جنګلاوه

محمد آصف عمر

«نېکمرغۍ ته تر رسېدو د هغې ساتل ګران دي. ځکه خو دوام نه کوي» په شاته سیټ کې د چادرۍ کړې ښځې د خبرو همدا معنا وه. د سپینو جامو او تور واسکټ سړي کټ کټ وخندل. ځو میاشتې مخکې به یې په تروه لهجه ځواب ورکړی وای. مګر اوس حالات بدل وو. په روانه اونۍ کې خو کنځا هم ورباندې بده نه لګېدله. غټه تنه یې په چوکۍ سمه ولګوله. موټر یې ګېر ته واچاوه. غټ مخ یې آینې ته جګ کړ. ننوتې خوله یې وخوځېدله. ویې ویل:

– یانې د ښکلې جوړولو نه یې ساتل سخت دي؟ بل چېرته ونه وایې کنه نو !

شاته دوه همزولې نجونې موسکۍ شوې. له څنګه یې د ښځې غږ ووت:

– هه! تا خو جنګ ته پرېده.

سړي په زوره زوره وخندل. ښځې مخ بلې خواته واړاوه. وښنګېدله:

– وی الا! مست دی مست.

په سړي د هغې غږ او حرکات هماغسې خواږه لګېدل لکه ۲۵ کاله مخکې چې یې نوی واده کړی و. ویې ویل:

– ایله مې بخت بیداره شوی. د ټول ژوند ارمان مې پوره کېږي کنه نو، ظالمې.

ښځې چادرې په سر سمه کړه. جدي غږ یې جګ شو :

– اله سړیه خیر دې وي خیر! صبر وکه! پوره خو شي کنه. بیا وارېږه!

– پوره نو څنګه وي؟ اینشالا امدا هفته ده. د طانه بازو او کتره بازو مخونه تور تور تور! ههه.

سړي په منګوله لنډ شناوې وېښتان شاته ټېلو هل. ښځې وویل:

– امې، د ټپلو خړوسکه بوی دی.

وړو نجونو هم پزې ونیولې. سړي غټې ګردې سږمې کشې کړې. بوی یې ونه موند. ویې نه ښودله. د حیثیت خبره وه. د ښیښې تنۍ یې کېکاږله. د سهار تازه هوا ولګېدله. په آینې پسې ځوړند تعویذ ته یې ګوتې ور وړې. په نریو شونډو او غټ تندي یې ولګولې. ماشي سراچه د چاودېدلو دېوالونو په کنډ او کپره کوڅه کې نرمه بهېدله. بې پرتوګه ماشوم د خاورې [illegible] جوړول پرېښودل. له دېوال سره جوړ [illegible] لښتګ[illegible] یې [illegible] کړي و[illegible] غږ [illegible]:

– وی خدایه! تانه جارشمه! مانه خانمجانه خیرنه ام ښه ده.

چېرته لېرې آسمان وغورېد. سړي شترنګ وشرخاوه چې ماشوم ونه وهي. په خندا یې وویل:

– وه لېونۍ! اوس خو خدای تاته ام اولاد درکړی کنه نو.

– وی صبر وکه! تر اوسه لا چېرته دی.

دوئ په بله کوڅه وګرځېدل. یو نیم پوخ او د روښانه رنګونو کورپکې د ژوند تفاوت ښود. په تندي به یې ماشاالله لیکل شوي وو. وړو هلکانو د لرګیو په تختو کرکېټ کاوه. ځنور ځوان یې سیل ته ولاړ و. په موټر کې سړي سر ته ټکان ورکړ:

– تو نالت! اول غټ برېتونه بد ماشي وه، اوس د شیشکو ځنې دي.

د ماشي سراچې په رسېدو هلکانو لوبه ودروله. ځنور ځوان ناري کړې:

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کریم اوستاذه ستړی مشې!

کریم ورته په موسکا له ښیښې منګوله وښودله. لنډه شناوې ړیره یې ورپیږدله:

– ستړی مشې، ستړی مشې! خدای به دې زر ورک کې ښه! ههههه

ځوان وانه وربدل. د ښځې دا کارونه نه خوښېدل. وبنګېدله (وې الا توبه!) کریم جدي شو:

– څه شی توبه؟ خبره یې؟ چرس وهې، پوډر وهې، قمار، غلا، زنا، بچه بازي، وایمه هر بد کوی. او ورځ په ورځ ډېرېږي نالتیان. څه ما ام ورته د تباییې تخم کرلی دی. ههههه.

ښځې غږ جګ کړ:

– وې الا سرېه! ایله خدای خوشالي راکوي. په غم یې مه اړوه!

– نه کنه نو! هر کله بدي په نېکي زورورېږي. دا ځل به سرچپه وي. ما نېکي ته دارې پیدا کړي دارې.

هغې مخ واړاوه. خر سپي په چاودېدلي دېوال باندې توري پیشو پسې غپل. ښځې وویل:

– وې چې دارې لري نېکي نشوه نو.

– داده اوښیاره. نو بدي به څنګه د منځه وړو؟

ښځې لنډ ځواب ورکړ:

– په نېکي.

له کټ کټ خندا سره د کریم سوروري اوږې ولړزېدلې. ویې ویل:

– یاني چې ظالم دې ډبوي ته قوربان قوربان وایه! چې ستړی کېده یخې اوبه ام ورکوه! بیا نو اغه خپله مري. ههههه.

ښځې له اسویلي سره مخ واړاوه. په خړ څادر کې تاو سپینږیری پیتاوي ته ناست و. کریم غږ کړ:

– بوډا څنګه یې بوډا؟

سپینږیري ځمکې ته لاس کړ. لکه تیږه چې لټوي. په موټر پسې یې نارې کړې:

– بوډا دې پلار دی. کوپ خولیه! غېږه راسره نیسې؟ ستا ددد...

کریم له خندا شین واوښت. یوه اونۍ کېدله چې ننوتې خوله یې له خوشحالۍ څخه نه راټولېدله. آن له هاغو سره یې ټوکې کولې چې مخکې نه غږېده. خبره داوه چې هغه ورځ یې ښځه دایې ته تللې وه. هغې ورته په دوو اونیو کې د ماشوم د پیدا کېدو وویل. ده کرۍ ورځ د خوښۍ اوښکې تویولې. اوس د کره نېټې د معلومولو لپاره ډاکټرې ته روان و. د غرونو د پاسه په تورو وریځو کې د تالندې کړېږ وړې کرښې وځغلېدلې. خو دلته آسمان برګ و. موټر د کلي یو برابر سرک ته ووت. تر ټایرونو لاندې یې کرېږ وغرچېد. کریم په اکسلرېټر پښه کېکاږله. په سرک راچنګو ونو شین تونل جوړ کړی و. تر هغو لاندې تګ خاص خوند ورکاوه. له کانتینري بازارګي تېر شو. پټیو ته ووت. نري شمال د غنمو بوټي نځول. د شنو پټیو بوی خوړ لګېده. یوه مرغۍ د غنمو له منځه نېغه هوا ته جګه شوه. بېرته لکه مرمۍ ننوتله. وړو نجونو سپین پټنګان شمېرل. چې په جنګ به شول له دوځ څخه به حساب ګډوډ شو. موټر په نمجن سرک تېز روان و. نابېره یې په خښنو تیږو ټوپونه ووهل. ښځې چیغه کړه:

– وې الا وې! ودروه! وایمه ودروه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم بریک ته پښنه واچوله. ښځه کېوتله. خېټه یې نیولې وه. د ویالې په غاړه تر اینځر لاندې کړه کېناستله. هاخوا په جبه زارې ځمکې کې هلکانو وریان پیول. کریم ګوډ ګوډ مېرمنې ته ورغی. په زړه کې ترې ګیله من و، چې مشکل په سمه نه، په قهر حلوي.
خو راروانه خوشحالي یې نه خرابوله. د هغې د خندولو هڅه یې وکړه:
– وایمه منمه دې، منمه دې. توره دې کړې کنه نو. پښې دې مچي کمه؟ ههههه.
نجونو د موټر په کړکۍ کې پخوهل. ښځې مخ اړولی و. د چادرې له جګېدو او تیټېدو څخه معلومېدله چې په غصه ده. یو دم راوګرځېدله. غږ یې کړ:
– مانه ویلې، آ؟ بخت لرې. ساتلی یې نشې. خدای که دې ارمان پوره که!
د کریم په مغزو کې کړنګ شو. موسکا یې له شونډو والوتله. یو قدم شاته لاړ. د زړه په مستانه باغ کې یې د خوښۍ شور د غم په انګازو بدل شو. د غرونو د پاسه بریښنا له پل او پول سره د آسمان ټټر وڅیره. د کریم نرۍ شونډې وریږدېدلې. ویې ویل:
– کنځا وکه کنځا! خو دا مه وایه!
ښځه غلې شوه. چوپتیا وغځېدله. آن د مرغیو یکړه او ازونه او د وریانو نازکې رمبارې هم نه راتللې. کریم سر جګ کړ. د ښځې سترګې په ده کې وې. او ښکې یې ځلېدلې. دی د زړه په زور موسکی شو. لاس یې وغځاوه:
– راځه تېز نه ځمه. خو ډاکټره نهو پورې وي. چې ورسېږو کنه نو.
ښځه له ځایه ونه خوځېدله. سوړ اسویلی یې وکړ. غریو نیولی غږ یې ووت:
– ما اسې خبره وکړه. په قاره ومه.
د کریم زړه لاډک شو. د نمجنو سترګو د پټولو لپاره یې سر ښکته واچاوه. په غټه ګرده پزه کې وبنګېد:
– پروا نکوي.
ښځې یې اوږد لاس ونیو. بل لاس یې په ځمکه ولګاوه. جګه شوه. خو سترګې یې له مېړه څخه نه اړولې. ویې ویل:
– چې ښځه ګرانه وي سړی یې هره ګونا ښښي. زه ګرانه نه یمه.
کریم کټ کټ وخندل. موټر ته ننوت. شیبه پس په پاخه سرک نرم وڅرخېد. لمر د وربځو د ټاپو تر شا پټ شو. شمال یخ لګېد. موټر تر غونډۍ تاو شو. د ښته او کروندې یې شاته پرېښودلې. له رنګارنګه پخو کورونو، سرایونو، دکانونو او چوکونو تېر شو.
هر څو مره چې د ښار منځ ته ننوته ګڼه ګوڼه زیاتېدله او د شمال یخني کمېدله. د دنګو مارکېټونو په منځ کې روان و. اته منزله ودانۍ ته ورسېد. کریم د دویم منزل لوحې ته وکتل«دوکتور جمیله نسایي او ولادي متخصصه» د سرک دواړو خواوو ته یې نظر واچاوه. د ګوړې، تازه میوو، ترکاریو، کباړي بوټونو او د نقلي ګاڼو کراچۍ اوږه په اوږه ولاړې وې. د موټرسایکل ترڅنګ یې تش ځای وموند. شترپنګ یې وڅرخاوه. کیلي یې جېب ته کړه، ووت. له پوخ لښتي واوښت. خوسا بوی جګ شو. پزه یې مونجه کړه. په نژدې کراچۍ کې د شورنخودو له دېګ څخه تاوده تېونه ختل. ګوډ ګوډ ورغی. په زړه کې یې وویل «چې راووتلمه یو قاب خو وهمه کنه نو» د ځوړندې شونډې ځوان د مشترې راتګ ته تازه شو. ده په موټر د پام کولو وویل. هغه شونډه وړپوله:
– دېش روپۍ کېږي ماما. سرای کې په سات پنځوس اخلي.
– ههههه، زه تش پور ته کېږم بېرته وځمه. خیر دی. شل دې شوې کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې د کريم خندانه او ځواکمنه څېره يې خوښه شوه. په موسکا يې سر وخوځاوه. ده د لاس ساعت ته وکتل. پاو باندې اته وې. له موټره راوتې مېرمن يې له لاسه ونيوله. نجونې هم ورپسې شوې. د زينې سر ته ورسېد. د ښځو شور يې غوږ ته راغی. سر يې د هلېز ته ننوېست. ژر شا ته شو. وپسېد:

– سم غوبل دی. ولا که نوبت را شي. څه وکو کنه نو؟

ښځې اوړې واچولې. ده نابېره هغه په لاسو کې لکه ماشوم جګه کړه. ښځې وويل:

– وی، دا څه کوې؟ شرم دی. خو شې!

کريم د هلېز ته ننوت. نارې يې کړې:

– الله لاره وکړه لاره! ډېره پاذابه ده کنه نو. لږې شه خورې! ړنده يې؟

مېرمنو ځانونه راټول کړل. کريم يې په منځ کې ګوډ ګوډ تېرېده. ښځه درنده وه. چپې معيوبې پښې يې برېښ کاوه. د معاينه خانې مخې ته موظف چاغکې هلک په شک کتل. کريم دروازه په اوږه ټېلو هله. د ننه يې ښځه نرمه خوشې کړه. سا يې سوزېدله. په اوږدې چوکۍ کېناست. زنګون يې کېکاږه. د سترګو له کونجه يې ښځه ليدله چې يو قرار ګوري. وپسېد:

– د غسې غورې دې کنه نو.

هغې له نجونو سره پخوهل. د دوا بوی و. کريم پرده خلاصه کړه. معاينه خانه لکه ورغوی پاکه وه. د وه الماری، غټ مېز او څلور چوکۍ له آسمانې تختو جوړې وې. لکه ښيښه ځلېدلې. د مېز په سر يې قلم او کاغذ وليد. خو ډاکټره نه وه. نظر يې چپ لاس ته د سپينو تختو د پوال ته لاړ. د دروازې په ځای کې سپينه پرده خوځېدله. د ښځو بنګ بنګ و. سر يې مېرمنې ته تاو کړ. وپسېد:

– مريضه ورسره ده.

سترګې يې د دې کوټې د پوالونو ته جګې کړې. غټو غټو رسمونو د مور په نس کې د ماشوم حالتونه ښودل «سر ښکته پښې پورته، سر پورته پښې ښکته، په لنډو او مايل» کريم نه پوهېده چې کوم حالت سم دی. د ننه پرده کشه شوه. ډاکټره د مېز څنګ ته ودرېدله. تک تور پيکې يې په تک سپين مخ څپره وهلې وه. سپينې نری دستکشې يې د خزلو ټيم کې وغورځولې. مريضې ته يې نسخه ورکړه. هغه تېزه ووتله. کريم ښځه له متې ونيوله. د ډاکټرې څنګ ته يې په چوکۍ کېنوله. د عطرو بوی يې په دماغو خوږ ولګېد. بېرته خپل ځای ته لاړ. ډاکټرې ورپسې په قهر کتل. سر يې ولړزاوه. ويې پوښتل:

– ته چا د ننه پرېښودلې؟

کريم مخ وګرځاوه. تر نريو برېتونو لاندې يې په نريو شونډو نرمه موسکا خوره وه. ويې ويل:

– ښځه مې نشوه راتللی کنه نو. زموږ کار جوړ دی. يوازې د زېږېدو ورځ مالومو، وځو.

پرده يې خلاصه ونيوله. په اوږدې چوکۍ کېناست. ډاکټرې په سوړ اسويلي ښځې ته کړ:

– دلته خو چادرې جګه که!

هغې ګرد مخ لڅ کړ. وړې سترګې يې وسولولې. وړه پزه يې په ګوتو کشه کړه. ډاکټره يې د اننګو تورو چاپونو ته ځير شوه. د هغې په پړسېدلې خېټه يې لاس وواهه. تکې سرې شونډې يې وخوځېدلې:

– کور کې ګرځې که نه؟

کريم له لېرې غبر کړ:

– نه ډاکټر صيب. پياله څه ده پياله؟ اغه نه وينځي. پينځه خورزې لرمه. يوه افته يوه وي، يوه افته بله.

ډاکټرې جدي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– پرېده خپله کار وکي! ډېره ناسته ورته ښه نده. یوازې دروند شی دې نه پورته کوي، خلاص.
ښځې سر وخنډه. ډبلې شونډې يې ورپولې:
– وی، نه نه. پينځه ويشت کاله پس مې خدای اولاد پاتې کړی. شوکر!
ډاکټرې يې د خېټې ځينې ځايونه کېکاږل. سر يې ولړزاوه. ويې پوښتل:
– ښه دا اولباري دی؟
ښځې ورې سترګې ښکته واچولې. ګرد مخ يې وخوځاوه. ډاکټرې سر وړاندې کړ. وپسېدله:
– مخکې دې حمل نه اخېسته ځنګه؟
– وی، ولې نه. نه ټينګېده. زيارتونه، پنډ پنډ دوا. په تيږه يې اړوه نو. دا وار غيبي خدای مهربانه شو. شوکر!
ډاکټرې نجونو ته وکتل. کريم له هماغه ځايه غږ کړ:
– دا مې ورېرې دي. وسيمه او هاجره. موږ ته بختورې شوې دي کنه نو. ميرحمزه خدای راکه. ههههه.
ډاکټره بيا پوه نه شوه. سر يې له ولاړ پيکي سره ولړزاوه. ويې پوښتل:
– ميرحمزه څوک دی؟
ښځې خپلې پړسېدلې خېټې ته اشاره وکړه. ډاکټرې پخو هل. ويې ويل:
– تاسې پې وختي نوم ايښی. جالبه ده. ډېره جالبه ده. څه پوه شوئ چې الک دی؟
– وی، زموږ چې الک وي کانګې کوو، تروه ډېر خورو، د غوښې بوی بدلګېږي.
ډاکټرې نرۍ منظمې وروځې بره کش کړې. د مېز له جعبې يې نوې دستکشې واخېستلې. ويې پوښتل:
– نوم دې څه دی؟
– بي بي نازيه.
– څوکلنه يې؟
هغه غلې شوه. ډاکټرې يې تار تار سپينو وېښتانو ته وکتل. کريم غږ کړ:
– د پينځه څلوېښتو او پنځوسو منځ کې ده.
نازيې سر وړاندې کړ. ويې ويل:
– ای ډاکټر صيب! ميرحمزه پخوا غوندې نه خوځېږي. چې دا ولې؟
– پروا نه کوي! اخېره مرحله کې امداسې وي.
ډاکټرې دستکشې په لاس کړې. نازيه يې دننه وبلله. کريم پښې په ځمکه وټپولې. صبر يې نه کېده. کوز او بر وګرځېد. شېبه پس
پرده خلاصه شوه. ډاکټره راووتله. کريم ګوډ ګوډ ورغی. په موسکا يې وپوښتل:
– ډاکټر صيب! ميرحمزه مې د خيره کله پيدا کېږي کنه نو؟
– ستاسې خو کار جوړ دی. ولې وارخطا يې؟
کريم له شرمه سور واوښت. نرۍ شونډې يې ورپېدلې:
– موږ خو ناديده يو کنه نو. په دې زږښت کې خدای اول بچي راکړی. کور ورته جوړومه. خلاص کړی مې دی. يوازې درې
ورځې کار پکې شته. ما ويلې چې بچی مې په نوي کور کې پيدا شي د خيره.
هغه د فيس لپاره د تور واسکټ جېبونه لټول. د ډاکټرې جګ غږ ودراوه:
– پام پام پام! په کور کې نه، زېږنتون کې به ولادت کوي.
د کريم له څېرې موسکا وتښتېدله. ويې پوښتل:
– ولې؟ څه خبره ده؟ الته دايه شته کنه نو.
ډاکټرې سر ولړزاوه. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دایه مایه پرېږده! دا ماشوم سم کار غواړي. ام ډېر غټ دی ام سرچپه. سر پورته پښې کته.

د کریم سا اخېستل تېز شول. نازیه چابکه را ووتله. وړې سترګې یې وازې نیولې وې. غږ یې کړ:

– وی، الا خیر کې! ما خو ویلې چې مه وارېږه سړیه! ته خو...

ډاکټرې مخ هغې ته کړ:

– او ته تروري! چې دا په لمنې دې او به را غلې ځان زېږنتون ته رسوه!

بېرته راتاوه شوه. کاغذ یې هک پک ولاړ کریم ته ونیو. تکې سرې شونډې یې ورپېدلې:

– دا الته ورکه! دستي یې املیاتخانې ته ننباسي.

نازیې په دواړو ورغوو غومبرو ته شړک ورکړ. غږ یې کړ:

– وی‌ی! املیات؟ اوس؟

ډاکټرې سر وخوځاوه. ویې ویل:

– سبا غرمې پورې وخت شته. خو چې زر وشي ښه دی. ماشوم ضایع کېږي.

په کریم سر وګرځېد. رنګ یې تک سپین اوښتی و. په سینه کې یې فشار احساس کړ. ککره یې وځړېده. نازیې د نهیلۍ زګېروي کول. کریم سرې سترګې جګې کړې. په رېږدېدونکو شونډو یې وویل:

– بې غمه اوسه! زه به نه یمه، میرحمزه به وي. پویه شوې؟ راځه چې ځو!

oooooooooo

په سرک ګڼه ګوڼه وه. نازیې په شاته سیټ کې سر ځوړند نیولی و. نجونې هم غونجې ناستې وې. د کریم سا تنګه کېدله. ښیښه یې ښکته کړه چې په اسانۍ نفس واخلي. د بازار شور و. تعویذ ته یې وکتل. ورڅخه ګیله من و. خو بیا یې هم ګوتې ور وړې. په شونډو او تندي یې ولګولې. د شورنخود و بوی یې په پزه ولګېد. له دېګ څخه هما غسې تپونه ختل. ده ترې مخ وګرځاوه. موټر یې چالان کړ. ځوان لاس وغځاوه. په موسکا یې ځوړنده شونډه وخوځوله:

– ای ماما! پوره ورځ دې تېره کړه. دېش روپۍ راکه نو!

کریم ټپلو اهه:

– لرې که مرادار لاس دې! دباندې یې ونیسه!

ځوان حیران شو. کریم شلګون په ورغوي ورکېکاږه. مخ یې وګرځاوه. ځوان جدي وویل:

– دا کمې دي دا.

کریم برک وهل:

– ځه ورک شه! موټر خو ستا په اوږه ولاړ نه و. د دولت سرک دی.

د خلکو سترګې ور واوښتلې. ځوان په غصه شا واړوله. کریم وبنګېد:

– د مخې غله دي. نشته کنه نو، داسې پاچا نشته چې د ټولو سرونه پرې کي.

نازیې په اندېښنه وکتل. کریم بېرته پخواني حالت ته په اوښتو و. هاغه وخت چې د اولاد طمع یې نه وه. ژوند ورته بې معنا ښکارېده. ټوکې ټکالې او مجلسونه ورباندې بد لګېدل. سیخ به خپل کار ته روان و. په مسجد کې به یې څادر په سر کش کړ. غلی به ناست و. یوه ورځ یو سپینږیري د پوډري زوی له لاسه سر ټکاوه. ویل یې پیسې راڅخه په زوره اخلي. د کور سامان خرڅوي. خلکو ملامت کړ چې یو زوی لارې ته نه شي راوستلی. ده د مخالفت د عادت له مخې د سړي ننګه وکړه. دا ځل نیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسجد ورسره ودرېد. د غرور احساس ورغی. وروسته یې د همدې خبرې لمن ونیوله. مجلسونو ته زړور ته. تل به یې موضوع له کلې څخه د نااهله ځوانانو ورک کول وو. ددغه کار لپاره د ځوانانو د ډلې په جوړولو لګیا شو. ژوند یې بېرته معنا پیدا کړه. خو دا معنا له کرکې زېږېدلې وه. اوس یې بیا خندا په غصه بدله شوې وه. نجونې له ډاره د نازیې په تخرګ ننوتې وې. کریم شترنګ تاو کړ. پرله پسې یې هارنونه کول. خو خلک لکه کاڼه چې وي. دی له قهره وپشېد. نېکټایي والا ته یې له بنیبنې څخه غږ کړ:

– ای ای غړوندي والا! سړی یې که غوېې؟ لاره پرېږده!

سړي د سر په زنګولو افسوس څرګند کړ. ځنګ ته شو. د اردو صاحب منصب د موټر مخې ته راغی. لاسونه یې خوځول. کریم په جنګ وروووت:

– ای ای! څه خبره ده کنه نو؟ اخوا ورک شه!

صاحب منصب د احتیاج له موسکا سره نژدې راغی. په ټیټ غږ یې وویل:

– وبښه وروره! یو کومک وکه!

کریم په زړه کې وویل «سوالګر دی خدای وهلی. د زړه سوي دپاره یې دا دریشي اغوستې ده» غوښتل یې په دا مخ یې ووهي. مګر له ښېرو یې وېرېده. سړي له مټې ونیو، چې له موټره یې لېرې بوځي. کریم لاس کش کړ. سړي ورمېږ کوږ ونیو. ویې ویل:

– ته خو ګورې چې صیب منصب یمه. په میاشت کې یو وار کورته راځمه. ښځه مې د مکتب ماوېنه ده. ټوله ورځ الته وي. درې کلنه لور لرو. د اغې ساتلو ته نشو رسېدلی. غټان خو پرېږده!

د کریم بیره وه. تاو شو چې موټر کې کېني. سړي بیا له مټې ونیو. ویې ویل:

– ای د قسم حق نلرې، دغې ورې سره مو غوښې تویې کړې غوښې. هره ورځ خو یې مکتب ته نشي وړلی. او کور کې یې یوازې څنګه پرېږدې؟ ښځه مې ونیوله چې ویې ساتي. دسې مریضه شوه چې نژدې مړه وه.

د ترکارۍ والا غږ کړ:

– ای ماما! موټر لرې که! مخه دې نیولې.

د صاحب منصب پاک خریلی مخ تک سور واوښت. غاښونه یې وچیچل:

– خوله بنده که احمقه! یوه دیقه صبر نه کېږي! ټکه راپرېوتله.

کریم پوه شو چې صاحب منصب خو دی، خو زارۍ یې عجیبې وې. ورو ورو ورسره روان شو. سړي خبرې بیا وغځولې:

– دا ټول یوې خواته که! ښځه مې مریضه ده. دوا خوري. دا خو د نس ماشوم ته تاوان لري. ښه که ما یو به راشي؟

کریم چورت واهه «ښځه ښځه ډېره یادوي. شرمېږي ام نه. چې بد اخلاقه نه وي» د صاحب منصب سړې شونډې ورپېږدې:

– بیا به ټول عمر ماشوم ام ځورېږي موږ ام. تاته خو مالومه ده چې اولاد څونه خوږ وي.

د کریم په تندي کې خط پیدا شو «دا ماته زور ښيي چې بې اولاده یمه که څنګه؟» سړي خبرې وغځولې:

– څوک مې مو شکل نهویني. لګیا دي، ګونا لري او ګونا لري. دین خو نه وایي چې کړاو ثواب دی، آرامي ګونا. خدای پاک خپله وایي ما مسلمان ته ام دا دونیا ورکړې ام اغه. دا څه مانا؟ ای! غټ ام ندی. نوی یې حمل اخیستی. قسم خورمه!

د کریم زړه تنګ شو. د سرک په منځ کې ودرېد. ویې ویل:

– نو دا ماته ولې وایې کنه نو؟ زما خپله مریض پاذاب دی. زیږنتون ته یې باید ورسومه.

– ای خیر دی. ډاکټرې ته دونه ووایه چې ښځه مې د نس ماشوم نه خلاصه کې! بیا ځه! څونه پیسې چې راځي تیار یمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کریم ماغزه ورته وخوټېدل:

– زه ډاکټرې ته ووایمه؟ زه ستا نوکریمه؟

– نه، خدای دې نکي! ډاکټره ستا خبره مني کنه. خپلوانه دې نده څه؟

د کریم سترګې له حیرانتیا راووتلې. غږیې جګ کړ:

– چا درته ویلي؟

– هه، زه سترګې نه لرمه؟ اغه یوازې خپلوان سړي د ننه پرېدي.

کریم کړېږې کړې ور وکتلې. یودم یې شا واړوله، لاړ. د صاحب منصب لاسونه وځړېدل. مړاوی تر لښتي واوښت. د دېوال بېخ ته په دوو پښو کېناست. مخ یې په لاسونو پټ کړ. کریم شترینګ وڅرخاوه. سترګې یې د روانو خلکو له منځه په هغه ولګېدلې. خپله بې وسي یې مخ ته ودرېدله. موټرې یې څنډې ته کړ. ور روان شو. دواړه په زینه تېز وختل. کریم هاغه کاغذ چې ډاکټرې د زېږنتون لپاره ورکړی و، لکه بېرغ خوځاوه. نارې یې وهلې «لاره وکئ! لاره وکئ!» ښځې له «وی، وی» غږونو سره څنګ ته شوې. کریم د دروازې هلک ته وویل:

– ډاکټرې غوښتي یو. تش دا کاغذ ګوري بېرته وځو.

د هلک ځواب ته یې ونه کتل، ننوت. ډاکټرې د مېز شاته په ولاړو کوم کاغذ کوت. هکه حیرانه شوه. پیکی یې ولړزاوه:

– اله اله وځئ! تېز! د ننه مریضه ناسته ده.

کریم ګوډ ګوډ وړاندې ورغی. ویې ویل:

– یوه دیقه ډاکټرصیب! د مرګ او ژوند خبره ده کنه نو. دا وینې؟ زما د ماما زوی دی. ښځه یې د مکتب مودیره ده. دغه تېر کال یې دوه واره د ځان وژلو کوشش وکه. د خدای فضل و، مور خبر شولو. پرې مو نښودله.

صاحب منصب په حیرانتیا کریم ته وکتل. ډاکټرې بیا سر ولړزاوه. ویې پوښتل:

– ولې؟ لېونۍ شوې وه؟

– نه، حمل یې اخېستی وکنه نو. بچیانو نه یې توره تېښته ده. چې حامله داره ښځه ووینې سپکه وړې یې کې. ملامته نده. کال په کال یو راوړي. د بچیو ایساب تې ورک دی. تېر کال یې یو راوړ. څه دیدنۍ یې ونه لیدلې.

صاحب منصب سترګې ښکته واچولې چې ډاکټره یې په دروغو پوه نه شي. هغې وویل:

– دغه مو شکل دی کنه. مور چې وایو دوه کاله وقفه وکئ، دغسې باسواده یې نه مني. د بې سوادو نه څه ګیله؟

– ډاکټرصیب! اوس بیا حامله داره ده کنه نو. ابله ورځ یې یو موټی دوا خوړلې وه. دا غریب وېرېږي چې بل ځل مړه نشي. لس بچي به څوک ساتي؟ خپله په کال کې دوه واره کور ته راځي. که وظیفه پرېږدي خاورې به خوري؟ او زما ماما، وی، وی، سړی بد ښکاري کنه نو. یو احمق سړی دی. نورو بچیانو ته یې څمکه ورکړې ده. ده ته وایې تاسې تنخا لرئ. او خذمت یې ام په ده دی.

صاحب منصب په قهر وکتل چې پلار ته مې کنځا مه کوه. ډاکټرې غږ د سیسه کارانه ټیټ کړ. وپسېدله:

– صیبې شو. چاته مه وایئ! زه به یې چاره وکمه. ځئ نو!

دواړو ډېره زیاته مننه وکړه. دباندې صاحب منصب وپوښتل چې ډاکټره دې څه کېږي. کریم رښتیا وویل. صاحب منصب کړس کړس وخندل. دده له تور ټلیفون څخه یې ځان ته زنګ وواهه چې شمېره یې واخلي. کریم تېز موټر ته وخوت. نازیه په قهره وه چې خوشې وخت تېروي. کریم موټر ګېر ته واچاوه. شترنګ یې وڅرخاوه. هارنونه یې کول. تېز روان شو. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغه سړي سره مې کومک وکه. بچي يې ډېر دي. ساتلی يې نشي. غواړي د ګېډې ماشوم وغورځوي.

موټر په مرکزي واټ ورګډ شو. نازيې سر وزنګاوه. ويې ويل:

– وی، خدايه تا نه جارشمه نو. موړ پسې مرو، خلک تې پاذاب دي. دا څنګه کار دی؟

هغې سلګۍ ووهلې. د کريم سينه هم تنګه شوه. له هوا يې ډکه او تشه کړه. غږ يې ووت:

– کاش چې په منډه وای. په ټنډه ده ميرا ثمرې کنه نو.

د سرک جمپ ته ورسېدل. مخکيني ټايرونه يې او ښتي وو چې مسلح کس لاره بنده کړه. کريم له ښيښې سر وايست. نارې يې کړې چې لاره پرېږده زموږ بيړه ده. مسلح کس د وهلو ګوابن وکړ. ده غوښتل ور ووځي. نازيې کلک ونيو. خلکو ترپخې ويالې او پلې لارې هاخوا لويې فولادي دروازې ته کتل. د ساتونکو ګرده غرفه يې هم لرله. دننه پينځه منزله فولادي ودانۍ ښکارېدله. زينه ډوله بامونه يې په لرګينو کټارو راتاو وو. په سرک کې چادري کړې سوالګرې د ماشي سرا چې ښيښې ته لاس اوږد کړ:

– خير وکه ترورې! د بچي غم ونه ګورې! الله دې هر موشکل درباندې اسانه کي!

نازيې تر امين امين ويلو وروسته د مېږه پراخه اوږه وخوځوله. سوالګرې د نريو ګوتو تنکی لاس مخکې ښيښې ته ونيو. کريم لا هماغسې له قهره پشېده. له سوالګرې يې وپوښتل:

– دا لاره يې ولې بنده کړه؟

– اجي صيب رسول وځي.

– چې وځي وځي دې کنه نو. خلک به کار لري؟

سوالګرې څه ونه ويل. نازيې وپوښتل:

– دا څوک دی؟

– اجي رسول؟ اغه وطن چوک کې زما ځمکې پسې چې کلک ښتی کنه نو.

هغه زوړ لسګون د نجلۍ په ورغوي کې کېښود. سوالګرې تر تګ مخکې سر کړکۍ ته نژدې کړ. وپسېدله:

– ای ماما! که پيسې درکوي ځمکه ورکه! امدسې يې درنه اخلي ګوره.

کريم ورپسې کاږه وکتل. شاته د موټرو اوږده ليکه وه. دروازه خلاصه شوه. تور لنډ کروزر او د ساتونکو تور پيک آپ تېز راووتل. په سرک وځغاستل. لاره خوشې شوه. د نازيې غږ بيا راغی:

– وی، سړيه سوالګرې رښتيا ويلې.

کريم غاښونه وچيچل. سل ځله يې ورته ويلي وو «چې پيسې پيدا کم مارکېټ پکې جوړومه. کړوسيانو پورې مې بس دی» خو هغې باور نه کاوه. په اکسلرېټر يې پښه کېکاږله. شېبه پس ماشي سرا چه د موټرو په سېل کې له وطن چوک څخه واوښتله. نازيې د مارکېټونو په منځ کې ميدانې ته کتل. همدا ددوئ ځمکه وه. خلکو پکې موټران درولي وو. په څنډو کې يې ترګوډو ماتو کراچيو لاندې د تشناب کاغذونه ښکارېدل. يو سړی متيازو ته ناست و. هغې وويل:

– وی، موږ ته ددغې ځمکې څه کټه؟ خوشې پرته ده.

د کريم ورته ماغزه وايشېدل. قهرجنې سترګې يې آينې ته جګې کړې چې ويې رټي. ښځې يو دم چيغه کړه «وی، وی، وی» ډنګر سپينږيری د سرک په منځ کې، لکه نشه، کوږ او وږ کېده. بل موټر په څنګ ډيکه ورکړه. سپينږيری وار شو. کريم بريک ته پښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچوله. موټر ځای په ځای ودرېد. خو بیا هم سپینږیری ولګېد. سپینه خولی یې په بانټ وکولېدله. د موټر د څراغ ټوټې په سرک تویې شوې. کریم تېز ووت. د سړي ګنجی سریې له ځمکې جګ کړ. ویې ښوراوه:

– ای کاکا! کاکا! اورې؟ اورې؟

رنګ یې سپین اوښتی و. د سترګو توریې نه ښکارېده. ستوني یې خورس کاوه. کریم په موټر پسې وکتل. تښتېدلی و. خلک راټول شول. موټرانو هارنونه کول. نازیې له ښیښې کتل. نجونې له ډاره د هغې په تخرګ ننوتې وې. کریم له خلکو وپوښتل:

– شفاخانه چېرته ده؟ کومک وکئ کنه نو!

دریشي کړي ځوان غږ کړ:

– اغه خلاص دی، مري. ای چېرته دي؟ دا وخت کې بیا نه پولیس پیدا کېږي نه ترافیک.

خلک په کریم برګ برګ کېدل. چا کم عقل باله، چا ړوند، چا لېونی. د هغه په تندي خولې وځلېدلې. سریې ښخي کار پرېښی و. دوو تنو سپینږیری واخېست او منډه یې کړه. کریم د موټر دروازه خلاصه کړه. دریشي کړي ځوان یې مخه ونیوله:

– چېرته تښتې خان صیب!

کریم هم برګ شو. ټېل یې واهه:

– او لرې! تا پورې څه چې نېغ نېغ کېږې کنه نو؟ زه یې موټر کې شفاخانې ته بیایمه.

ځوان غاښونه وچیچل. دروازه یې په زوره پورې کړه. ویې ویل:

– شفاخانې مفاخانې ته نشې تللی! پوه شوې؟ څه مخکې شه! حوزې ته ځو.

کریم یې ټېلواهه. نژدې په شا لوېدلی و. څو تنه نور هم له ځوان سره ملګري شول. نازیه له موټره ووتله. غږونه یې کول چې مه یې وهئ. نجونو ژړل. کریم تک زېړ اوښتی و. د لاس په اشاره یې نازیه په موټر کې کېناستو ته وبلله. خپله د ځوانانو مخ ته ګوډ ګوډ روان و. پوهېده چې پولیس یې بندي کوي. څو چې رښتیا او دروغ ثابتېږي ورځې اورې. ښځه او بچي به څنګه شي؟ حوزه لېرې نه وه. لوی لوی دېوالونه یې زندان ته ورته وو. کریم یودم په ګوډه پښه تېز خوشې شو. ځوانان ورپسې وو. هغه د دروازې په خوله کې صاحب منصب ته ژر ژر لګیا شو:

– ډګروال صیب! دا الکان مې پرې ښنبودل چې ښځې ته لاس واچوي. اوس ما وهي کنه نو. پام کوئ تومانچې ورسره دي.

عسکرو سمدلاسه په ځوانانو وسلې ونیولې. هغوئ پوښتنه کوله چې څه خبره ده. دوئ سر ترپښو تلاشي کړل. یو هم تومانچه نه لرله. کله چې یې مخ وګرځاوه، کریم نه و. دریشي کړي ځوان اصلي کیسه وکړه. صاحب منصب د موټر د پلېټ نمبر وغوښت. ځوان نه درلود. د سراچې ماشي رنګ او د چپې خوا مات څراغ یې مهمې نښې وبللې. هلته کریم تېز شترېنګ ته کېناست. موټر د ټایرونو له خرپس سره منډه واخېستله. نازیې غږ کړ:

– وی، څه خبره وشوه؟ چېرته ځو؟

– زېږنتون ته.

– اغه سړی څنګه شو؟

– او ته غلې کنه نو!

غټه لاری د سرک په منځ کې روانه وه. کریم په هارن ورغوی وټپاوه. خو هغه څنګ ته نه شوه. شاته د پېښې ځای ته د پولیسو رینجر راورسېد. خلکو دده په لور ګوته ونیوله. رینجر د تندي څراغونه ولګول. نارې یې جوړې کړې. په باډی کې ولاړ پولیس ده ته د درېدو اشاره کوله. هوایي ډزې یې وکړې. پلې خلکو سرونه ټېټ کړل. کریم لا وارخطا شو. په هارن یې ورغوی کلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیو. لارۍ ځنډې ته شوه. ده په اکسلرېټر پښه کېکاږله. د عقب آینه یې د سپینې کرولا له هغې سره ولګېدله. ډرېور په زوره کنځا وکړه. کریم وهم نه کتل. چوک ته ورسېد. ترافیکو د دېخوا موټران درولي وو. دی په پلې لار واوښت. غوښتل یې ځان راتلونکي چوک ته ورسوي. له هاغه ځایه سرک سیخ زېړتتون ته غځېده. خو د بل لاس روانو موټرو لاره نه ورکوله. ده د تېرېدو هڅه وکړه. موټرانو بریکونه ونیول. ګډوډي شوه. د خلکو چیغې وختلې. د چوک له هاخوا پولیسو له وسلو سره منډې وهلې. کریم شاته وکتل. رینجر هم په پلې لار پورته شو. ده شترینګ ښی خوا ته وګرخاوه. مخه خلاصه وه. تر څو رینجر له ګڼې ګوڼې ځان وېسته کریم بل سرک ته ورسېد. چپ لاس ته تاو شو. راتلونکي چوک ته له رسېدو سره یې غوښتل د زېړتتون په لور وګرځي. هلته یې د پولیسو بل رینجر ولید. چاره نه وه. مخامخ سرک ته تېر شو. موټر یې د خپل کلي «زرین کلا» په لور سم کړ. له سرایونو او کورونو تېر شو. کروندو ته ووت. ورپسې د ښته راغله. شاته د پولیسو رینجر نه معلومېده. غونډۍ ته ورسېد. په سرک تلاشي وه. کریم وارخطا شو. ډنګر ببرسری سپینږیری په پټیو کې خوشې و. نارې یې وهلې «جنګلا وه، جنګلا وه» خیرنه چپنه یې شمال رپوله. عسکرو په خندا ټوپکان خوځول او غړونه یې کول:

– ای شېرو ودرېږه! جنګلا وه، جنګلا وه...

نجونې د لېونې په لیدو تازه شوې. نازیې هم له ښیښې سیل کاوه. نرۍ هاجرې وپوښتل:

– ای کاکا! جنګلا وه څه ته وایې؟

کریم اورېې واچولې چې نه پوهېږم. سترګې یې په عسکرو کې وې. ډارېده چې ویې نه نیسي. تېز ورڅخه تېر شو. هغوئ د درولو کوشش هم ونه کړ. ده ایله اوس ستړیا احساس کړه. اوږې یې ځوړندې شوې. پرله پسې یې نفس اخېسته. نازیې وپوښتل:

– وۍ اغه سړی څنګه شو؟ زما سودا ده.

– نه پوهېږمه کنه نو. ناحقه په ما تاوان شو.

– وۍ خدایه، زېړتتون به څنګه شي؟

کریم بریک ته پښه یوړه. زړې ښځې د پټې په پوله وابنه رېبل. سست شوي موټر ته یې وکتل. کریم مخ نازیې ته وګرځاوه:

– ډېره پاذابه یې؟ ما شوم خو...

– وۍ نه پوهېږمه. ځان مې خوږېږي.

– ته ودرې! شازمان یا دلاور راواخلو. بېرته ځو. که ما ونیسي اغه به درسره وي.

ooooooooooo

د ښار په پینځه منزله فولادي ودانۍ کې د لوی سالون دروازه خلاصه شوه. د منځني عمر پخلیګر په سپینې خولۍ او سپین پېشبند کې د چایو پتنوس راوړ. نیم سالون په وطني قالینو فرش و. فولادي توشکو له همرنګه پردو سره د هوسایۍ فضا جوړوله. پخلیګر د ویمې نیمې برخې ته لاړ. چېرته چې مېلمه په فولادي کوچ ناست و. پتنوس یې نرم د مېز په ښیښه کېښود. سور چاغ سپینږیری پاڅېد. ویې ویل:

– ته نو خلاص یې قوربان.

پخلیګر په پوره ادب لاس په ټټر کېښود. شا یې واړوله، ووت. سپینږیري تور نرۍ پکول په سر کېکاږه. لویې فولادي الماری ته ودرېد. هلته زینتي لوښي او د نرۍ د عجایبو نمونې په خورا ذوق درول شوې وې. د شا په هندارو کې انعکاس بېله ښکلا ورکوله. دوه د وچو میوو طلایي مېوه دانۍ یې را واخېستلې. کلسری نېکټایي داره مېلمه ژر په پښو ودرېد. ویې ویل:

– اجي صیب ګوناګاره دې کړو. ما ته وایه! زه یې کومه کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي دواړه مېوه دانې کېښودې. لکه واوره تکه سپينه او ګرد کۍ ږيره يې وخوځېدله:
– ريس صيب! کېنه! کېنه قوربان! ته مې د ډېر موهم کار دپاره غوښتی يې.
د ريس له پستې موسکا سره د زنې کنده کښه شوه. چې په رښتيا خوښ و که نه، يو خدای ته معلومه وه. ريسان ځکه ريسان دي چې خپل واقعي احساسات پټولی شي. حاجي يې ځنګ ته په کوچ کېناست. د شهادت غوښنه ګوته يې جګه کړه:
– دا مې قانون دی قوربان، کار چې خپله کولی شمه بل چا ته نه وايمه. لټان مې بد ې شي.
ريس ګنجې سر وښوراوه. ويې ويل:
– خوشې خو د اجي رسول نوم د خلکو په خولو کې ندی.
دواړو وخندل. حاجي رسول د ميوه دانيو سرپوښونه لېرې کړل. د بازار تر ټولو اعلی مېوه پکې پرته وه. که بادام و، که پيسته، که چهارمغز، که کاجو، هرې يوې ويل اول ما وخوره! ريس دوه بادامه خولې ته واچول. کړکيو ته يې لاس ونيو:
– د پي وي سي کمال ګوره! د موټرو غږ بېخي شته نه. او په دا سرک ځونه رش دی.
د حاجي غږ ووت:
– اور ام په سختۍ اخلي قوربان. او د بانک کارتونه ندي؟ اغه ام پي وي سي نه جوړ دي.
ريس وروځې بره کش کړې. د طلايي کرښو سپينه چاينکه يې واخېستله. خېټور ګيلاسونه يې ډک کړل. حاجي د بادامو ځو دانې په خوله ومنډلې. د چای غړپ يې وکړ. تک سپين برېتونه او تکې سرې شونډې يې ورپېدلې:
– ډاکټران وايي مغزي مېوې د بدن غوړ کموي.
ريس پيسته پاکه کړه. ويې ويل:
– زه بيا په ايخ شي لپ[1] نه يمه صيب. هو، خو کمه خورمه. فضل د خدای دی نه خېټه لرمه، نه فشار.
د حاجي له سترګو برېښېده چې فکر يې بل چېرته دی. موقع ته ګوري چې اصلي خبرې ته راشي. ګرده ږيره يې ورپېدله:
– زه لاس نشمه نيولی ميراث.
ريس ژر غبرګه کړه:
– دره وال يې کنه. زما پلار ګوره! او اغه نذير کاکا پېژنې کنه؟ اغه ګوره!
حاجي لنډ لنډ سر خوځاوه. په ډکه خوله يې وويل:
– رښتيا دي قوربان! ای د ببرک کارونه چېرته رسېدلي؟ د صرافۍ د مارکېټ.
د ريس سترګې په يو ټکي کې ودرېدلې. خو شخوند وهلو ته يې دوام ورکړ. پرته له سر جګولو يې وويل:
– د ښاروال په مېز پراته دي.
حاجي سر ته ټکان ورکړ:
– ويې ځنډوه قوربان!
ريس موسکی شو. د چای غړپ يې وکړ. مخ يې جاجي ته واړاوه:
– دا ښاروال ځوان دی. د پرمختګ هوا يې ککره پړسولې ده. چې کله يې هوا ووځي بيا به ګورو.
د حاجي نظر زيږ شو. خو په آرامه يې وويل:

[1] لپ = بند و واز

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په یو ښاروال بدلېدو ټوله ښاروالي بدله شوه؟ ناممکنه ده قوربان.
ریس لږ وړاندې شو. د کریستالي قندیل رڼا یې په کل سر کې انعکاس کاوه. د دوستۍ په پاریې د حاجي پوست لاس ونیو. په ښویه مخ کې یې کندې والا زنه ورپېدله:
– اجي صیب! راځه رښتیا وو ایو! ستا تر اوسه د مارکېټ ځای ندی مالوم. او...
حاجي یې په خبره کې ولوېد:
– مالوم دی قوربان.
ریس ورځیر شو. حاجي سر وخوځاوه:
– هو، اغه د وطن چوک میدانی ښیمه. د صرافۍ سرای ته نژدې ام دی.
ریس کږې وکتلې. په نازیې وویل:
– اجي صیب نووو. اغه خو ستا ندی کنه.
– زما یې وبوله قوربان.
ریس سترګې مېوه دانۍ ته کړې. ویې ویل:
– ښه ځه، قواله خو نشته. چې وشوه بیا اریضه کېږي. اریضه به ګرځي ګرځي څو چې ښاروال ته ورسېږي. ببرک به وخته امر اخېستی وي. ښاروال غواړي د صرافۍ زوړ سرای زر چپه کي. چې سرک تېر کي.
د حاجي رسول رنګ تک سور واوښت. بیا یې هم په نیولي غږ وویل:
– دا کارونه ماته پرېده! ته یې مدا وځنډوه!
– اجي صیب! زه...
– هرڅنګه چې کېږي ویې ځنډوه قوربان!
ریس نرمه موسکا وکړه. په مېوه دانې کې د مېوو په خوښولو لګیا شو. ویې ویل:
– اجي صیب! بل شی جوړ که! یو ازې د صرافۍ مارکېټ کې خو ګټه نده.
حاجي رسول یو قرار ورکتل. تا به ویل اوس به یې په ګنجي سر په سپېره ووهي. بیا یې هم په نرم غږ، خو په کلکه وویل:
– د صرافۍ مارکېټ باید زما وي قوربان! ما قسم کړی دی.
ریس پرته له سر پورته کولو غږ واېست:
– خبر یمه صیب. ببرک ام قسم کړی دی.
حاجي په وړو سږمو کې وپشېد. ګرد کې بدن یې وپړسېد. ریس ته له ډیکې ورکولو سره یې چیغه کړه:
– بد یې کړې دي. ببرک ببرک! ته اوس ما سره یې که ببرک خبیث سره؟
د ریس رنګ پک والوت. ایله پوه شو چې چېرته زور وي هلته نه منطق چلېږي نه چالاکي. د زارۍ په دود یې وویل:
– په خدای که کېږي. زه به بیا ام پینځو ورځو پورې کوشش وکمه.
حاجي په هماغسې جګ غږ وویل:
– پینځه کمې دي، پینځه.
د ریس غوږېدل اوس په چونګېدو بل شوي وو. د لاسونو ورغوي یې په نا امېدۍ راواړول. په ستوني کې ډوب غږ یې ووت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه اجي صيب! زه يو وړوکی د ملکيتونو ريس يمه. ښاروال چې راباندې امر وکي بايد اجرا يې کمه. او ببرک تمامه ورځ وزيرانو سره ډوډۍ خوري. ته خپله فکر وکه!

حاجي د هغه تندی په ګوته چوخ کړ. غابښونه يې وچيچل:

– ته چې څه کولی شې پاچا يې نشي کولی پاچا.

ريس د نهيلۍ له امله مخ واړاوه. د حاجي آرام غږ ووت:

– لس زره ډالر نور درکومه. پوی شوې؟

د ريس رنګ سپين اوښتی و. سترګې يې بې واره تاوېدلې. سر يې ښوراوه، پاڅېد. کندې والا زنه يې ورپېدله:

– اجي صيب! زما امدونه زور رسېږي. مړ مې که، نور نه کېږي. خپه کېږه مه!

هغه خدای پاماني وکړه. حاجي رسول له قهره ډکېده او تشېده. په مخ يې لاسونه کش کړل. پوټکي يې تک سور واوښت. سپين غټ ټليفون يې د واسکټ له باندينې جېبه را واخېست. زنګ يې وواهه. ويې ويل:

– جباره! سالون ته راشه! يوازې!

شېبه پس جګ غبرګ ځوان له ډبلو برېتو سره په دروازه تېز ننوت. په جګ غږ يې وپوښتل:

– څه خبره شوه؟

د حاجي سا سوزېدله. غابښونه يې وچيچل. تکه سپينه ګردکۍ ږيره يې وخوځېدله:

– ببرک يې جېبونه پمپ کړي. مړسترګی ځان باسي.

جبار سر وخنډه. ويې ويل:

– دولتي مامور دی کنه. خپل او پردی نه پېژني. چاچې ورته سره او شنه وښودل امغه پسې ځي.

– لس مې پې واچولې. نه نه. د ابا يې په سوکړکو غابښونه ووتل، زوی يې ډالر نه اخلي.

حاجي شا واړوله روان شو. کړکۍ ته ودرېد. مخامخ ټيټ بام ښکارېده. پوخ سرې په جالۍ ښورولو کوترې الوزولې. ده وويل:

– د زرين کلا شازمان ته زنګ ووهه! وايه خسر مې سبا مازيګره پورې پيسې غواړي!

د جبار وروځې ورغلې. غږ يې کړ:

– ما امدا اوس خبرې وکړې. يوه افته وخت دې ورکړي. هېر دې شوه؟ ايله درې ورځې تېرې دي.

– دلايل پرېده قوربان! بيا زنګ ووهه! سبا د مازيګر پينځه بجې ورته وښيه!

جبار د شهادت په ګوته غټ برېتونه کېمندل، چې نېغ ولاړ تارونه يې سملي. ويې ويل:

– اغه نور وخت غواړي. ته وايې سبا. زما يې په کال شک دی چې پيدا يې کي.

حاجي له کړکۍ راوګرځېد. تروې يې وکتلې. ويې ويل:

– پيدا دي.

جبار ورځير شو. حاجي وروځې واچولې:

– د ورور ځمکه يې نده؟ د وطن چوک ميدانی د کريم اوستاذ دی کنه. اغه به راکي.

د جبار تندی پراخه او خوله وازه شوه:

– آ، ښه ښه. ته نو نښه يو ځای نيسې، ولې بل ځای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي په شونډو کې نرۍ موسکا وکړه. د جبار څېره جدي شوه. ویې ویل:

– چل ښه چل دی. خو کریم اوستاذ د دولت نه پټ دی.

د حاجي په تندي کې ګونجې پیدا شوې. جبار خبره وغځوله:

– شازمان د امدې د پاره نور وخت غوښت کنه. ویلې ورېندار مې بې املیا ته بچی نشي راوړلی. کریم اوستاذ شفاخانې ته بیوله، سرې یې وهلی. بیا تښتېدلی دی.

د حاجي د تندي ګونجې آوارې شوې. په چټکو ګامونو وړاندې ورغی. ویې ویل:

– دا خو اجیبه کار شوی قوربان. اوس نو کریم اوستاذ په لاس راغی.

جبار ورځیر شو. حاجي روښانه کړه:

– اولباري خو ډېر ګران وي قوربان. بیا په دغه عمر کې. که املیات یې وځنډوو مجبور به شي چې ځمکه راکي.

د جبار وروځې سره ورغلې. حاجي دوام ورکړ:

– یو کس دې د پولیسو جامې واغوندي. بل دې د کریم اوستاذ کور څاري قوربان. کله چې یې ښځه شفاخانې ته روانه کړه پولیس به یې ونیسي. دلته به ته راپیدا شې. کریم ته به ووایې چې اجي رسول په دغه دغه شرط کومک کوي.

جبار سترګې او شونډې کېکاږلې. جړ غږ یې ووت:

– دواړه زبردسته چلونه دي اجي صیب. یو نه یو خو چلېږي.

– بې غمه اوسه قوربان! د تېښتې لاره نلري. دریم چل دغو دواړو نه ښه دی.

جبار په وازو سترګو یو قرار کتل. د حاجي لکه واوره تکه سپینه ږیره ورپېدله:

– زرین کلا کې جنګ کېږي قوربان.

د جبار تندی لا پراخه شو. ژړیې وپوښتل:

– کله؟ کله؟

حاجي د بلې خوا کړکۍ ته په تګ کې ځواب ورکړ:

– نن سبا کې. ګوره د خولې نه دې ونه وځي قوربان! څو نورو ځایونو کې ام حمله کېږي.

جبار په خپل ځای کې وڅرخېده. ویې ویل:

– دا نو بېله خبره ده. جنګلاوه، جنګلاوه. هههههههه.

حاجي هم له خندا شین شو. وبنګېد «جنګلاوه» په حویلۍ کې یې تر لویې څېرې لاندې سپینو موټرو ته کتل. ټولو د ډېې شکل درلود. هېڅ ډول نښې یې نه لرلې. غږ یې ووت:

– ته نو دوه امبولانسه زرین کلا ته تیار بوځه! زه ام درځمه.

جبار تېز تېز سر وخوځاوه. دروازه په زوره خلاصه شوه. سره او سپینه ښځه سالون ته راغله. له بوټونو سره په توشکو وختله. وروکي ګاچ ټیکري یې یو ازې نیمه غاړه پټه کړې وه. په پراخه سینه یې د سروزرو دروند امېل پروت و. په پېړو پېړو مړوندونو کې یې د سرو بې شمېره بنګړي شرنګېدل. په جبار یې چیغه کړه:

– تاته ما وویلې زر راووځه ډاکټرې ته ځمه! ته بیا ورک شوې. خدای دې ورک که!

جبار سر ښکته واچاوه. حاجي ور روان شو. په نرمه یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته ساړه وخوره لورې! جبار...

– نه اغا، دا مړسترګی هر وخت امدا سې کوي.

جبار وبنګېد:

– اوس درتلمه. د اجي صیب را سره کار و.

ښځې یې پلار ته تروې تروې وکتلې. حاجي موسکی شو. زوم ته یې امر وکړ:

– الکه! اول دا کار وکه! بیا به زرین کلا ته لاړ شې!

جبار په اطاعت سر وخوځاوه. حاجي له سالونه ووت. جبار غاښونه وچیچل. ښځې ته یې مخ کړ:

– د اجي صیب لیاظ دی. بل وار تېروپېر ونکې! زه بچي لرمه. ته یې راوړې که نه رواړې بلا مې درپسې.

مېرمن یې یو دم چیغه کړه:

– وی، ځوانیمرګ شې! اغه ښځه دې نده خوشې کړې؟ ته ودرې اغا ته مې ووایمه!

هغه په حاجي پسې روانه شوه. جبار له متې ونیوله. سرېمې یې وپړسولې:

– څه فرق کوي؟ خوشې کړې مې ده که نده، بچي خو لرمه.

ښځې یې د ځان خلاصولو هڅې کولې. ده ټېلو هله:

– ځه مخکې شه! تا کې بچي څنګه جوړ شي؟ ټولې مردارې وازدې دي.

ooooooooo

کریم یوه کوڅه په بلې پسې اړوله. د ماسپښین لمر او تېز تګ یې په غټ تندي د خولو زېم اېستی و. کله کله به یې له قهره شونډې کېکاږلې. په پزه کې به وبنګېد. له کلي دباندې باغ ته ننوت. د دېوال په اوږدو د توتانو او زردالو یخ سیوري ته روان شو. په کونج کې د خامو دېوالونو اوږدې کوټې ته لاړ. نیمه له وچو شاخونو ډکه وه. په پاټې برخه کې لس تنه ځوانان په شکېدلي پلاستیکي فرش راټول وو. غلي غلي غږېدل. کریم په شخ ناست ببر رېږي ځوان برګ شو:

– وه الکه نورعلي! څه دې که، موټر دې څه که؟ پینځو دیقو ته مې درکړی و. یو سات شو کنه نو. ته څنګه سړی یې؟

هغه د سر په کږولو راکږولو له غټ ورمېږ څخه ټک واېست. په کوچیانه لهجه یې وویل:

– اوس راځې. ای ته کېنه! چې د زرین کلا عیشقي کیسې واورې!

ټولو پخوهل. د کریم تندي خط وکړ. په دوو پښو کېناست. دوه میاشتې کېدلې چې له دوئ سره ناست نه و. د نوي کور جوړول یې پلمه کول. په اصل کې د امیدوارې ښځې ساتنه ورته تر هرڅه مهمه وه. اوس د نورعلي لهجه بدله برېښېده. په رمزونو کې غږېده. د جالۍ خولۍ والا هلک د بنجخو[2] په ډېرۍ ډډه ولګوله. د وچکو د ماتېدو کرپس وخوت. غږېې کړ:

– خبر شوې؟ د زمان کاکا لور تښتېدلې. الک مالوم ندی.

تنکي ځوان خپله څو تاره رېږه کشوله. په لنډه نرۍ لښته یې فرش ته شرک ورکړ. ویې ویل:

– ولې کلک یې الا ګله؟ الک څنګه مالوم ندی؟ ویمه پټه کړې یې ده.

موضوع جالبه وه. کریم پلتۍ ووهله. ویې ویل:

– ما نه ویلې؟ دېشونه چې لګوي، ډرامې چې ګوري، دغه به یې حال وي کنه نو.

---

[2] بنجخه = وهل شوی څانګه چې ګڼې لښتې ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنکي ځوان غبرګ کړ:

– نه.

نورعلي ورباندې برګ وهل:

– څه شی نه؟

تنکی ځوان هم برګ شو:

– زه وایمه نه. چې څوک خپله خراب نه وي دا یې نشي خرابولی. ډرامې خو خلکو ته ښه لاره ښيي.

کریم لیدل چې دده په نشت کې خپلسري پیدا شوې ده. آن دا وړوکی هلک جرئت کوي چې دده خبره رد کړي. دا کار ورباندې ښه ونه لګېد. د نورعلي غږ ووت:

– دا د کمونستانو خبرې پرېده مرداره!

تنکی ځوان تک سور واوښت. سا یې تېزه تېزه شوه. ویې ویل:

– کمونست دې اغه پلار دی. بېړا!

د نورعلي پلنې سږمې د کوچه مارد غاړې په شان ارتې شوې. هلک یې له متې ونیو. په یو ټکان یې ځان ته راتاو کړ. ببره ږیره یې ورپېدله:

– ای د بېړا زو! پلار ته کنځا مکوه! خمیره کومه دې!

تنکی ځوان په ملنډو په سږمو کې وپشېد. کریم د نورعلي په اوږه لاس کېښود. ویې ویل:

– ته مه په قار ېږه!

مخ یې نورو ته واړاوه:

– ما ویلې که داسې حال وي ایخ کار به ونکئ کنه نو. ګورئ مانه پس نورعلي ستاسې مشر دی. د مشر اطاعت واجب دی. پوه شوئ؟ د دېش به درته ووایمه. زه ښار کې یو اشنا لرمه. ډېر اوښیار سړی دی. لوی عالم دی عالم. ام یې پوهنتون ویلی، ام مدرسه. او څلورکونجه دونیا یې ام لیدلې ده. اغه ویلې دا دېشونه، دا ډرامې چې څوک جوړوي خپله یې نه ګوري نه. دلته یې رالېږي چې موږ بې لارې کي. دا دی وګورئ! زمان کاکا یې خوند ولیده.

کریم د تنکي ځوان سترګو ته وکتل. هغه مخالفت پرېښود. دی خوشحاله شو. نورعلي مخ تاو کړ. ویې پوښتل:

– دا درته صفاجان اغا ویلي؟

کریم حیران شو. غټه زنه یې ورپېدله:

– ته صفاجان اغا پېژنې؟

نورعلي په موسکا فرش وګراوه. کریم پروسږکال د ښار په یو هوټل کې له صفاجان اغا سره مخامخ شو. ډله خلک ورپسې وو. شنه چپنه یې په سپینو جامو اغوستې وه. تر ښویه لونګۍ لاندې یې سپین وېښتان په څټ پراته وو. سپینې اوږدې ږیرې یې غنمرنګې څېره لا نوراني کوله. تکې شنې تسبېح یې وې. د غټو دانو ټکهار یې د سړي پام اړاوه. د ډوډۍ پیسې هم هغه ورکړې. ډېرې هوښیارې خبرې یې کولې. د هغه له برکته پوه شو چې د زرین کلا د خلکو زیاتره کارونه په دین برابر نه دي. کریم یې خوښ شو. غوښتل یې هره هفته ورسره کېني. خو ده ایله په میاشت کې وخت پیدا کاوه. وروستۍ ناسته یې دوه میاشتې مخکې وشوه. هغه ویده و. ده مازیګر بیا سر ورښکاره کړ. لا هم پاڅېدلی نه و. د ماسپښین لمونځ یې وخوړ. دی یې په ایمانداری شکي شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې پاڅېد ويې ويل چې خدای تعالی په خوب کې په بېلابېلو جنتونو ګرځاوه. کريم په خپل شک پښېمانه شو. صفاجان اغا ويل چې وروسته يې بل خوب هم وليد. په زرين کلا کې د غوايي په شان غټ چينجی ګرځي. د خلکو ماغزه خوري. د ژغورلو يې څوک نه شته. د خوب تعبير يې داسې کاوه چې هلته ابليس کېوتی دی. د خلکو لږ پاتې ايمان هم له منځه وړي. د هغوئ په حالت يې توري غټې سترګې ډنډ شوې. کريم ورته د وضعيت د بدلولو ډاډ ورکړ. د کلي د پاکو ځوانانو او نورعلي په هکله يې وويل. شايد وروسته له هغې ورځې يې له نورعلي سره تماس نيولی وي. الله ګل جالۍ خوله په سر کشه راکشه کړه. غږيې جګ شو:

– کريم اوستاذه! زه ويمه شبنامې کې به وليکو چې دېشونه لرې کئ! دی يې نه مني.

کريم له چورتونو رااووت. نورعلي تندی تريو کړ. په کوچيانه لهجه يې وويل:

– موږ به کور په کور ګرځو نو. يوازې دېشونه خو ندي کنه. ولې کلی نه نيسو؟ چې د مخې پاک شي.

الله ګل غږ کړ:

– اربکيان دې پرېدي؟

– اربکيان باسو.

د نرۍ ږيرې والا ځوان ګونډې ووهلې. په قهر شو:

– دا څه شی کوئ؟ موږ خپل کلی سمو و. نور چا سره کار نلرو، هو.

کريم په آرامه غږ واېست:

– دوست محمده روکی! بل ډول نه کېږي کنه نو.

ځوان لږ پښه نيولی شو. ويې پوښتل:

– ای کريم اوستاذه! د اربکيانو زور نه لرو کنه. دولت ورسره ولاړ دی، هو.

– دوعا کوئ چې ميرحمزه مې په خير پيدا شي! بيا نو تاسې به اول مظايرې وکئ! چې زه ملک شومه اربکيان دستي باسمه. بيا نو د کلي پاکول شرو کوو. وخت لګي. د نن سبا خبره نده.

د نورعلي غږ ووت:

– دونه انتظار نشو کولی. اربکيان نن سبا کې وهو.

د ټولو سترګې ور واوښتلې. کريم حيران شو چې ده څه ګډې وډې شروع کړې دي. نورعلي د سر په کږولو راکږولو له ورمېږ څخه ټک واېست. ويې ويل:

– يو سلو شل کسه په کلي کې لرمه يو سلو شل کسه. نورې لارې مې ام کتلې.

د کريم وروځې بره کش شوې. تر دوه مياشتې مخکې پورې ده ايله شل کسه پيدا کړې وو. نورعلي په رښتيا توره کړې. کريم ته د کلي په زور نيول خوب او خيال برېښېده. که داسې شوي وای ناروا وې به ژر ورکې شوې وې. هلته به يوازې ښه او ديندار ه خلک اوسېدل. چې هغوئ پوه شوي وای دا ټول دده له برکته دي، دعاګانې به يې کړې وې. خدای پاک به قبولې کړې وې. ډېر اولاد ونه به يې ورکړي وو. کريم د لاس سور ساعت ته وکتل. نازيه ډېر وخت يوازې پاتې وه. ډارېده چې د ماشوم د زېږون حمله ورباندې راغلې نه اوسي. ژر په پښو ودرېد. نورعلي ورته بيا د کېناستو اشاره وکړه. ويې ويل:

– اصلي خبره پاتې ده.

دا وخت د دروازې غنګس شو. څوک باغ ته ننوت. کريم وارخطا شو. وپسېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خبره بدله کئ! خبره بدله کئ!

نورعلي موسکی شو. پلنه پزه یې په پاسنۍ شونډه پرېوتله. په زغرده یې وویل:

– خپل کسان دي.

ډله ځوانان کوټې ته ننوتل. کاړه واړه کېناستل. کوټه ډکه شوه. اکثره پکې پېژندل شوي قماربازان، چرسیان او پوډریان وو. د کریم ماغزه سرچپه شول. دا هاغه کسان وو چې ده ورڅخه کلی پاکوه. نورعلي ته یې کړ:

– ته راووځه!

له کوټې څخه لېرې یې په هغه برک وهل:

– دا دې څه کړي؟ ماغزه دې شته؟ ټولو ته جواب ورکه. امدا اوس کنه نو!

دوست محمد او تنکی ځوان هم ورسېدل. نورعلي موسکی شو. په آرامه یې وویل:

– کریم اوستاذه! موږ پې خپل کار کوو.

– نه کنه نو. داغ په ککړه لته نه پاکېږي.

نورعلي هماغسې موسکی موسکی کېده. سر یې کوږ او وږ کړ. له ورمېږ څخه یې ټک وخوت. شونډې یې وخوځېدلې:

– صفاجان اغا وایي د نېک کار دپاره هرڅه روا دي.

کریم چورتي شو. نورعلي وویل:

– دا کسان خو زموږ لاس کې دي. چې کار وشو بیا چې هر څه پې کوو کولی شو.

کریم غلی و. له یوې خوا دده خپل زړه و. هغه ته دا کار سم نه ښکارېده. له بلې خوا صفاجان اغا و. ده باور درلود چې هغه هېڅکله غلطه خبره نه کوي. دوست محمد یې مخې ته ودرېد. دده غټ لاس یې په خپلو نریو ورغوو کې ونیو. ویې پوښتل:

– اوستاذه! ته څنګه؟ راسره یې که نه؟

د دوست محمد نرم چلند په ده خوږ لګېده. کله نا کله یې ورباندې د زوی مینه راتلله. خو دا پوښتنه یې ښه ونه لګېدله. سترګې یې تېرې شوې. ویې ویل:

– دا څنګه سوال دی کنه نو؟ ما راټول کړي یئ، ما دا لاره درښودلې...

دوست محمد موسکی شو:

– نه، پوی نشوې. د کلي نیول یادومه، هو.

کریم وروځې بره کش کړې. ویې ویل:

– ښه ښه. دا اسې خبره ده کنه نو. په تش لاس یې څنګه نیسې؟

د نورعلي غږ ووت:

– وسله مې پیدا کړې ده.

دا بل خبر و چې د کریم په تندي کې یې خط جوړ کړ. د خپلې ناخبرۍ له امله ناراحته و. فکر یې کاوه چې له همدې کبله یې هلکان خبرې ته ارزښت نه ورکوي. چورت یې واهه چې څنګه خپل پخوانی موقف بېرته ترلاسه کړي. ټول یې ځواب ته منتظر وو. ده ژر وویل:

– زه خود درسره یمه کنه نو. بې ما کېږي؟ خو زه اوس مریض لرمه. ډېر سخت دی. موټر پسې راغلمه. شفاخانې ته یې بیایمه.

د دوست محمد نرۍ رېږه ورپېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ولې؟ ورونه خو دې شته.

– زنانه مې ده کنه نو. بل چا سره يې نشمه لېږلی. ښه ځه ای نورعلي! ما ويلې ماته به د ټولو کسانو نومونه راکې! بل به د وسلو شمېر او ځای ام وښیې! زه به بيا وګورمه چې څه وکو؟

دوست محمد يې لاس خوشې کړ. شاته لاړ. کريم ور وکتل چې خفه شوی نه اوسي. نورعلي بيا له غټ ورمېږ څخه ټکونه واېستل. ويې ويل:

– بې غمه اوسه!

کريم په زغرده سر وخوځاوه:

– صيي شو. موټر! موټر!

نورعلي وويل:

– رابه شي.

کريم له قهره تک سور واوښت. د لاس ساعت ته يې ګوته ونيوله. غږ يې جګ کړ:

– پينځه لس ديقې خو زما دلته وشوې کنه نو. چې پوهيد لې، بيا به دې ناخېسته.

– ما ويلې...

– اوس چېرته دی کنه نو؟

نورعلي کږې ور وکتلې. ويې ويل:

– پيتاوي کلي ته مې لېږلی. درځي. قيامت خو ندی.

– دی کنه نو. په ما قيامت دی.

نورعلي له ګيلې ډکې سترګې نورو ته واړولې. کريم روان شو. په دروازه کې يې مخ وګرځاوه. غږ يې کړ:

– نور نه پوهېږمه. لسو ديقو کې بايد موټر ماته راورسېږي کنه نو!

ټولو سرونه وښورول. کريم ووت. نورعلي غاښونه وچيچل، وبنګېد:

– ودې خوره!

مخ يې نورو ته کړ:

– دا چا مشر که؟ ښځونک!

ꝏꝏꝏꝏꝏ

برګ سپي د سپېدارو له قطاره لښتي ته غاړه اوږده کړه. ژبه يې تېزه تېزه په خړو اوبو منډله. بوچ غوږونه يې څک نيولي وو. سترګې يې ګرځولې چې انسانان را نه شي. په غرونو باران شوی و. په خوړ کې اوبه ډېرې وې. ترنري پله لاندې يې څپې آن د استنادي دېوال سر ته رسېدلې. پاس دوه تنه له کوڅې راووتل. يو رنګ رېږي، يو رنګ پيکي او نصواري جامې يې وې. جبه زارې ځمکې ته ننوتل. په فرش شوو تيږو روان شول. د مازيګر مخامخ لمر يې سترګې برېښولې. په سپېدارو کې يې برګ سپی وليد. دواړو د عادت له مخې تيږه واره کړه. سپی په تېښته کې وکورنجېد. هغوئ نري پله ته ورسېدل. د جبې پل يې باله. موسسې جوړ کړی و. بانډه ګۍ يې له لوی کلي سره نښلوله. جګ قدي سګرېټ کش کړ. د لوګي له امله يې ټېغې سترګې تنګې شوې. په کټارې يې لاس کېښود. شاته په ونو پټې بانډه ګۍ ته يې وکتل. هلته هلکانو ترتوت لاندې په انګياوو کې خوسی کاوه. ده له کورونو هاخوا لوړو ته د لاس اشاره وکړه. په برابر غږ يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بانډه وال دې وايي نو. دا ډډې، دا غونډۍ سراسر زموږ دي. ته يې ايساب کوه! څو جريبه کېږي؟ اسې خو نده. امير عبدالرحمان خان ام د ډېوربنډ خط امضا کړی و. څوک يې ورسره منې؟

ټيټ قدي غټې مخ ته جيټکه ورکړه. اوږده زنه يې وخوځېدله. په جګ غږ يې وويل:

–آ؟ نه اورمه نه. د اوبو شور دی. لږ رېز ورکه! جومات کې خو ناست نه يې جومات کې؟

جګ قدي کږې وکتلې. له ځان سره وبنګېد:

– يو خو کمقل سړی به هره خبره دوه ځلي کوي.

ټيټ قدي بيا غوږ وړاندې کړ:

– څه شی څه شی؟ په زوره په زوره!

جګ قدي صبر وکړ چې له پله تېر شي. مخامخ کوڅه ډوله لاره وه. دې چپې خواته د غنمو د پټي په ډېوال واوښت. په پوله روان شو. ګرده تيږه يې په قهر په پښه خوړ ته وغورځوله. اوبه والوتلې. شونډې يې ورپېډلې:

– کريم لالا ته وايو، چې ډډې او غونډۍ خو په لاندې پټيو پسې تړلې ندي. موږ خپل حق اخلو. په زور وي که په رضا.

شاته ټيټ قدي سر وښنډه. ويې ويل:

– خبره سمه کوه! دوښمني مه جوړوه دوښمني!

– ما سمه خبره کوله. بانډه وال نيغ شوه. زه به يې ام خوښ شمه ښه. ته ګوره چې څنګه تې حق اخلمه؟

– باور مې نشي چې دا ماشين دې بور شي بور.

د جګ قدي په سترګو کې قهر وځلېد:

– څنګه نه کېږي وا؟ اغه نوم پې ام زموږ د نيکه دی. سليم غونډۍ. سليم څوک و؟ اوښياره.

– نه کنه. کريم لالا وايي اغه بېل وخت و. ټولې بانډه ګۍ د دامان د يو پټي غنم نه کول. بانډه وال مجبوره وه مجبوره. دوښمني يې لرله. پسته د وروسانو وخت کې د دامان ويياله ډکه شوه. چا پاکه نکړه پاکه.

– هرشی چې و. لاندې ځمکه يې بدله کړې وه. پاس شاړه نه. زه دا وايمه. چين سل کاله پس هانک کانګ وګټه. موږ تې کم يو؟

ټيټ قدي بيا سر وښنډه:

– ځه دا ستا خبره صيي! اريضه کېږي، محکمه، کته، پورته. زموږ خو نن سبا کې په کار ده نن سبا کې.

– او چپ شه! په خبره پو پېږې نه، کړته کړته.

ټيټ قدي مخ واړاوه. د خوړ ها خوا په سپينو تږو کې توري وزې تيتې وې. هلک په غونډۍ ناست و. شپيلۍ يې وهله. تا به ويل د نقاشۍ تابلو وينم. جګ قدي سيګرېټ ښه کش کړ. خوله يې د آسمان په لور ونيوله. لوګی يې پو کړ. په هوا کې باښې وزرونه خواره کړي وو. په آرامه يې لاندې په ښکار پسې کتل. ده ژوره سا واخېستله. بېرته روان شو. مخ يې ورور ته کړ:

– ای! زر زر راځه چې کريم لالا بل ډول په قار دی!

ټيټ قدي سر وښوراوه:

– هر څوک د ځان غم کې دی د ځان.

دواړو له خښتې تيږې پښې واړولې. جګ قدي وويل:

– خدای دې يې بچی په خير پيدا کي! کريم لالا ورسره ډېر بدل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تازه دی تازه. لکه زاړه ګاډي ته چې نوی اینجن جګ کې. خو سخت شوی ام دی. پرون یې چای کې خورما نه وه خورما.
جګ قدي ککره یوې او بلې اوږې ته وزنګوله. ویې ویل:
– خورما نه وه ای. وی، وی، وی...
– کېنه وی، وی، وی! مېلمه ومه.
– پوهېږمه. تاسې یې دایمي مېلمانه یئ.
– څنګه سې؟
– دغسې. ټول کور دې پې چلېږي. هر وخت یې پیسې درکړي ندي؟
– چا؟ تا ندي اخیستي تا؟
– هو، په کال کې یو وار. اغه مې ام بېرته ورکړي. ته خو لکه بلدي شارو.
ټیټ قدی برګ شو:
– نر غوندې! مشر ورور مې دی. په مال کې یې حق لرمه حق.
– هه، چېرته یې لیکلي چې ورور د ورور په مال کې حق لري؟ پلار خو دې ندی سنډا.
خوړ بنی خواته تاوېده. ځای پراخه و. او بو دومره شور نه کاوه. د کمره په سر د جرې بوټی، لکه د پېغلې وېښتان، تر استنادي دېواله ځوړند و. دواړه ترې لېرې تاو شول، چې جامې یې په اغزو کې ونه نښلي. جګ قدي ماشین شوې ږیره وګروله. سپینې پینځه منزله ودانۍ ته یې ګوته ونیوله. سوړ اسویلی یې وکړ:
– خدای نه جار شمه نو. موږ ته ګوره، جبار ته ګوره! بل وطن نه راغلی. دا یې د مېلې ځای دی. کور به یې څنګه سې وي؟
– څه شی؟ توره دې لالا وهي مړی، دې اودلا وهي. خسر ورته جوړ کړی. دده ماشین جام و جام.
جګ قدي یو قرار ودانۍ ته کتل. ویې ویل:
– امغه یې اوښیاري ده. ما او تا به داسې خسر پیدا کړی وکنه. زموږ خو تاریخي اثار دي. ته پې پیسې لګوه چې تخریب نشي. دوئ داسې ځای ته ورسېدل چې کورونه د خوړ په ژۍ اباد وو. له یو نیم څخه د تناره لوګی خوت. مړې د خام دېوال له بېخه د خاورې اېستل ودرول. دوئ لاندې خیز کړ. د استنادي دېوال په سر یې په احتیاط قدمونه اخېستل. د خوړ هاخوا شنه پټي وو. مخامخ په غټ پله یو یو موټر تېرېده. شاته یې د بابا کلا برجونه ښکارېدل. هغه د دوئ اولین نیکه «زرین بابا» جوړه کړې وه. د کلا نېکبختي دا وه چې خلک یې په ویش نه جوړېدل. که نه پېږۍ مخکې به ورانه وه. اوس پکې له بل کلي راغلي حربکیان اوسېدل. ټیټ قدي وویل:
– ای شازمانه! کریم لالا ته ونه وایو کریم لالا ته؟
شاه زمان ټېغې سترګې برګې کړې:
– په زوره ځان رسوا کوو؟
ټیټ قدی ودرېد. اوږده زنه یې وخوځېدله:
– نه، اغه ورته نه وایو. یو ازې پیسې تې غواړو. که رایې کې آ؟
– بېرته یې ورکولی شې؟
– ولې نه؟ ټول عمر خو به پنچر نه یو پنچر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان هم ودرېد چې لاندې خوړ ته ونه لوېږي. مخ يې راوګرځاوه. ويې ويل:
– زه خو ستا په دا مردار تندي کې دونه طالې نه وينمه. او کريم لالا چې يې ولري ام نه يې درکوي.
– ګور ته يې وړي؟ ټانکۍ خو يې ډکه ده. موټر لري، پوخ کور لري. د ښار ځمکه يې خښه خزانه ده خښه خزانه.
شاه زمان بيا مخته په احتياط روان شو. غږ يې راغی:
– ماته يې ويلې څه چې وي په کور مې ولګولې.
– دروغ وايي. لس منزله مارکېټونه يې په ټېکه نيولي وه لس منزله. دونه يې پيدا کړي چې چې چې...
شاه زمان سر وخوځاوه. بيا ودرېد. ويې ويل:
– زما ورته خوله نه خلاصېږي. ويمه که خبر شي چې موږ څه کوو، دا وروري به ام راسره وشکوي.
– او نه يې شکوي. ته خوشې وېرېږې.
– ښه څه، که وو ايي دونه ډېرې پيسې څه کوئ؟ رښتيا ويلی شې؟
ټيټ قدي ژوره سا واخېستله. خام دېوال ته له سپېرې ورکولو سره يې وويل:
– کشکې مې خپل ميستري توب کوه. لږه وه که ډېره، ارامه خو ومه. ناحقه مې ستا خبره ومنله ستا خبره.
شاه زمان سوړ اسويلی وکړ:
– څوک پوېيده؟ زه ام د تاريخ مالېم ومه. ايزت مې و. مالېم صيب ته ځای پرېدئ! ماليم صيب دلته کېنه!
هغه سګرېټ په خوله کې پرېښود. د چارمغز په نيالګي پسې يې ځان کلک کړ. له استنادي دېوال څخه لارې ته جګ شو. ټيټ قدي پر پله څه وليدل. وارخطا شو. غږ يې کړ:
– ای ای ای! اجي رسول، اجي رسول.
د شاه زمان رنګ پک وتښتېد. سګرېټ يې له خولې ولوېد. هلته تورلنډکروزر ودرېد. شاته يې د باډيګاردانو موټر بريک ونيو. د حربکيانو قوماندان د مريد په شانورمنډه کړه. د لنډکروزر توره ښيښه نرمه کېوتله. چاغ سورمخی حاجي رسول ښکاره شو. تورنرۍ پکول يې شاته ټېلوا هه. غوښن لاس يې راواېست. قوماندان کلک ونيو. حاجي رسول څه وويل. قوماندان په سينه لاس کېښود. له شاتني موټر څخه جګ ډنګر وسله وال کېوت. دلته شاه زمان په تنګه کو څه ننوت. ټيټ قدي ته يې غږ کړ:
– دلاوره! څه ته ولاړ يې؟ زر کوه ورک شه! پښې باسه!
دلاور ورپسې شو. په بامونو د خوشايو ډېرې ښکارېدلې. تود او خوسا بوی يې لګېده. ماشومانو په خاورو کې لوبې کولې. مخامخ په خامو خښتو بار خر راغی. سپېره سړی ورپسې و. چرګان په خلاصه دروازه ننوتل. دوئ او ماشومان دېوال ته جوخت شول چې خر تېر شي. سړي د چای ست وکړ. خو دوئ تېز روان وو. هغه ورپسې حيران وکتل. د شا لمنې يې په دېوال خړې شوې وې. دوئ په يوه شېبه کې د کوڅې پای ته ورسېدل. نابيره يې له نژدې څخه غږ واورېد:
– ودرېږئ!
دواړو شتهو هل. د حاجي رسول جګ ډنګر وسله وال و. شاه زمان د روغبړ لاس وغځاوه. په مصنوعي موسکا يې وويل:
– ميرګله څنګه يې؟
ميرګل منډه اخېستې وه. سا يې سوزېدله. ورغوی يې ورکېکاږه. تورې بېرې وروځې يې واچولې:
– ترورزيانو! بس اجي صيب مو غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ دروغجنه خوشحالي وکړه. ورسره روان شول. میرګل تر چانتې لاندې ټولې شوې خړې جامې کشې کړې. ویې ویل:

– بس زه ستاسې د ماښلې نه خبر یمه. خدای منئ که نه؟ په ما کټمټ کانه شوې وه. بس زما په ځمکه نه پوره کېدله، کشر ورور مې په ښار کې خپله ځمکه اجي صیب ته ورکړه. بس عجیبه ځای و. اجي صیب پکې جیګه پلازا ودروله. اوس چې ورته ګورمه ویمه ورور مې زما دپاره څونه تاوان کړی. بس زه به یې نیکي ایڅکله پوره نه کمه نو.

شاه زمان سګرېټ ولګاوه. ویې پوښتل:

– که دې قرض خلاص کړی نه وای؟

– بس زه به اوس نه ومه تروورزیه. اجي صیب په خپله خبره ولاړ دی. که ښه خبره وي که بده.

ورونو تر سترګو لاندې سره وکتل. درېواړه سرک ته ووتل. کرېړ له هر قدم سره غڑس کاوه. کلیوالو د حاجي رسول له کس سره د دوئ په لیدو نظر تم کاوه. دلاور مخ میرګل ته کړ. غټه اوږده زنه یې وخوځېدله:

– ته خو اوس اجي صیب سره یې اجي صیب سره.

– هو کنه. څه مې کړي وه؟ بس ناکام و تروورزیه ناکام. بچي وږي، جېبونه تش. خولې یې په خاورو موښلې. بس حیران دریان ومه چې څه وکمه. بیا اجي صیب دې خیر ویسي. نوکری کې یې ونیولمه. بس ماش بد ندی، اخوا دېخوا ام کېږي.

کانکرېټي سرک مخامخ دروازې ته تللی و. خو دوئ په پخې موازي لارې وخوځېدل. دواړو خواوو ته یې منظم نیالګي ولاړ وو. پاڼې یې پلاستیکي برېښېدلې. دلاور یوې ته لاس کړ. ذره دوره یې په ګوته ونه لیدله. درنده چوپتیا خوره وه. لکه بله دنیا چې وي. د دواړو ورونو سترګې په دروازې کې وې. شاه زمان شېبه په شېبه لوګی کاوه. دلاور لاړې تېرې کړې. ویې پوښتل:

– اجي صیب سره څه کار کوې؟

– بس رنګارنګ کارونه دي. ای ماته اوس مالومېږي. پیسې ګټل اسانه ندي. خطرې به تېروې. د اجي صیب ژوند ام ګوړه نده. بس ماته چې وواییې په اور ورشه ورځمه. امغسې یې راسره کړي دي. بچي مې ښه اغوندي، ښه یې خوري. نور څه غواړمه؟

دلاور له شاه زمان سره سترګه په سترګه شو. مخ یې میرګل ته کړ:

– ای ورته ووایه چې موږ ته ام نوکري راکي! ورو ورو به یې قرض خلاص کو خلاص.

– نه تروورزیه، اسې نه مني. بس اول به قرض خلاصوې! ای سګرېټ دې بند که!

د دوئ له رسېدو سره د غبرګ بدن ساتونکی لکه پېری راپیدا شو. د چوکیدارانو له ګردې کوټې څخه بل تن چاته زنګ وواهه. وروسته یې د ننوتلو اجازه ورکړه. دننه په لس متره کې بل د پنجرې دېوال و. له هغه څخه تېرېدو هم اجازه غوښتله. پوخ سرک مخامخ پینځه منزله ودانۍ ته غځېده. دواړو خواوو ته یې قیچي شوي بوټي وو. د هغوئ تر شا د بېلابېلو مېوو ځان ځان ته باغچې ښکارېدلې. د رنګارنګو مرغیو غږونه راتلل. میرګل وپسېد:

– تروورزیه! بس ماته مخکې ایجازه نشته. اجي صیب اوغه شیشه خانه کې دی.

دوئ ته پنجره خلاصه شوه. د ګلانو په منځ کې د رنګه ماهیانو له ډنډ څخه تېر شول. د ښیښو کوټې ته ننوتل. هوا توده وه. حاجي رسول په کوچ ناست و. دواړو ته یې لاس وغځاوه. شاته یې په طلایي چوکاټ کې د قرآن کریم سورتونه ځړېدل. جبار په ځرخېدونکې چوکۍ کې منه پاکوله. دوئ مخامخ په کوچ کېناستل. حاجي د منو او اینځروڼه که مېوه دانۍ ټېلوهله. ویې ویل:

– وخورئ قوربان! خپل کور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو ورونو يو قرار ده ته کتل. دلاور او تومات منې ته لاس کړ. پرته له سترګو رپولو يې چکو هله. حاجي غټ اينځر خولې ته کړ. تور پکول يې شا ته ټېلو اهه. سور تندی يې وځليد. کنده پکې وه. ويې ويل:

– دا اين د ډاکټر نجيب د وختونو داغ دی قوربان. يو ندی دوه دي. يو چا سره مې مامېله وه. ډېر يې وځورولمه. اخېر مې ويلې که سبا پورې دې پيسې رانکړې وژنمه دې. اغه ته ټوکه ښکارېدله. په خپل زور مغروره و. د غونډۍ د پاسه يې ځا ته کلا لرله. پينځه زامن يې وه. هر يو لکه دېو. سبا شپه ور واوښتلمه قوربان. ما سره نو درې تکړه کسان دې. په سد راتللو ته مې پرې نښودل. په څو ديقو کې مې پينځه واړه وغځوله. لس چنده مال مې تې واخېسته، لاړم. بيا مې سر ګرځېده. بېخي غور ځېدلمه. ډاکټر ته يې بو تلمه. ويلې د سر هډوکی دې مات دی. وينه د ننه تللې. جنګ کې ګرم ومه. نه ومه پوېېدلی. ځواني وه نو.

شاه زمان غږ کړ:

– تا خو سم د شا اشرف هوتک غونډې توره کړې اجي صيب. اغه تورکان او روسان مات کړي وه.

حاجي موسکی شو:

– ښه تاسې څه وکړه قوربان؟

دلاور شخ پخ ناست و. په ټول بدن کې يې يوازې دوه غړي خوځېدل- ښي لاس او خوله. شاه زمان ټيټې سترګې ورپولې. لاړې يې تېرې کړې. غږ يې واېست:

– ای اجي صيب! د باندې ګی شا ته غونډۍ زموږ ده. د اغې خط به در کمه.

حاجي له خندا سره ککره وښنډله:

– نه قوربان. زه په اغې څه وکمه؟

دلاور يو قرار شخوند واهه. شاه زمان وويل:

– اغه سلګونه جريبه ده. ته کولی شې...

– زما نده په کار.

شاه زمان سترګې ځمکې ته واړولې. مړاوی غږ يې ووت:

– چې اسې ده بيا نو څه به زموږ ځمکه شي. او څه به نغدې برابرې کو.

– زما قانون کې څه څه نشته قوربان. ټولې ټولې دي. او زه پيسې په خپل لاس اخلمه.

دلاور شخوند وهل لا تېز کړ. د شاه زمان رنګ بدل شو. ويې ويل:

– ټولې نشو پيدا کولی اجي صيب. په خدای که ايڅ لاره وي.

حاجي په ملا نېغ شو. په کاغذي دسمال يې خوله پاکه کړه. په سور مخ کې يې تکه سپينه ګردکۍ ږيره وخوځېدله:

– لاره نشته؟ ته ودرې بله کيسه درته وکمه قوربان. زه به دوه ويشت درويشت کلن ومه. ډنګر پنګر لکه لرګی. د کارمل وخت و. سهار وختي په کلي کې جنګ ونښته. ګرزا و ګروز و قوربان. څه به يې اوږدومه. د کو مې خوانه زموږ په کور د توپ نالتي مرمۍ ولګېدله. پلار مې، مور مې، واړه ورونه، خويندې مې، ټول شهيدان شوه. يو په ما ايڅ بلا ونه لګېدله. چيغې مې وهلې. ټول کلی خبر شو. چا کومک ونکه. تره چې تره دی ای! ورور يې مړ و ورور. او زامن يې ام زما انډيوالان وه. نه نه نه، ځانو نه يې وباسل خلاص. زه يوازې مړو ته ناست ومه. روسان راغله. راته يې کتل کتل. په خدای چې د اغو کافرو راباندې زړه وسو. ايڅ يې ونه ويلې. بېرته ووتله. په يوازې ځان مې باغچه کې اته قبره وباسل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاجي غږ ډپ شو. ژوره سا یې واخیستله. د شاه زمان او دلاور خوله وازه وه. لکه افسانوي کیسه چې اوري. خو دا نه معلومېدله چې د جبار غوږ دی که نه. په څرخېدونکې چوکۍ کې یې منډه پاکوله. د حاجي ږیره بیا ورپېدله. ټیټ غږ یې ووت:

– پوه شومه چې سخته راشي نه خپل شته، نه کلیوال، نه انډیوال. زړه مې تپ تور شو. ما ویلې داسې ځای ته لاړ شمه چې یو هم ونه ګورمه. ښار ته مې نیت وکه. خو یوه روپۍ راسره نه وه. حیران پاتې ومه. ښه څه وکمه، څه وکمه؟ په کورونو وګرځېدلمه. راډیوې، بیلچې، تبرونه، کولنګان، هر شی چې خرڅېدل، په خره مې بار کړه. بازار کې راته ښې پیسې شوې. امغه نن دې حال ته ورسېدلمه. لاړې هر وخت شته قوربان. بینا سترګې غواړي.

دلاور په شخوند کې اوږده زنه ورپوله:

– بیا دې تره ونه لیده تره؟

حاجي داسې مخ واړاوه لکه د هغه نوم چې بېخي اورېدل نه غواړي. غږ یې ووت:

– اغه ته خدای جزا ورکړه. سرطان شو. زامنو ته یې ما جزا ورکړه. ټوله ځمکه مې تې ونیوله.

شاه زمان لاړې تېرې کړې. ویې ویل:

– آغه دی په تا خپله تېر شوي. لږ راسره ګوزاره وکه اجي صیب!

– ای قوربان! په دوستۍ کې چې سر وغواړئ سر، نه یې درېغومه. پولیسو نه مې خلاص نه کړئ؟ ګوره کنه! خو په ایساب کې یوه روپۍ نه پرېدمه. او څوک چې په نېټه ونه دربېږي ګونا یې خپله ده. دا زما قانون دی.

د شاه زمان په مخ خولې راغلې. مړاوی شو. شونډې یې ورپېدلې:

– وه اجي صیب! د کومه یې کو؟

حاجي تېرې وکتلې. ویې ویل:

– د کریم اوستاذ ځمکه چې ښار کې ده. د ټول قرض سر باسي.

شاه زمان سترګې ښکته واچولې. مړاوی غږ یې ووت:

– اغه زموږ د کار نه ندی خبر.

– خبر یې که قوربان! اغه ځمکه خوشې پرته ده. جوړولی یې نشي. او زما یې مخه بنده کړې ده.

شاه زمان وبنګېد:

– اغه پې ډېره ګرانه ده. د آینده دپاره یې ټولې سترګې امدې ته دي. زه به بیا ام ورته ووایمه.

میرګل د پنجرې له شا څخه لیدل چې دواړه ورونه حاجي ته سر خوځوي. په پای کې په پښو ودرېدل. خدای پاماني یې وکړه، ووتل. دی هم پاڅېد چې بدرګه یې کړي. دلته جبار غټ برېتونه د شهادت په ګوته کېکاږل. جګ غږ یې ووت:

– اجي صیب! تا ته د خلکو ټول رګونه مالوم دي.

– زه روشنفیکر یمه قوربان.

جبار پوه نه شو. حاجي روښانه کړه:

– چاته چې د خلکو د زور او کمزورۍ مالومات وي، او د پرمختګ دپاره تې کار واخلي، اغه ته روشنفیکر وایي قوربان.

جبار بیا وروځې بره کش کړې. حاجي سر وخوځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو قوربان هو. روشنفیکران درې رقمه دي. ساده ګان، چالاکان او هوښیاران. ساده ګان د وطن د پرمختګ غم کوي. چالاکان د خپل قدرت او معاش د پرمختګ. هوښیاران ما غوندې خپل بیزنس ته پرمختګ ورکوي.

جبار د سر په ښورولو تائید کړه. جړ غږیې واېست:

– ما ویلې کریم او ستاذ سر زوري دی. که څمکه ورنکي، ورونو سره یې ګوزاره کوو، که څنګه؟

د حاجي سترګې شخې شوې. جدي غږیې ووت:

– خپل قانون به کله ام نه ماتوې قوربان!

– نو چې دا دوه مړه وي اغه څمکه د لاسه نه ځي؟

حاجي غوښنه ګوته جګه کړه:

– یوې خبرې ته ښه غوږ شه قوربان! پیسې او جایداد د سې وبوله لکه کشتۍ. او قانون لکه قطب نما. کشتۍ ډېره موهمه ده. خو قطب نما ته نه رسي. دا درته په اغه ورکه دونیا کې لاره ښیي. وایې په دې څه خپل منزل ته رسېږې. که قانون دې مات که، لکه قطب نما چې ورکه کې. یوه لاره به دې سل شي. حیران به یې چې په کومه لاړ شې؟ اتمن ډوبېږې. هو، قانون دې نه خوښېږي؟ بدل یې که! خو ماتوه یې مه قوربان! زه چې څه لرمه، د امدې برکت دی. څه نو قوربان! چې کریم او ستاذ ښځه بو نه ځي.

ooooooooo

د ماښام لړه وه. کریم په کوټه کې ګرځېده. سور او شین کېده. نازیه دېوال ته تکیه ناسته وه. په ګرد مخ یې د حامله دارۍ تور چاپونه لا تور ښکارېدل. ژړ ژړیې سا اخېستله. ویې ویل:

– غټوالي ته دې ګوره! او ماشومان دې غولوي ماشومان.

کریم غاښونه وچیچل. په منډه ورغی. په شونډو یې ګوته ورکېکاږله:

– چپ! چپ! چپ! ډېره وټنګېدلې. دلاور دی. وهمه دې کنه نو!

هغې یې لاس ټېلو اهه:

– وی لرې! تا نو بل څه شی یاد دي؟ وهلو ته تیار یې. چې دونه سړی وې کار به دې سم کاوه.

د کریم د مخ رګونه وپړسېدل. په زنه کې یې ډیکه ورکړه. وپسېد:

– ای ای! ویمه خوله بنده که کنه نو! ولې راباندې هر څه تبا کوې؟

– وی تبا تبا نارې مه وهه! ته څه شی لرې؟

کریم ټول رېږدېده. ډارېده چې له کنټرولا ونه وځي. تېز ووت. وزه له دالانه وتښتېدله. دلاور په حویلۍ کې د موټر بانټ جګ کړی و. د موبایل د څراغ رڼا ته یې یو یو فیوز کوت. غږیې کړ:

– لالا! ته را شه سلف ووهه سلف!

کریم په دروازه سر ننوېست. کیلي یې تاوه کړه. موټر چالان نه شو. سوړ اسویلی یې وخوت. وزې یې شا ته لمنه کشه کړه. هغه په قهر وګرځېد. غاښونه یې وچیچل. وزه یې په کشولو او سپېړو په انارپسې وتړله. د حویلۍ په کونج کې یې د مرغانچې دروازه هم ټېلو هله. دلاور غږ کړ:

– نو تا چرسي ته ولې ورکوه؟ چې خوړ ته یې ندی غورځولی شو کړ وباسه خوړ ته!

کریم برګ وهل:

– ویمه نورعلي ورکړی. ته بیا ګډ یې. که نه یې شې کولی سم ووایه! چې د شامامد کاکا زوی راولمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، اغه دونه نه پوېږي. پروېزی راوله. دلته جومات کې به وي جومات کې.
نازيې له کړکۍ څخه غږ کړ:
– که لاړې، مولاصيب باندې تاويذونه ام وکه!
د هغې په غږ کې قهر نه و. کريم د هوسايۍ احساس وکړ. له اوسپنيزې جيګرې دروازې ووت. په لويه کوڅه کې دوه نا اشنا کسان روان شول. دی ورپسې و. په نريو جامو کې يې يخ کېده. د واسکټ په نه اغوستلو پښېمانه و. چرچرکان چرېدل. د مسجد د څراغ رڼا کوڅه اوږده او تياره ښودله. نااشنا کسان تېر شول. دی ننوت. نااشنا کسان ودرېدل. شاته يې وکتل. د ننه څراغونو د مسجد حويلۍ روښانه کړې وه. په چمن کې ډله ډله ځوانان غږېدل. څو تنو د دېوال بېخ ته په ويالې کې مخ او لاس کاوه. خو پروېز نه و. کريم په درندو ګامونو برنډې ته وخوت. د ننه په کوټې کې يې نظر وګرځاوه. سپينږيرو د محراب مخې ته اوږده ليکه جوړه کړې وه. شونډې يې خوځېدلې. کريم هاغه يو ته ودرېد چې خوله يې کړه وه. خلکو ويل ګوزڼ وهلی دی. ده وپوښتل:
– وهاب کاکا! پروېز چېرته دی؟ موټر مې نه چالانېږي.
وهاب بره ور وکتل. شونډې يې هماغسې په سورتونو خوځېدلې. سر يې وځنډه. کريم وپسېد:
– بېخي کلي کې نشته؟
وهاب د سر ځنډل تکرار کړل. کريم بيا خپل بخت ملامت باله. برنډې ته ووت. په لاره کې له امام سره مخ شو. سپين لستوڼي يې بډ وهلي وو. په سپين څادر يې غټه توره ږيره وچوله. کريم په ټيټ غږ وويل:
– تاويذونه راته وکه!
– څه د پاره؟
– يو د نظر. بل چې اولاد مې په خير پيدا شي.
روان سپينږيري توره لونګۍ په سر کېکاږله. د امام په غوږ کې وبنګېد:
– مولاصيب! مونځ قضا کېږي.
– دا دی ملک صيب، دستي. راځئ ورونو! درېږو.
امام ژر ژر لستوڼي کش کړل. مخ يې کريم ته واړاوه. غږ يې ټيټ کړ:
– پس د مانځه نه.
هغه مخ ته شو. سپينږيري پاڅېدل. شاته قطارونه ځوانانو او ماشومانو ډک کړل. کريم هم پايڅې بډ وهلې. نيت وتړل شو. امام الله اکبر ناري کړې. په شاتنيو قطارونو کې خبرې او خوځېدل بند شول. د کريم تلوار و. دلاور بايد په بل مستري پسې ولېږي، او خپله له نازيې سره واوسي. خلکو ويل اميدواره چې ماښام يوازې پاتې شي کافر پېريان ورباند کېښي. ښځه بې سده کېږي او ماشوم ضايع کوي. په ټول لمانځه کې يې فکر هغې ته و. خو دده له بدو طالعو تر سلام ګرځولو وروسته ملک پاڅېد. د تورې لونګۍ شمله يې شاته ټېلوهله. ستونی يې صاف کړ. کريم نظر په خلکو وځغلاوه. اوس پوه شو چې ولې هغوئ تر لمانځه مخکې د کلي په وضعه غږېدل. ملک وويل:
– ورونو! يوه خبره مې کوله. نن سبا دا حالات راته ښه نه ښکاري. او، ما ويلې کلی نامه خدا څلور جوماته دی. يو سړی به کوم سر ته ورسېږي. او، بل دلته چې دی، ټول يا لرې يا نزدې خپلوان يو. د هر يو بې ايزتي، د هر يو شرم د ټولو شرم دی. او، نو راځئ دا وړې وړې خبرې پټې نه کو! په ګډه يې حل کو! او، دلته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم په زړه کې وویل «بیا شاوخوا تاوېږي، اصلي خبرې ته نه راځي» ده غوښتل لنډ بحث لنډ کړي. ویې ویل:
– ملک صیب! ته غلا ته وړه خبره وایې؟ قتل ته وړه خبره وایې؟ زنا ته، پوډریانو ته. ای مېړوخې وتښتېدلې مېړوخې کنه نو.
څو تنو ځوانانو پخ وهل. ملک وویل:
– هو هو، زه امدې ته راځمه. او، ورونو...
کریم یې بیا خبرې پرې کړې:
– دا په خبرو نه کېږي کنه نو.
په مسجد کې زوړ شو. یو ځوان غږ کړ:
– کریم اوستاذ رښتیا وایي.
ملک لاس جگ کړ:
– ای گورئ! اسې نده چې دا خبرې یوازې زموږ کلي کې دي. ټوله دونیا کې شته. او، که نه وې نو قانون به ام ورته نه و. او، دا نااهله کسان چې دي، څوک دي؟ زموږ خپل دي. د چا زوی دی، د چا ورور دی، د چابل، د چابل. او، که نااهله دي زموږ د لاسه دي. موږ سم ندي غټ کړي. په خوشې خبره مو وهلي دي. خوږه خبره مو نده کړې. سمه لاره مو نده ښودلې. او، اوس اغوئ ته ښه او بد یو شی ښکاري. زه ویمه دا مرض به ورک کوو. په مشوره، په...
کریم لیدل چې ملک د پخوا په شان په خبرو ځان خلاصوي. غږ یې کړ:
– ښه، ته څه وایې چې پوډري ته وواېې پوډر مه وهه اغه یې پرېدي؟ یا غل غلا پرېدي؟ ای! مونځ څه شی دی مونځ کنه نو؟ سخت دی؟ نه. کومه دی؟ نیم جومات ډک ندی.
ډېرو د کریم خبره تاید کړه. ملک شونډې کېکاږلې. لاس یې جگ کړ:
– صبي شو، صبي شو. غوږ ونیسئ! تاسې نو دسې مه کوئ چې د هرچا هره خبره ومنئ! او، گورئ! دا دونیا دوه مخه ده. یوه خوا خوشالي دي. بله خوا سختۍ. او، زه گورمه، کلي کې اغه خلک ډېر شوي چې نگه سختۍ ویني. هرچېرته پسپس پسپس. او، خلک د ژونده بې زاره کي. او، چې بې زاره شوه بیا هر کار کوي. امدسې نده؟
کریم فکر وکړ چې ملک دلیل نه لري. ځکه تورونه لگوي. غټ لاس یې پورته کړ. ویې ویل:
– ای ای! ای خبره کومه. څه ته وایه! کلي کې کوم ښه کار شوی چې سړی یې یاد کي کنه نو؟
– ولې په سرک مو کرېږ وانه چوه؟ او، د لیسې امر مو وانه خېسته؟ او، ټولې بدۍ مو ختمې نکړې؟ امدا سړکال، سړکال.
کریم په لوړ غږ وپوښتل:
– ښه، دا وایه چې ناروا ورسره ختمه شوه که نه؟
ملک موسکی شو. ویې ویل:
– یو دم خو نه کېږي، وه د خدای نېکبخته.
کریم نه پرېښود:
– ای ملک صیب ای! په شمه دېگ مه پخوه! سم غټ غټ لرگي تې لاندې که کنه نو!
ملک سر وځنډه. ویې پوښتل:
– نو ته څه وایي چې ټول وریته کو؟ دا اینسانان...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د ښي لاس د پنجې په خوځولو هغه صبر کولو ته وباله. ویې ویل:

– یوه پوښتنه، یوه پوښتنه. چې لاس دې د جوړېدو نه وي. او مرض یې ام بدن کې تیتېږي. څه کوې؟ پرې کوې یې که نه؟

د خلکو زوږ شو. ملک ځواب نه درلود. تاو راتاو شو. وروسته یې ګوته په ګوابن وخوځوله. ویې ویل:

– ای چې زه ملک یمه، اېڅوک د چا د وژلو څه، د چا د رټلو واک نلري رټلو. او، پوه شوې؟

کریم په ګونډو شو. ناستو خلکو ته یې مخ کړ. نرۍ شونډې یې وخوځولې:

– امدا ده چې خبره ورانه ده کنه نو. دا څنګه چل دی؟ اغوئ زموږ بچي په نشو اړوي. زموږ په ناموس لپ ندي. په شپه کې چې په لاس ورشو ام مو شکوي، ام مو وژني. موږ یې د مخنیوي واک نلرو؟ ملک صیب! ته زموږ پلو یې که د اغوئ پلو؟

ځوانانو هررر وخندل. ملک تک سور شو. ویې ویل:

– ای کریمه ای! دا ته وایې ته؟ او، که څوک خبر نه وي، زه خو یمه. دا کلی چا خراب که؟ تا. تا الکان بې لارې کړه. هرچېرته نېغ نېغ شوه. او، دولت د بل کلي اربکیان راولېږل. لکه د مور مېږونه راته کوڅو کې ګرځي. او، چې نور دې څه ورانی په زړه کې دی؟ مګر پام کوه! زه دې وینمه. ځان رابانديې مه خرابوه!

کریم غټ سر کوږ کړ. ننوتې خوله یې وخوځېدله:

– ملک صیب! تور مه لګوه کنه نو! هر څوک سترګې لري.

ملک غږلوړ کړ:

– غم دادی چې نه یې لري. که نه، لیدلي به یې وه چې ته خو بچي نلرې. او، د نورو بچي کندې ته غورځوې.

په شاته قطار کې چا پخوهل. د کریم له چټک پاڅېدو سره چو په چوپتیا شوه. رنګ یې تک سور اوښتی و. سترګې یې د ملک په څېره کې خښې وې. ننوتې خوله یې رېږدېدله. وینه یې شېبه په شېبه په جوش راتلله. یو دم یې شا واړوله. تېز ووت. څو تنه ځوانان هم ورپسې شول. یو سپینږیري غږ کړ:

– ښه دې وکړه ملک صیب! ده سره امدسې ښایي.

کریم د مسجد د دروازې مخ ته په کوڅه کې ودرېد. زړه یې ډک و. سا یې تېزه تېزه اخېستله. ځوانانو ته یې مخ کړ:

– مشر امداسې وي؟ ماته به ام نن سبا کې خدای اولاد راکې کنه نو. مخ به یې تور شي.

ځوانانو سرونه وخوځول. خو ده په خپل بخت باور نه درلود. ستونی یې تنګ تنګ شو. چرچرکانو چیغې وهلې. تا به ویل په دوئ کې هم کومه پېښه شوې ده. په کریم بدې لګېدلې. لکه په مغزو کې چې یې ستنې وهي. نرۍ شونډې یې ورپولې:

– ای! ما بده خبره وکړه؟ څوک غواړي چې اولاد یې پوډري شي؟ آ؟

ځوانان غلي وو. کریم خپله لنډه ږیره په موټي کې کلکه ونیوله. ویې ویل:

– ای! په خدای چې دا کلی ښه ونه څنډې کنه نو، داخ، که سم شي.

امام تعویذونه راوړل. ویې ویل:

– هه واخله! په متې پسې دې وتړې! الله پاک به خیر کي. کریم اوستاذه! خفه کېږه مه! ورونه ام غوصه کوي.

کریم پنځوسی له جېبه وایست. ګردې سرمې یې له قهره وپړسېدلې. ویې ویل:

– ماغزه مې ورته سرچپه شوه مولاصیب. خو ما ویلې مشر دی. پرې مې ښو ده کنه نو.

– ښه دې وکړه. الله تبارک تعالی به یې اجر درکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امام پيسې په واسکټ ومنډلې، روان شو. خو د کريم غصه نه کمېدله. ساړه اسويلي يې کول. ډنګر دوست محمد له متې ونيو. له خلکو څخه د لېرې کېدو په ترڅ کې وپسېد:

– رې مه وهه اوستاذه! سبا به که خير وي، هر څه سم شي، هو.

د دوست محمد په خوا خوږۍ د کريم سترګې نمجنې شوې. تعويذونه يې د تخرګ په جېب ننوېستل. په ډک ستوني يې وويل:

– هه، سبا به ټکه راپرېوځي څه؟

دوست محمد شا وخوا وکتل. کاغذ يې غلي په لاس ورکړ. خپله له نورو ځوانانو سره په تياري کې ورک شو. په کاغذ کې ليکل شوي وو «قدرمنو ورونو! کلي پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» کريم په زړه کې خوشحاله شو. لږترلږه د غو زحمتونو خو يې نتيجه ورکړې وه. روزل شويو کسانو يې په کلي حمله کوله. ښه دا وه چې دا هر څه هغوئ په خپله کول. دی نازيې ته وزګار و. مګر له دې سره سره يې انديښنه هم وه، چې پرته له ده به کار خراب شي.

ooooooooo

د کريم يوه پښه په کوټه او بله يې د دلاور څنګ ته په حويلۍ کې وه. شپه چې هر څو مره پخېدله، د ده حوصله کمېدله. بل مستري يې پيدا نه کړ. خو دلاور لا هم کار نه پرېښود. د هغه له هر غږ سره د کريم اميد پيدا کېده چې موټر به جوړ شوی وي. خو دلاور به يا ځان ته په قهر و، يا به په ټليفون کې له خپلې مېرمنې سره غږېده. د کريم ورته غوني زيږېدل، چې په خوشې خبرو وخت ضايع کوي. په حويلۍ کې کوزاو برو ګرځېد. نازيه کړکۍ کې ولاړه وه. ويې ويل:

– وی خدای دې تبا کې! که اغه صيب منصب ماطل کړی نه وې، سړی به دې ولې واهه؟

د کريم ايله اوس پام شو. په زړه کې يې تېر شول «کاش چې امغه وخت مې ډګروال صيب ته ټليفون کړی وای. که پوليسو نه يې خلاص کړی ومه» شمېره يې په وړوکي تور ټليفون کې پيدا کړه. زنګ يې وواهه. ټوله کيسه يې ورته وکړه. هغه وويل:

– دا چې دې مخکې ويلي وو. زه د غه ديقه خپلې وظيفې ته راورسېدلمه. دا دی بېرته حرکت کومه. سهار پينځو پورې رسېږمه. اول شفاخانې کې اغه سپينږيری ګورمه. که روغ و ښه تر ښه. که نه، کلي ته درځمه. خپل موټر کې دې راولمه.

نازيې خبرې اورېدلې. پېړې شونډې يې کېکاږلې. سوړ اسويلی يې وکړ. د کريم مړاوی غږ ووت:

– نه ډګروال صيب، بيا ناوخته کېږي کنه نو.

– توکل په خدای! ډاکټرې خو ويلي سبا غرمې پورې وخت شته. ته تراغو خپل کوشش وکه! زه ام درځمه.

کريم ډکې سترګې نازيې ته واړولې. هغه له کړکۍ څخه لاړه. دلاور وايکم پطرول بېرته وتاړه. غږ يې کړ:

– سلف ووهه لالا سلف!

کريم له سوړ اسويلي سره موټر ته ننوت. کيلي يې تاوه کړه. د ماشين غرهار وخوت. دا غږ ورباندې دومره خوږ ولګېد تا به ويل د نجات د پرښتې غږ دی. ايله يې غږي سست شول. نازيه بيا کړکۍ ته راغله. ساعت لس باندې دوولس بجې ښودلې. دلاور ځان ته په قهر و چې ولې يې اول د وايکم پطرول شکېدلي سيم ته پام نه شو. له موټره ووت. غوړ لاسونه يې په لته وسولول. کريم ښځې ته نژدې ورغی. ويې ويل:

– ځان تيار که!

د شاله خوا يې د دلاور غږ واورېد:

– نيمه شپه کې تګ خطرناکه دی. آبله شپه يې سړی د موټرسکيل دپاره وژلی و آبله شپه.

– نه، زما مخې ته دې راشي کنه نو. په موټر يې خميره کومه که نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په بل غم وانه وړې بل غم.

– نه...

نازیې غږ کړ:

– وی، رښتیا وايي. سهار نږدې دی. لږ به صبر وکو چې څه کېږي؟

د دلاور کورته بیړه وه. تېز ووت. شېبه پس کریم کوټې ته راغی. د نارنج تازه بوی یې احساس کړ. نازیه سمه تخته ملاسته وه. په خېټه یې لاس واهه. ګرد مخ یې له درده ګونجې شو. ژر ژر یې سا واخېستله. لکه ستومانه چې وي. کریم پښېمانه شو چې ولې یې د هغې په خوله دلاور پرېښود. که تګ ته ضرورت پیدا شي؟ په قاب کې یې د زېښل شوي نارنج ټوټې ولیدلې. ویې ویل:

– ګېډه دې ورسته کړه کنه نو. دونه ډېر مه خوره!

نازیې ځواب ورنه کړ. په دېوال پسې نښتي تلوېزون ته یې کتل. هلته خارجي ډرامه وه. د ګوډۍ په څېر ښایسته نجلۍ د پلار د تداوي لپاره له میني تېره شوه. له بوډا شتمن سره یې واده ته غاړه کېښوده. کریم نازیه له ډرامې نه منع کوله. باوري وچې د هغې اخلاق خرابولی نه شي. خدای خدای یې کول چې د پخوا په شان ورته ویده شي. هغې بې له مخ تاوولو غږ کړ:

– وی، خدایه، کېنه کنه!

کریم وپوښتل:

– ته څنګه یې؟

– وی، اوسه پورې خو څه نشته.

کریم د هوسایۍ سا واخېستله. وړاندې ورغی. ویې ویل:

– شپه کې د تلوېزون آواز لرې ځي. خلک به وايي مولا نورو ته مسلې کوي خپله حملې کوي.

– وی، توبه! دا ام ځان ته مولا وايي.

کریم موسکی شو. هغې په رېموټ کې د غږ د ټېټولو تڼۍ کېکاږله. دی یې څنګ ته وغځېد. ورسره په ګډه یې ډرامه کتله. خو کله کله به یې سترګې وراړولې. د هغې له څېرې معلومېد له چې پخه ویښه ده. ډرامه خلاصه شوه. تر خبرونو مخکې موزیک راغی. هغې ریموټ جګ ونیو. تلوېزون بند شو. دی وپسېد:

– خوب درغی؟

هغې سر وښنده. ده یې په تندي ورغوی کېښود. نرم یې په وېښتانو وښویاوه. هغه ورتاوه شوه. ویې ویل:

– وی ح، سمه تخته مې ملا شخېږي.

– سترګې پټې که کنه نو!

– وی، الا، وېرېږمه چې په خوب کې څه ونشي.

هغې کړکۍ ته وکتل. په حویلۍ کې تپه تیاره وه. د مېړه لاس یې کلک ونیو. کریم ډاډ ورکړ:

– مه وېرېږه! خیر و خیریت دی.

نازیې سوړ اسوېلی وکړ. کریم ددې لپاره چې د هغې فکر بدل کړي وویل:

– هو رښتیا، ته خو سمه زمرۍ یې کنه نو. په یاد دې دي؟ اغه دالېز کې مږک؟ ههههه، ټوله ورځ کوټه کې بنده وې.

نازیه موسکۍ شوه. سر یې وښنده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، مه وایه! خدای دې د توپ ننبه کي! تشناب نیولې ومه...
دواړو کټ کټ وخندل. نازیې پېړې شونډې ورپولې:
– اغه وخت موبایل خدای وهلی ام نه و.
کریم یې بیا په تندي ورغوی کېښود. تر څټه یې کش کړ. نازیې سترګې نرمې پټې او بېرته لڅې کړې. کریم وویل:
– ښه وختونه وو کنه نو.
نازیې سر وخوځاوه. د کریم غږ بیا ووت:
– اغه اول وار چې مې هوټل ته بیولې وې.
– وی، الا، امغه وه. بیا مې چاینکي ونه خوړه.
نازیې سترګې پټې کړې. کریم یې پرله پسې په سر لاس تېروه. ویې ویل:
– اغه وخت مې ستا یو عادت ډېر خوښېده کنه نو.
نازیه په پټو سترګو موسکۍ شوه. ځان یې بېرته ستونی ستغ کړ. د کریم مخ ته وتې غټه زنه وخوځېدله:
– په خبره به چې پویه نشوې لاره به دې بنده کړه «څه دې وویلې؟ څه دې وویلې؟...» ما به قصدن نه ویلې. ته به مې متې پسې ونښتلې. څو چې مې ویلي نه وه نه دې پرېښودمه. بېخي د وړکیانو خوی دې و کنه نو.
د نازیې غږ په پټو سترګو ووت:
– وی، اغه وخت ته نه په قارېدلې کنه. اوس خو...
کریم سترګې کږې کړې. ویې ویل:
– اوس لکه چې شین مخ ګرځې. خو ځواني وه، مستي وه. طانې کترې نه وې. بې غمي وه کنه نو.
نازیه په خوب کې وخرېدله. کریم لاس نرم په خېټه ور کېښود. لکه پلاستیکي توپ شخه او ښویه وه. له نیا څخه یې اورېدلي وو چې مور او پلار په خېټه لاس وهي د ماشوم خوښېږي. ده هم لاس ورو ورو وګرځاوه. یودم د لاندې له خوا ټېلو هل شو. ده ژر لاس جګ کړ. غږ یې ووت:
– او وا، ههههه
په خېټه کې غوټه وه. کریم د سپېرې په دود لاس جګ کړ. نرم یې کېښود. وپسېد:
– اح! ودې خوړل؟ ته ما وهې آ؟ ههههه.
کریم ګوتې په غوټه ځای نرمې وسولولې. وپسېد:
– میر حمزه! ای زویکیه؟ دا دې منونی لاس دی که منونی پښه؟آ؟ ای! ډېره یې مه شخوه! ژوبله نشي کنه نو. ستا وطن کې خو ډاکټر ام نشته. څنګه به کوو کنه نو؟ ههههه.
د وزې بنګ بنګ او د چرګانو کغ کغ راغی. کریم د کړکۍ ښیښې ته ودرېد. د سترګو دپاسه یې لاس څپره کړ چې حویلۍ ښکاره شي. د وزې تور بدن یې تر انار لاندې ولید. ولاړه وه. تاوه راتاوه شوه، پرېوتله. کریم بېرته راغی. داسې وغځېد چې سر یې د نازیې له خېټې سره برابر وي. هلته اوس غوټه نه وه. ده په هماغه ځای لاس کېښود، وپسېد:
– میر حمزه! ای اورې! ته ما پېژنې؟ زه څوک یمه؟آ؟ امغه یم چې خوب کې مستي درسره کومه. غږ کې دې نیسمه. ستا وړې وړې چاچۍ، ستا تنکۍ تنکۍ پاپۍ چې مچومه. په یاد دې شو؟ هو، غضب شپې دونه لنډې دي. دستي ویښ شمه. کوشش

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه، بېرته خوب نه راځي کنه نو. بیا نو زړه مې خپه شي. په اویلۍ کې ښه وژاړمه. ای اورې؟ خلک وایي په ژړا زړه تشېږي. زما خو نه تشېږي.

د کریم ستونی ډک شو. یوه شېبه یې خبرې بندې کړې چې آرام شي. خو د زړه تنګوالی یې نه کمېده. اوښکې یې وڅڅېدلې. په سترګو یې ورغوی تېر کړ. وپسېد:

– ای بچیه! ډاکټره وایي ته الته پاذاب یې. زړه مې ډېر درته ځورېږي کنه نو. څه وکمه؟ ایځ مې په وس ندي.

کریم سلګۍ ووهلې. ویې ویل:

– وه ګرانه میرحمزه! وه زما د لنډو شپو یاره! وه زما د اوږدو ورځو درده! خدای شته زړه مې ستا لیدلو پسې چوي. ای زویکیه! سترګې مې په اینتظار اینتظار مرضي شوې. سوی کوي. وېرېږمه چې ستا تر لیدو مخکې ړندې نشي. ای! هر څه لرمه هر څه. یو تا نلرمه. راشه په خیر کنه نو! د ټولو مخ کې غاړې واچوه! چې د بدبخته نوم رانه لرې شي. چې د خلکو د زړه سوي نه خلاص شو کنه نو.

سپیو وغپل. وزه بیا وبنګېدله. کریم په سترګو سولولو حویلۍ ته روان شو. شاته نازیې هرڅه اورېدلي وو. اوښکې یې یو دم لکه ناوه وبهېدلې. په حویلۍ کې وزه بیا پاڅېدلې وه. په کوڅه کې خلک غلي غلي غږېدل. کریم غوږ ونیو. غږونه لېرې شول. دی نه پوهېده چې نورعلي دوئ دي که هاغه د مابنام نا اشنا کسان. سپیان غلي شول. وزې هم ځان برابر کړ چې پرېوځي. دا وخت له کوټې څخه د نازیې وارخطا غږ راغی:

– وی الا، وی الا خیر! وه خدایه خیر! اله سرېیه!...

د کریم زړه وښوېید. منډه یې واخېستله. نازیه نېغه ناسته وه. په خېټه یې لاس تېروه. د مېړه په لیدو یې وویل:

– وی الا سرېیه! میرحمزه میرحمزه! الا خدایه خیر!

کریم وپوښتل:

– څه خبره شوې؟ ولې؟

– اله ډېرې لغتې وهي. وی خدایه څه وکمه؟

– ته آرامه شه! سمه خبره وکه کنه نو! دې کې نو څه خبره ده؟

– وه خدایه، دا څنګه سرې دی؟ ګوره ګوره! اح، اح، دغه ځای دی. اله خیر کې خدایه!...

د خېټې هماغه ځای یې ښود چې کریم وربانده لاس ایښی و. ده غوښتل هم ښځه آرامه کړي او هم له مشکل څخه خبر شي. شونډې یې وخوځېدلې:

– خو میرحمزه خوځېږي. ته نو ولې ورته خفه یې؟

نازیې غبرجګ کړ:

– وه خدایه! تا وانهورېدل؟ ډاکټرې څه ویلې؟ دا وخت کې ماشوم آرامه وي.

– آرامه وي؟ ماشوم چې ژوندی وي خو پښې به وهي کنه نو.

– وی ته غلی شه! زرکوه د وهاب کاکا دایه اینړور راوله! زرکوه! اله اله اله...

کریم چټک ووت. په لوېې کوڅې کې یې وروستۍ دروازه وټکوله. نا اشنا موټر د کوڅې خوله بنده کړې وه. کریم په تعجب ور وکتل. د موټر د خاوند په مقصد پوه نه شو. د چینایانو غوندې د ګردو وېښتانو ځوان د کور دروازه خلاصه کړه. کریم ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوت. په موټر کې وينبس سرې نيغ کېناست. شېبه پس کريم يو ازې را ووت. د موټر سرې سر ټيټ کړ چې معلوم نه شي. دی په تېزۍ کور ته راغی. نازيې ته يې کړ:
– اغه وايي پروا نکوي. خو چي پرده ونشکېږي. او به په ماشوم وچې نشي.
نازيې ژر ژر سر وخوځاوه:
– وی ډاکټرې ام امدا ويلې.
– څنگه شو؟ غلی دی؟
– نه، موټر چالان که! اله زرکوه چې ځو! شازمان ته ام غږ که!
کريم منډه واخېستله. تر پردې لاندې په کوټبند پسې ځوړند واسکټ يې واغوست. کيلي يې تل په باندېني جېب کې اېښودله. اوس هلته نه وه. سخت وارخطا شو. لاندې فرش يې وکوت. نازيې غږ کړ:
– وی څونه وخت دې تېر که!
– د موټر کيلي نه پيدا کېږي. تا نده ليدلې؟
– وی الا! ما سره څه کوي؟ دلاور ورېې نه وي.
– نه، اغه بېخي شترينگ ته ناست ندی.
کريم ټوله کوټه وکتله. سر ورباندې وگرځېد. تېز موټر ته لاړ. هلته هم نه په چوکۍ پرته وه، نه يې د پښو په ځای کې پيدا کړه. خپل بخت ته يې کنځلې وکړې. بېرته کوټې ته يې منډه واخېستله. ويې ويل:
– راځه وځو! د چانه به موټر واخلمه.
نازيه غلې وه. په خېټه يې لاس تېر وه. کريم په قهر شو:
– پاڅېږه کنه نو! څه ته ناسته يې؟
هغې په آرامه وويل:
– اوس خو غلی دی. په لمنه مې ام اوبه رانغلې.
کريم هم لږ آرام شو. ويې ويل:
– څه ورک يې که! ځه چې ځو! چې ناوخته نشي کنه نو.
نازيې سر وخنډه:
– وی شپه ده. چېرته ونه ولېږمه.
– بنه ته ودرېږه! الته د کوڅې خوله کې نا اشنا موټر دی. که د کليوالو وي را به يې ولمه.
نازيې له لاسه ونيو:
– وی نه نه. اغه به څه رقم خلک وي؟ نيمه شپه ده.
– نو څنگه کوې؟
– ځه ته ويده شه! زه به ناسته يمه. که څه خبره وه جگومه دې.
– اسې نو بيا ته سمله کنه نو! د وهاب کاکا اينږور ويلې چې مور ناراحته وي ماشوم ام ناراحته کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم بالښت ته شخه تکیه وکړه چې خوب ور نه شي. نازیې یې په زنګون سر ولګاوه. ده یې په تندي ورغوی کېښود. نرم یې په وېښتو وښویاوه. همدا کار یې په ځلونو ځلونو تکرار کړ. یو وخت تر نازیې مخکې دده بانه ورغلل.

ooooooooooo

سهار له کوټې ځخه د غوا وو، وزو او مېږو رمبارې راغلې. بوی یې فضا نیولې وه. چوپان نارې کړې:

– های های! مالونه راوباسئ های!

کریم نېغ کېناست. په انګړ کې سپینه رڼا وه. زړه یې وښویېد. ژر یې نازیې ته وکتل. هغه د دېوال بېخ ته پرته وه. ورتوپ یې کړ. سر تر پښو یې وشېږله. د هوسایې سا یې واخېستله. کمپله یې وربانديې واچوله. په حویلۍ کې انار ولړزېده. وزې له رمبارو سره زورونه وهل. کریم واسکټ او کوټ یې بیا ولټول. د موټر کیلي پیدا نه شوه. دباندې ووت. یخ شمال لګېده. موټر ته له رسېدو سره ځای په ځای میخ شو. کیلي په سویچ پسې ځړېدله. له عمیق تنفس سره یې مخ بلې خوا ته واړاوه. بېګاه یې باور درلود چې کیلي یې اېستلې ده. ځکه یې سویچ ونه کوت. ځان ته په قهر و چې ولې په خپل باور شک نه کوي؟ ولې همدا یوه غلطي په وارو وارو تکراروي؟ وزې رمبارې وهلې. ده یې غړوندی په زوره واېست. هغه له درده وچونګېدله. دروازې ته یې منډه کړه. په لویه کوڅه کې د رمې د پښو په دوړه تنوتله. په زوړ ټادر کې تاوډ نګر ځوان په لرګي ځمکه ټکوله او نارې یې وهلې:

– هررري! پسا پسا! هئ خدای دې مړه که! په وړو دې زور رسي. مړسترګې! های های! مالونه راوباسئ مالونه!

کریم غږ کړ:

– توپانیه! درغله کنه نو.

طوفاني په دوړو کې شاته وکتل. سپینه خولۍ یې په خیرو زېړه شوې وه. ترلاندې یې ببر سر وګراوه. ویې ویل:

– ومې لیدله ځه! هرررې! هات!

کریم کورته ستون شو. ډک سطل او به یې د موټر څنګ ته راوړې. لته یې پکې لنده او ښه پنډې کړه. موټر یې پاک ومینځه. د شنې پردې څنډه یې جګه کړه. نن یې کارګر رخصت کړي وو. لمر وربانديې تود ولګېد. د لاس سور ساعت ته یې وکتل. اوه بجې وې. د صاحب منصب هم هېڅ احوال نه و. تېز کوټې ته ننوت. ویده نازیه یې له اوږې وخوځوله. ویې ویل:

– مخ او لاس دې وکه چې ځو کنه نو!

هغه یوه شیبه غلې او چورتې شوه. ټول پام یې خپلې خېټې ته و. وروسته یې سر وخوځاوه. کریم چټک ووت. تر پردې هاخوا نوی کورته ودرېد. د هغه لینده ډوله کړکۍ، لینده ډوله پیکونه ښاېسته ښکارېدل. په زړه کې یې وویل «ای خدایه! ما ورته په ډېر شوق جوړ کړی کنه نو. ته مې دوعا قبوله کې!» په لینده ډوله پلګیو ودانۍ ته وخوت. هرچېرته وچه مصالحه پرته وه. ټولې دروازې سالون ته وتې وې. د ښې خوا کوټې ته لاړ. د لرګیو تختې او د سمنټو تشې بوجۍ یې حویلۍ ته واېستلې. له تاکاوۍ شخه یې بېلچه سالون ته راوخېږوله. وچه مصالحه یې په کراچۍ کې اچوله چې ټلیفون یې وترنګېد. سترګو ته یې پورته کړ. د صاحب منصب شمېره وه. غوږ ته یې ونیو. له هغې خوا غږ راغی:

– الو! کریم اوستاذه! غم مکوه! سږی د مرګه بچ دی. زه دلته نږدې غونډۍ سره یمه. کلکه تلاشي ده. چې ولې؟

– څه شی لټوي؟

– نه پوهېږمه. ښه ځه، ځانونه تیار کئ! زه زر در رسېږمه.

کریم په بېلچه مصالحه ټوله له. ډکه کراچۍ یې په حویلۍ کې تشه کړه. اوس یې په لوټکه د دېوال پلستر ته اوبه ورکولې. نازیه راغله. زرغون کمیس یې له تور ټیکري او تور پرتوګ سره ښه ښکارېدل. په کړکۍ کې یې د موټر کیلي ولیدله. غږ یې کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، دا دې خدای د تیږې لاندې کې! چېرته وه؟
– پیدا مې کړه نو، ته یې څه کوې؟
نازیې ته خندا ورغله. سریې وزنګوه. غږیې ووت:
– بیا چېرته ښکاره پرته وه؟
– نه، ښکاره پرته وه. دې ته ضرورت ام نشته. اغه ډګروال صیب موږ خپل موټر کې وړي.
نازیه تازه شوه. کریم جارو شروع کړه. ویې ویل:
– ته لرې! چې کوټه زر جوړه کمه. بیا وخت نه پیدا کېږي کنه نو.
ښځه په پاک شوي ځای کې ودرېدله. ویې ویل:
– وی، خدایه، زوړ او نوی کور چا راوړی؟ مدا چې په خیر سره وي.
کریم له پخوانه په زړه کې ویل که ماشوم یې اول په زوړ کور ننوځي نو پاتې به نه شي. خو دا اندېښنه یې له نازیې پټوله. هغه لکه خبره چې وي. ویې ویل:
– توړی مې ویلې شګون د سوري مار دی. لاس مکوه چیچي دې نه. وی، د اغې سل روپۍ په ما دي. اخیرت کې به یې غواړي.
نازیې سوړ اسویلی وکړ. بیا یې پېړې شونډې ورپېدلې:
– د کاکا ښځې نه مې ام یوه کاسه شودې اخېستې وې. اغسې پاتې شوې. د مامونې بابۍ څلور هګۍ ام راباندې دي.
هغه موسکۍ شوه:
– وی الا! مرمه څه بلا. پخواني قرضونه رایاد شوه.
کریم وخندل:
– ههههه، شګون د سوري مار دی. لاس مکوه، نه دې چیچي.
نازیه مړاوې شوه:
– وی، تېوله شپه مې ګډوډ خوبونه لیدلي. خدای دې ښه کې!...
دروازه وټکېدله. کریم خوشحاله شو. ویې ویل:
– اغه دی ډګروال صیب بېچاره راغی.
جارو یې وغورځوله. تېز لاړ. هلته د اوږدو وېښتانو ځوان سا نیولی ولاړ و. ده وپوښتل:
– خیریت دی غلامه؟ دننه راځه! چای به وسکې کنه نو.
– پیره! کولمې مو وشکېدلې. په تېلو هلو مو راوستی. راته کنکشن یې که!
کریم سر واېست. په لویه کوڅه کې د غلام څښتن ورور بختیار د جیګري کرولا په ډالې پروت و. لاس یې جګ کړ. ویې ویل:
– چیرا غونه چالانه پاتې وه. هت تر سبا. چارج یې موکمل وهلی. ابا مې په پړو نه درېږي چې تاسې ماشین جام کړی.
کریم خپل موټر واېست. د لویې کوڅې په پای کې هماغه نااشنا کسان بیا روان وو. کریم غلام ته مخ کړ:
– دا د چا مېلمانه دي؟
– د جبار کسان دي پیره.
– نو دلته څه کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلام له اوږو اچولو سره خوله ویته کړه. موټر چالان شو. ده خپله سراچه بېرته را وستله. له زوړ کور څخه یې فرش او بستره په اوږه واړوله. نازیه په زینې ناسته وه. په ښېټه یې لاس واهه. کریم فرش او توشکه په کوټه کې وغړول، را ووت. نازیې وپوښتل:

– وی، اغه سړی څنګه نه را رسېږي؟

کریم د لاس ساعت ته وکتل. د شنې پردې ها خوا غږونه شول. چادري کړې ښځې په زړې ودانۍ ننوتلې. یوې ناري کړې:

– ای خلکو! چېرته یئ؟ کریم لالا! نازیې وربند اري!

دی له شنې پردې تېر شو. ځواب یې ورکړ:

– آ، آ، دا دی دلته یو.

چاغکۍ خوریې د شنې چادري مخه جګه کړې وه. له دهلېز څخه بېرته دالان ته را ووتله. په جګ غږ یې وویل:

– دا ټول وایي موږ ام ځو. ځاییږي؟

شاه زمان او دلاور پښه نیولي حویلۍ ته ننوتل. کریم سر وخوځاوه:

– دوه موټره دي.

نازیې دراندهګامونه واخېستل. ویې ویل:

– وی، زموږ کور څنګه ګڼوډ دی.

کوټې ته ننوتله. د بالښتونو او توشکو په سمولو لګیا شوه. کریم مرستې ته ورغی. دباندې هاجرې کاغذ ته کتل روانه وه. شاه زمان ورڅخه واخېست. ویې لوست «قدرمنو ورونو! کلی پرېږدئ! چې ژوبل نشئ» سترګې یې تېرې شوې. ویې پوښتل:

– دا چا درکه؟

هاجره وډاره شوه. ژرېې کوڅې ته ګوته ونیوله:

– هه هه، الته پروت و.

هغه دهلېز ته وتښتېدله. دلاور موټر ته تکیه کړې وه. شاه زمان کاغذ په لاس ورکړ. په خپل برابر غږ یې وویل:

– ای! دا د جبار کار نه اوسي. کسان یې کوڅو کې کته پورته کېږي.

د دلاور له څېرې سرخي ورکه شوه. اوږده زنه یې وخوځېدله:

– خو کریم لالا ته ووایه! که صیب منصب راغی بیا ځي کنه.

شاه زمان کاغذ بېرته واخېست. ویې ویل:

– ورشه په دې بانه یې راوله!

یوه دقیقه پس کریم د دواړو مخ ته ولاړ و. شاه زمان کاغذ ورکړ. کریم وکوت. موسکی شو. ویې ویل:

– دا؟ دا دونه خبره نده.

هغه لمر ته وکتل. وخت په منډه تېرېده. خو د صاحب منصب درک نه و. دلاور د شاه زمان لاس کېکاږه. هغه ستونی پاک کړ. شونډې یې ورپېدلې:

– ای لالا! موږ ته اجي صیب ویلي که ته د ښار ځمکه ورکې.

کریم ته د ورور له خولې دا خبره عجیبه ښکاره شوه. ننوتې خوله یې وخوځېدله:

– اجي رسول؟ دا څنګه سړی دی کنه نو؟ چې ومې ویلې نه یې درکومه خو نه یې درکومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو ورونو سره وکتل. دلاور سر وړاندې کړ. اوږده زنه يې وخوځېده:
- موږ ته يې راکه موږ ته!
- دا دې لا بله! اغه خو څه خامه خښته نده چې ځه خير دی. د څو سوه لکو مال دی کنه نو.
دلاور ورمېږ کوږ ونيو:
- څنګه درته وواېو؟ موږ ورته زښت ډېر ضرورت لرو ضرورت. لکه اينجن مو بلاينو ته.
کريم پوه نه شو. يو قرار يې کتل. د دلاور غټه زنه وخوځېده:
- د سپې چل دی چې موږ د...
شاه زمان مداخله وکړه:
- اجي صيب رسول ته يې ورکوو کنه. انډيوال دی.
دا ځل کريم کټ کټ وخندل. ويې ويل:
- کېنه خوار شي کنه نو! انډيوال دی. اغه تا غوندې سړي ته واليکم نه وايي. ههههه.
- ولې نه؟ په تاريخ کې اين شازاده ګانو د غريبانو سره دوستي کړې. د اوردن عبدالله د فلسطينۍ مهاجرې سره دوست نه و؟ رانيا چې نومېده. چې بيا يې ورسره واده وکه. اجي رسول ډېر ټينګ شو. ما ويلې ځه تا نه به يې موږ واخلو. اغه ته به يې ورکو.
کريم ته بحث جالب نه و. د ټلېفون ساعت ته يې وکتل. په آواز يې وويل «دا ډګروال صيب څه شو؟» شاه زمان ته يې مخ کړ:
- ستاسې ماغزه خراب شوي کنه نو. د ورور نه يې اخلئ، پردي ته يې ورکوئ. دا څه شی شو؟
- د اغه ډېره خوښه شوې ده. وايي هر څنګه چې کېږي د کريم اوستاذ نه يې اخلمه.
دده ماغزه وخوټېدل. څېره يې بدله شوه. ګردې سترګې يې وپړسېدلې. ويې ويل:
- ورته ووايه چې قيامت ته صبر وکه!
- پيسې درکوي، خوشې خو يې نه اخلي.
د کريم د مخ پوستکی له قهره کش شو. خپلې چپې پښې ته يې اشاره وکړه. ويې ويل:
- دا ګوره! ما په دغه قيمت ګټلې ده. تنکی الک ومه ګيلکارې مې کوله. غټانو سره مې تيرې لګولې. سل واره زخمي شوی يمه سل واره. اخېر رابانديې سمه درغنه ولېدله. ټول عمر ګوډ شومه. اوس يې اجي ته ورکمه، څه دی چې د اغه خوښېږي کنه نو. ولې زه د ښه شي لايق نه يمه؟ زما ام د خلکو ډېر شيان خوښېږي. چا ته خو مې ندي ويلي چې رايې که.
دلاور غبږ کړ:
- انډيوال دې درکړې ده. پيسې خو دې پې ندي تللي پيسې.
- څنګه ندي تللي؟ خبر يې، که اسې ګډ يې؟ اوه منزله پلازا ورته چا جيګه کړه؟ بل بيلډينګ مې په ټېکه نيولی و. الته مې ګټلې په دې مې لګولې. پينځه مياشتې يې د مزدورانو تنخا ما ورکوله. په بدل کې يې دا ځمکه راکړه. هو، کولی يې شو قيمته يې خرڅه کې. زما پيسې راکي. خو اغه ام نر سړی وکنه نو. په انډيوالۍ کې يې د پيسو ايساب نه کاوه. خدای دې وبښي.
هغه تور ټلېفون غوږ ته ونيو. دلاور شاه زمان ته وپسېد:
- ما ورته اصلي خبره کوله. تا پرې نښودمه.
هغه ټېغې سترګې کږې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بیا خو یې په ټوپک ویشتلې. کمقله!

د کریم غږ و وت:

– الو ډګروال صیب! ته چېرته یې کنه نو؟ په موږ بېخي ناوخته شو.

صاحب منصب په دسمال د پزې وینې پاکولې. د نظامي جامو ګرېوان یې تک سور او ښتی و. موټر یې ګېر ته واچاوه. په آینه کې یې شاته وکتل. وسله والو اشاره کوله چې تېز ځه. په ټلیفون کې یې وویل:

– ځه ورک یې که! دلته وسله وال مې نه پرېږدي چې درشمه.

– دریشي دې ځان کې ده؟

صاحب منصب د «هو» ځواب ورکړ. کریم حیران شو. ویې پوښتل:

– ولې کنه نو؟ دا څوک دي؟

– زه یې څه پېژنمه. ای وروره! نه کېږي نو. که ښار ته راغلې زنګ راته ووهه!

ټلیفون بند شو. کریم تېز کوټې ته ننوت. ویې ویل:

– خورې! راځه چې ځو! ډګروال صیب نه راځي.

نازیه پوه نه شوه. مېړه ته یې حیرانې کتلې. کریم له الماری څخه جواز سیر واخیست. نابېره ډزې شوې. ټول یې هک پک کړل. په منډه دالان ته ووتل. کریم نازیې ته په غوږ کې وپسېد:

– دغه دي شرو شو. اوس یې ګوره کنه نو!

نازیې بیا په تعجب وکتل. دباندې د شاه زمان سترګې هوا ته تاوېدلې راتاوېدلې. کاغذ یې بېرته له ځمکې جګ کړ. دلاور ته وپسېد:

– زه اوس پوه شومه دا څه خبره ده. په کلي جنګ دی.

دلاور په سرمو کې وپسېد:

– هه، په کلي جنګ. دلته د وروسانو رایسې جنګ ندی شوی. اوس به کېږي اوس؟

– ما هر وخت ویلي، تاریخ تکرارېږي.

– ځه مړه! ستا هر کله ویرېنګ خراب وي. وایې یو شی کېږي بل شی.

شاه زمان سترګې برګې کړې:

– مستري شی یې نو. د حلوا په ځای دې ګریس خوړلې.

د راکټ زورور درز د دوالړو رنګونه تک سپین واړول. له کوټې څخه د ښځو غږ راغی:

– جنګلاوه، جنګلاوه، جنګلاوه...

د کریم چاغکی خور دروازې ته په تګ کې وبنګېدله:

– وی، بچي مې!

ده ورباندې غږ کړ:

– چېرته لاړې کنه نو؟ موږ سره نه ځې؟

هغه پښنه نیولې شوه. چادرې یې له مخه جګه کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دې ډزو کې؟
– هو کنه نو. موږ سره څه کار لري؟
خور يې زړه نازړه راوګرځېدله. د کور شاته د داشکې ضربه شوه. لکه د ننه په حويلۍ کې چې وي. د ښځو او نجونو چيغه وختله. خور يې بيا منډه کړه. وسيمه او هاجره له کريم سره ننښتې ودرېدلې. ميندو يې له لاسه کشې کړې. شاه زمان او دلاور هم ووتل. کور تش شو. نازيې مخ مېږه ته کړ. په سترګو کې يې ګيله وه. کريم سړي له هوا ډک او تش کړل.

ꝏꝏꝏꝏꝏ

سوالګره د سرک په جمپ ګرځېدله. دلته هر موټر سرعت کموه. هغې به تنکۍ لاس تر زړې چادري وايست. اکثره به تش پاتې شو. د دروازې غنګس راغی. هغې ښی خواته وکتل. د ساتونکو فولادي غرفه خلاصه شوه. دوه تنه وسله وال په منډه سرک ته راغلل. لاره يې بنده کړه. په ډرېورانو برګ برګ شول. يو تن يې سوالګرې ته وبنګېد. هغې د فولادي ودانۍ څلورم منزل ته وکتل. حاجي رسول په کړکۍ کې ولاړ و. ساتونکي ژر ځان سم کړ. سوالګرې په چادري کې پخوهل. بل موټر ته يې د سوال لاس ونيو. لويه فولادي دروازه خلاصه شوه. تور پيک اپ موټر په تېزۍ را ووت. د ټايرونو له خرپس سره په سرک تاو شو. پاس حاجي مخ وګرځاوه. د کوټې منځ ته لاړ. د زېړو ترخو اوبو ګيلاس يې په سر واړاوه. د مخ سور پوټکی يې ګونجې ګونجې شو. په فولادي کوچ کېناست. مخامخ غبرګ خمنډ سړي ورته ګردې سترګې نيولې وې. په باداموي يې شخوند واهه. حاجي تش ګيلاس کېښود. ويې ويل:
– د خمزورې د دانو اوبه دې قوربان. کولوسترول ته ام ښې دي، شکر ته ام.
بيا يې د سړي د لاس کاغذونه وکتل. پينځه ويشت دانې زرګوني يې ور کړل. بله دوسيه يې ور ټېلوهله. ويې ويل:
– اوس نو دا د ښاروالۍ نه خلاص که قوربان! څونه مصرف به راشي؟
خمنډ سړي په دوسيه کې پاڼې واړولې. سر يې جګ کړ. له ډکې خولې يې خبره ژوولې ووتله:
– دوه لکه.
– کوشش وکه چې کمې شي قوربان. د ملکيتونو ريس درسره کومک کوي.
سړي سر وښنده. ويې ويل:
– بېګا اغه او ښاروال د ببرک کره مېلمانه وو.
د حاجي رنګ سور واوښت. د ټلېفون غږ پورته شو. دواړو جېب ته لاس کړ. حاجي ته زنګ و. هغه خمنډ سړي ته مخ واړاوه:
– خير ويسې چې خبر دې کړمه قوربان! ځه نو، ته دا کار وکه!
سړي د چای ګيلاس په ستوني کې تش کړ. چوست پاڅېد. حاجي سپين غټ ټلېفون غوږ ته ونيو. د نوي خبر له امله يې ژر ژر سا اخېستله. د کړښې هاخوا ته جبار په لوی ګاراج کې ولاړ و. دوو کسو په سپين موټر د امبولانس ټاپه لګوله. جبار په ټلېفون کې غږ کړ:
– الو الو! اجي صيب! اورې؟
– هو اورمه قوربان. جنګ وننته؟
– داسې ډولونه درزېږي. ههه.
هغه په موټر باندې د امبولانس ټاپې ته سر ټيټ کړ. په جړ غږ يې وويل:
– لږه کړه ده.
دوو تنو د سمولو کوشش وکړ. د حاجي غږ راغی:
– څه دې وويلې؟
– نه نه، دلته چاسره غږېږمه. جنګلاوې ته تياری نيسو. څنګه شو؟ وغږېدلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو قوربان. ستاسو خواته به څوک يو ډز ام ونکي.
د څرخکو غږ شو. جبار اسمان ته وکتل. د حاجي تندی هم ګونجې شو. ټليفون ته يې شونډې نژدې کړې:
– په طيارو ايتبار نشته قوربان!
جبار سر وخوځاوه:
– پوهېږمه. ما ويلې زما کسان خو کوشو ته وځي.
– ابخ خبره نشته قوربان! ستاسې کار خو التـه دی چې جنګ تېر شوی وي.
راکټونه نژدې ولګېدل. جبار دباندې ووت. اول يې د ودانۍ ښيښو ته سترګې واړولې. روغې وې. وروسته يې شاوخوا وکتل.
په ټليفون کې يې وپوښتل:
– ته راځې اجي صيب؟
– حتمن قوربان حتمن.
جبار يې په خبرو کې تغير احساس کړ. ويې پوښتل:
– خيريت خو دی کنه؟
په حاجي هاغه پوښتنې چې په جبار پورې يې اړه نه لرله ښې نه لګېدلې. ټنډه يې تروه شوه. خو بيا يې هم د خير او خيريت ډاډ ورکړ. جبار وويل:
– هو رښتيا، د کريم اوستاذ ځار مې پرېښوده. دې جنګ کې پيشکه نشي ګرځېدلی پيشکه.
حاجي الماری خلاصه کړه. تور واسکټ يې په خړ بدل کړ. ويې ويل:
– د وتلو لار نشته؟
– شته خو...
– التـه خپل کسان ودروه قوربان.
– نه اجي صيب. موږ سر ګرولو ته وزګار نه يو. دوئ پوهېږي کار يې.
– اصلي جنګلاوه د کريم اوستاذ ځمکه ده قوربان. پوی شوې؟ او په اغه صيب منصب ام پام کوه! چې بيا رانشي.
جبار سر مې وپرسولې. په کلکه يې وويل:
– د اغه چې په ياد وي دېخواته به ونه ګوري. بې غمه اوسه!
د حاجي له قهره سترګې پټې او خلاصې شوې. په کلکه يې وويل:
– زه درته وايمه ودروه! د هر کار دپاره لږ تر لږه دوه لارې ګوره! که يوه ونه چلېږي بله به وي. پوی شوې که سلم ځل يې ووايمه؟
جبار تروه ټنډه د خوږ پورې غاړې ته واړوله. هلته له هرې خوا په بابا کلا مرمۍ لګېدلې. ده په ستوني کې ډوب غږ واېست:
– صيي شو. خدای پامان.
له ټليفون بندلولو سره يې وويل:
– ځه خپل کار کوه!

ooooooooooo

چېرته نژدې د وسلو کړسه هار شو. مرميو د انارو پاڼې ورژولې. کريم په دالان کې سر ټيټ کړ. د چرګانو کټکټاک وخوت. آن په هوا کې د چنچڼو سېل جهت بدل کړ. کريم د حويلۍ په منځ کې د موټر څنګ ته ودرېد. د ډزو په ځای پسې يې سترګې وګرځولې. مګر وسلې له هرې خوا چلېدلې. د باروتو بوی و. هغه بېرته دهلېز ته ننوت. نازيه په کوټې کې وه. کريم له دروازې غږ کړ:
– ته نو ولې کېناستلې؟
هغه رپېدله. د توشکې څنډه يې په منګولې مروړله. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وى خداى دې خير كي! ما خو ويلې ګډوډ خوبونه مې ليدلي.

د درنو وسلو ډزو زور واخیست. نازیه وچونګېدله. کریم یې ځنګ ته کیناست. موسکی شو. تلویزیون ته یې سترګې جګې کړې. یو تن په وروستیو کلونو کې د افغانستان په پرمختګ غږېده. کریم په ملنډو په سږمو کې وپشېد. برق لاړ. هغه وخندل:

– ههههه، یو دړېدنګ. دېشونه خو ختم شوه.

نازیې غږ جګ کړ:

– وی دا څه وایې؟ خیر دې خوله کې نشته؟ زما دې کرکه راوستله.

کریم نری شونډې وخوځولې:

– امدا خیر دی کنه نو. په یاد دې دي؟ ما چې ویلې دا ځل نیکي په بدي زورورېږي.

– وی بس که نور! غټ سړی یې، ما شوم ما شوم کیږې. خلک مري خلک.

د کریم څېره یودم تروه او سترګې تنګې شوې. په فرش یې مخامخ پلتۍ ووهله. ویې ویل:

– پرېده چې دا مردار خلک مړه شي. ته خبره یې؟ د کشرې خور کره مې د څه دپاره اوبنتي وه؟

– آغله؟

– غله نه وه. زناکار وه.

– وی توبه. غلی! په تا نن څه شوي؟

– غوږ ونیسه! موږورباندې د غلا نوم کېښود ه. هو کنه نو. چا ته یې سپینو چې کامیابه نشوه؟ اغوئ به زموږ مخ کې کته پورته کېدله. راپورې خندل به یې. موږ نه پېژندله. اوس به یې خدای مردار کي. پو یه شوې؟

– وی مرمی عقل نلري. په چا لګي، مالومه نده.

– په امغو لګي. وبه وینې! خدای پاک خو غیرتي دی. ګوره کله دې ادې ته ګرمه شې. چې خولې نه دې ونه وځي!

نازیه غلې شوه. اسویلی یې وکړ. کریم پاڅېد. هغې له لاسه ونیو:

– وی چېرته ځې؟ زه وېرېږمه.

– دروازې پورې. ته ام راوځه کنه نو!

د چرګانو چیغې وې. مرغانچه یې خلاصه کړه. هغوئ هرې خواته وځغاستل. کریم کوڅې ته سر واېست. د سپینې خولۍ ځوان منډې وهلې. رنګ یې الوتی و. د کریم نه خو نېېده. قمارباز و. ځوان د خپل کور دروازه ټېلوهله. کریم ورباندې غږ کړ:

– الکه تېموریه! څه خبره ده کنه نو؟

– په بابا کلا حمله ده. یره کریم اوستاذه د چا دوعا به وه. خدای وساتلمه.

ځوان کور ته ننوت. کریم پخو هل. بېرته وګرځید. نازیې په دهلېز کې سور ټلیفون له غوږه لېرې کړ. کریم د ماشینګڼو د ضربو په لور داسې اشاره وکړه لکه د واده ډزې چې وي. نازیې وویل:

–وی ادې مې خواره راغلې ده. کلي ته یې نه پرېدي. وایي جنګ دی.

– ښه؟ ههههه، املته دې وي! موږ ورځو. څه موټر کې کېنه کنه نو!

– وی ته ودرېږه د میرحمزه کالي خو واخلمه.

نازیه تېزه کوټې ته ننوتله. کریم کمک ته ورغی. الوتکې ددوئ د کور دپاسه تېرې شوې. نازیې ګلداره دسمال غړولی و. له فلزي بکس څخه یې د ماشوم جامې وراتتقالولې. کریم وویل:

– دسمال لرې که! بیک شته کنه نو.

– وی نه، ډاکټراني به وایي د جامو په ټولولو نه پوهېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې پړسېدلی دسمال په بیک کې وماندهٔ. چادري یې له بکسه واخېستله چې په سر یې کړي. د الوتکې غږ ټیټ راغی. درنه چاودنه وشوه. کور وجړکېده. د ښیښو ټوټې په فرش وکولېدلې. نازیې چادري وغورځوله. په کریم یې ور ټوپ کړ:

– وی، خدایه توبه! وی، قیامت شو! وی، توبه! وی، توبه!...

رنګ یې تک سپین اوښتی و. سا یې تېزه تېزه اخېستله. چرګان په چیغه په دهلېز ننوتل. د خاورو او باروتو ګڼه بوی راغی. کریم د نازیې په شا لاس تېر کړ. ویې ویل:

– خیر دی. خیر دی. دونه خو پکې وي کنه نو. مګر بد ګوزار و. الکانو ته دې خدای خیر کي الکانو ته.

څرخکې لاړې. نازیې خپټه ونیوله. وسونګېدله. کریم وارخطا شو. نازیې وویل:

– په ماشوم درد و. بېرته ورک شو. ای تا ویلې الکان؟

– هو، نورعلي دې یادومه. دا جنګ اغوئ شرو کړی کنه نو.

نازیې وړه پزه مونجه کړه. ویې ویل:

– وی، دا ځناور. موټر یې ام ناوخته راوه. خدای دې تبا کي!

کریم برګ شو:

– غلې شه جینی! ښېرا مکوه! موټر بل چا وړی و.

– وی، زموږ ښیښې چې...

– اغسې ام نوي کور ته نن ښیښې راوړي.

نازیې مخ واړاوه. د رنګارنګو وسلو غږونه وو. وچ کړسهار، درونډ درب درب، دوامداره ضربې. کریم له متې ونیوله. نازیې لاس کش کړ. ویې ویل:

– امدلته ښه یمه. ځان راباندې ایضافه ندی. خدای به خیر کي.

کریم په قهر شو:

– په تا څه شوي؟ سمه لېونۍ یې ولا.

نازیې چیغه کړه:

– وه خدایه دا ځنګه سړی دې راکړی؟ جنګ دی جنګ. ګولۍ ورېږي. بمونه ولېږي.

کریم هم غږ جګ کړ:

– په موږ پورې څه؟ چاچې کلې کې اندوخر جوړ کړی امغه دې ورته ځان ټینګ کي کنه نو. ای! پینځه ویشت کاله کېږي زما اوستا خپل جنګ روان دی خپل جنګ. د بخت سره جنګ. پاڅې تکړه شه! خپل جنګ وګټه کنه نو!

د نازیې ستونی ډک و. سر یې شاته په دېوال ولګاوه. وبنګېدله:

– ایچېرته نه ځمه. ادې مې وایې د کوره ونه خوځېږې.

– ادې دې څه پوهېږي کنه نو؟ هېر دې شوه؟ ډاکټرې څه ویلې؟ که املیات ونکې څه کېږي؟

– اغه څه خدای ندی، وی، توبه.

د کریم رنګ سور واوښت. تاو راتاو شو. بېرته یې سترګې د ښځې په څېرې کې خښې کړې. ویې پوښتل:

– څه غواړې؟ چې په وهلو وهلو دې بوځمه؟

– هو، ځه! ته دې زور ووهه!

کریم غابښونه وچیچل. یو دم یې مخ وګرځاوه. په توشکه پروت بالښت یې لکه د فوټبال توپ وواهه. هغه په کونج کې په وړې الماری ولګېد. ژر ژر یې سا اخېستله. په نیولي غږ یې وویل:

– صیي ده. زما بخت خراب دی. چې څه غواړمه اغه نه کېږي. خو...

د هغه سینه تنګه شوه. سا یې په زور کشوله. نازیې وړې سترګې جګې کړې. د کریم نرۍ شونډې ورپېدلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اوس خو د ځان د پاره نه وایمه کنه نو. ته ما د زخمي ګوتې نه مه نیسه!
– وی، خدایه، دا سړی څه وایي؟ زه په تا وېرېږمه په تا.
کریم په سرا چولو او ستوماتتیا وویل:
– چې میرحمزه نه وي نو زه دا ژوند...
ستوني یې ډک شو. اوښکې یې وڅڅېدلې. نازیه یو دم پاڅېدله. دروازې ته یې لاس ونیو:
– څه مخته شه!
کریم شترنګ وڅرخاوه. موټر لویې کوڅې ته برابر شو. د هغې په پای کې سرک ښکارېده. د وهاب ټولې کورنۍ منډې وهلې. ښځو مخونه په ټیکریو کې تاو کړي وو. په یوه سترګه یې لاره کتله. د دوئ په لیدو سپینږیری وهاب حیران شو. ګوزڼ وهلې کړه خوله یې وخوځېدله:
– وګرځه د اغه زو! وګرځه!
کریم له ښیښې سر واېست. ویې پوښتل:
– ولې کاکا! تاسې چېرته؟
– د اغه زامنو! زما کور کې سنګر ونیو. ما ویلې ووځئ. نزدې یې ویشتلی ومه. دا یې راکه.
کریم ترې کاغذ واخېست. پکې لیکل شوي وو «قدرمنو ورونو! کلی پرېږدئ! چې ژوبل نشئ!» د وهاب غږ ووت:
– ته کومې خوا ته لکه لېونی روان یې؟
– شفاخانې ته.
هما غه د ګردو وېښتانو ځوان چې تېره شپه یې کریم ته دروازه خلاصه کړې وه غږ کړ:
– ابا! راځه کنه!
– راغلمه د اغه زو! چېرته به لاړ شو؟ په بېدیا به ګرځو کنه.
کریم موټی له ښیښې واېست. ویې ویل:
– هه دا کیلي واخله کاکا! زموږ کره ننوځئ! اغه لږ چپ دی.
– وګرځه د اغه زو! په سرک چرګان ولې چرګان. تا پرېدي؟
کریم ګېر بدل کړ. موټر نرم وخوځېد. سپینږیري ورپسې حیران حیران کتل. له سرک څخه ضربه شوه. مرمۍ د موټر په څنګ ولګېدلې. نازیې چیغه کړه. سپینږیري له بچیانو سره منډه واخېستله. کریم ژر موټر شا ته بوت. رنګ یې سپین واوښت. ایله یې پام شو چې په خورا بد وضعیت کې دی. جنګ وربانډې د موټر یوازینۍ لاره بنده کړې ده. پلې لارې اوږدې دي. که نازیه د تللو وس هم پیدا کړي تر غرمې رسېدلی نه شي. اوس به څه کوي؟ سل کنځلې یې وکړې. په کور کې یې سړي د مېلمنو کوټې ته ننوېستل. سپینږیري وهاب له وطني قالینې د ښیښې ټوټه واخېستله. حویلۍ ته یې واره کړه. ویې ویل:
– زموږ ام یوه کړکۍ جوړه نده پاتې. دې جنګ سره به څه کوو؟
کریم د هغه خبره بېخي وانهورېدله. لاره ګودر ترې ورک و چې ښځه په کومه زېږنتون ته ورسوي. وهاب وخوځاوه:
– د اغه زو! په تا څه وشوه؟
کریم د نهیلۍ اسویلی وکړ. ما شومه راغله. اوږده کوڅۍ یې په ملا زنګېدله. ویې ویل چې مور مې کریم استاد ته غږ کوي. سپینږیری هم ورسره دهلېز ته ووت. اینږور یې مخامخ په دروازې کې ولاړه وه. د څادر له سوري یې په یوه سترګه کتل. ویې ویل:
– وروره! اله ښځه دې زر کلینیک ته بوځه! چې ناوخته نشي.
کریم د ننه ناستې نازیې ته غاړه اوږده کړه. هغې ژر غږ کړ:
– وی، زه ورته هرڅو نه وایمه الته ښځه ډاکټره نشته. دا کلکه ده چې لاړ شئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وهاب د اینړ ور غږ ووت:
– وروره! املیات کې خېته ځیري. نور مریض پټ وي. لاس یې ام پې نه لګېږي.
کریم سر وښنده. ښځې وویل:
– وا! دا څنګه سړی دی؟ بچی دې مري ګوره. داح.
کریم جیټکه وخوړه. سربداله شو. مخ یې هاخوا دېخواته واړاوه. سپېږیري یې په اوږه لاس کېښود:
– د اغه زو! تاته د ښځې او بچي نه خپله خبره موهمه ده نو؟
کریم بیا نازیې ته وکتل. هغې خېته کلکه نیولې وه. زګېروي یې کول. ده سر ښکته واچاوه.
oooooooooo
جنګي الوتکې ګرځېدلې. له یوې بالاخانې څخه په بابا کلا راکښونه ولګېدل. دوړې جګې شوې. دېوالونه یې سوري کړل. له هغې خوا یې په هماغه کور رنګه مرمۍ وویشتله. سور لوګی ترې پورته شو. الوتکو د لوګي په ځای بم وغورځاوه. کریم دلته په کوڅه کې سرټیټ کړ چې په چره ونه لګېږي. چادري کړې نازیې ته یې هم لاس وخوځاوه. ویې ویل:
– کېنه! کېنه کنه نو!
هغې په سختۍ ځان کوږ کړ. له بام څخه غږ راغی:
– ای! د نواب دې بالاخانه یې والوزوله.
کریم پاس وکتل. غاړه یې اوږده کړه. څوک نه ښکارېده. د ښځې قهرجن آواز جګ شو:
– وه ځوانیمرګ نشې! کته شه! د جنګ سیل ام چا کړی؟ ونه لګېږې.
ځوان کټ کټ وخندل. ویې ویل:
– نواب دې کور کې نشته. وخته تښتېدلی دی.
کریم په زړه کې وشرمېده چې هلک په بام نه وېرېږي. دی لاندې پټ پټ کېږي. له نازیې څخه د مخکې کېدو په ترڅ کې وبنګېد:
– د جومات په کوڅې کلینیک ته ځو!
نازیه سسته سسته روانه وه. شېبه پس دواړه په کونج تاو شول. مخامخ میدان ښکارېده. د کلینیک ټیټ دېوال یې ولید. د جنراتور غږ راته. کریم په زړه کې وویل «خدایه پاکه! ما وبښه! د مجبوریت نه یې نارینه ډاکټر ته بیایمه» دوځ پښه تېزه کړه. د کوڅې سر ته ورسېدل. په کلینیک کې ډزې وې. د یو کور په دروازې کې ښځو مخامخ میدان ته کتل. د کریم په لیدو پناه شوې. د خلکو غږونه راتلل. ده غټ سر له کونجه واېست. ډله خلک ولاړ وو. کلینیک ته یې کتل. دوو تنو د سپین لنګوټي والا جګ سپینږیری کلک نیولی و. هغه د میدان خواته زورونه وهل. هلته د خریلي سرا و چنګې پزې ځوان ناست و. سترګې یې پټې او په غوږو یې ګوتې ننوېستې وې. په زوره زوره غږېده:
– بازګله! میلې کوه! تربور دې مړ شو. وه وه وا! ته خو ژاړې. ښه ښه، اوس پوه شوې چې تربور خو خپلوان وي...
کریم نازیې ته وپسېد:
– ته امدلته ودرېږه!
خپله له کونجه تاو شو. خلکو ته نژدې ورغی. ویې پوښتل:
– دا ولې؟ په متین څه شوي؟
د مونجي ږیرې ډنګر ځوان، چې سپینږیری یې له متې کلک نیولی و، وویل:
– غوږونه یې پټ کړي چې ډزې وانه وري. اغه د مکتب ډرامه کې خپل ډیلاګ وایي. بصیر کاکا په قار دی چې ود دې شرمولمه.
کریم کلینیک ته لاس ونیو. ویې پوښتل:
– التته څه خبره ده؟
په دوو پښو ناست سپینږیري وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وسله وال ننوتي. بلا ورپسې، زموږ مريضان بند پاتې دي.
د کريم په زړه کې تېر شول «د نورعلي کسان دي» ويې ويل:
– تاسې ته خو څه نه وايي. خپل مريضان راو باسئ کنه نو!
سپينږيري غبرګ کړ:
– داځ، څه نه وايي. سړی ولي.
– نه کنه نو. لېونيان خو ندي.
د سرې ټوپۍ ځوان په ډک ستوني ځواب ورکړ:
– لېونيان ندي. وسلې لري. څوک يې مخې ته درېدلی شي؟
کريم وويل:
– زه درېږمه کنه نو.
ټولو ور وکتل. دی روان شو. له پوستې څخه په کلينيک ضربې شوې. کريم پښه ونيوله. خلکو ته يې مخ کړ:
– د اغوئ مخه څوک نيسي؟
نازيې غبرګ کړ:
– وی الا! لېونی شوی يې؟ راوګرځه!
خلکو هم د هغې خبره غبرګه کړه. کريم د مېرمنې څنګ ته راغی. په برګو سترګو وپسېد:
– غږ مه باسه! ښځه يې. شرم دی کنه نو.
هغې هم غږ ټيټ کړ:
– وه خدايه، ته دا پرېده! څه به کوو؟
کريم غلی شو. سوړ اسويلی يې وخوت. خلکو ته يې غږ کړ:
– ای! زه وايمه که موږ غونډ ورشو څوک به راباندې ډزې ونکي.
هماغه سپينږيري وويل:
– ساده کېږه مه! اغوئ چې د خلکو خاطر کاوه جنګ به يې نه کاوه.
– نو څه به کوو کنه نو؟
– څه کولی شو؟ دلته به د خدای په هيله ناست يو. څو چې جنګ ودرېږي. خپل مريضان خو نشو پرېښودلی.
د نازيې غږ ووت:
– وه خدايه، جنګ به کله درېږي؟
کريم چورت واهه چې څه وکړي. متين يو قرار د ډرامې ډيالوګونه ويل. د غونډۍ له پوستې پر له پسې ډزې کېدلې. د کلينيک وروستۍ ښيښې هم دانه دانه تويې شوې. دلته اندېښنه لا زياته شوه. ناست کسان هم ودرېدل. نابيره دربه هار شو. د دوئ څنګ ته په دېوال مرمۍ ولګېدلې. خلکو د کوټې د سر کور ته منډه واخېستله. کريم او نازيه هم ننوتل. يوازې متين په سپين ميدان پاتې و. يوه شېبه هم نه چوپېده:
– وران که! د وړور پټی وران که! ووهه د وړور ونه ووهه! مه پرېږده چې کلي کې څوک په خېټه موړ شي. شابه شابه غيرتي!
د پلار يې زړه ډک و. بيا يې له دروازې څخه په ټول زور ناري کړې:
– متينه! متينه! وه د خره زو! پاڅې کنه!
خو زوی يې ونه خوځېد. هغه مخ خلکو ته واړاوه. په غريو نيولي غږ يې وويل:
– تاسې راکئ ټوپک! خپله يې ولمه. دوښمني نه خو به خلاص يمه.
ځوانانو بيا کلک ونيو. په زورونو کې د سپينږيري د لونګۍ ولونه غاړې ته ولوېدل. د کريم پرې زړه وسوزېد. ويې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای بصیر کاکا! دی خو جوړ و کنه نو.
– و نو. ډېر زو سره د سپ شو. په زوره مې ډاکټر ته روان که. نالتي جنګ دلته راغی. کړپ په منځ میدان کې راته کېناسته.
د توپ مرمۍ د کلینیک په کونج ولګېدله. دوړه جګه شوه. یوه کوټه کړه پرېوتله. دلته د خلکو شور شو. ټولو خپلو مریضانو ته دعاوې کولې. د سرې ټوپۍ ځوان په ژړا کې ویل «لالا مې الته دی. لالا مې..» جنګ زور واخیست. مرمۍ د متین څنګ ته ولګېدلې. سپینږیري بصیر په نهیلۍ نارې وروهلې. خو چاته وایې. کریم وویل:
– ګوره ګوره! اغه کسان د کلینیک نه وتښتېدله. اوس به تللی شو کنه نو.
خلک وغوړېدل. امید یې پیدا شو. دباندې ووتل. بصیر لونګۍ بېرته سمه کړه. دا وخت له بلې خوا حربکیان کلینیک ته داخل شول. اوس یې له کورونو څخه په راکټونو ویشت. دوئ بېرته په دروازه ننوتل. بصیر بیا متین ته نارې کړې. کریم وپوښتل:
– څه شی یې خوښېږي؟ امغه ورته وښیه! راځي.
سپینږیري بصیر په غریو نیولي غږ وویل:
– اغه خبره نه اوري. ته وایې څه شی یې خوښېږي. لاړ، زوی مې ختم شو.
– ته خو کوشش وکه کنه نو!
– څه شی ورته وښیمه؟ ایڅ شی یې نه خوښېږي. تمامه ورځ دا دی سپی دی. پرون مې ښار ته بوته. چې ورک شي. چې راغلمه سپی مانه مخکې ولاړ دی. غوجله کې مې بند که. ما ویلې ته ودرې! وبه یې ولمه.
کریم روان شو. نژدې غوجلې ته ننوت. شیبه پس سور سپی تېز راووت. بصیر په کریم سترګې برګې کړې:
– دا دې څه وکړه؟ ته خو سم لېونی یې ولا. تا پورې څه؟
کریم د سر په خوځولو هغه حوصلې ته وباله. په سپي پسې یې وکتل. هغه غټ غټ ټوپونه وهل. اوږده غوږونه یې لکه د زاڼو وزرونه خوځېدل. ځان یې په متین وسولاوه. هغه په غېږ کې ونیو. سپي لکۍ ښوروله. یودم په کلینیک د راکټونو لګېدو باران شو. بله کوټه هم ونړېدله. دلته په دروازه کې بیا د خلکو شور شو. د سرې ټوپۍ ځوان په یو زور ځان د وړور له لاسه خوشې کړ. منډه یې واخیستله. چیغې یې وهلې «وه لالا مې!» خلکو د «ودرېږه! ودرېږه!» غږونه کول. آن وړور یې جرئت نه کاوه چې ورپسې وځغلي. ځوان د کلینیک په لور غټ غټ ګامونه اخیستل. ټولو په وازو خولو کتل چې کله به لګېږي. یودم یې متین مخې ته راووت. کلک یې ونیو. د ځوان سره ټوپۍ لېرې واره شوه. متین په کشولو کشولو کورته راوست. وړور ته یې په قهر شو:
– دا لېونی ولې پرېږدې؟ مخامخ په مرمیو ځي.
اوس د ټولو خولې متین ته وازې وې. سپي ټوپۍ په خوله کې نیولې وه. متین ورڅخه واخیستله. ځوان ته یې په سر کړه. یو لاس یې په خپل کل سر او بل د سپي په شا کش کړ. دواړه په درې پلګیه زینه سرپټي دالان ته وختل. پلار یې هک پک و. کریم وویل:
– ماته یو سړي ویلې وراره مې سرطان و. ډاکټرانو جواب که. زه پوېېدمه چې کوترې یې خوښېږي. ما ویلې راځه دا ارمان خو یې پوره که. یوه جوړه مې راوړې. الک ډېر خوشاله شو. ګرد تې تاوېده. ورځ په ورځ تازه کېده. چې ماینات یې وکړه. مریضي یې نه وه. چې ربنتیا ده که دروغ دا کیسه مې اورېدلې وه. ځکه مې سپی خوشې که کنه نو.
سپینږیري هغه په غېږ کې کلک ونیو. په تندي یې ښکل کړ. د راکټ مرمیو له کلینیک څخه بیا دوړې پورته کړې. ټولې کوټې ونړېدلې. دا ځل د خلکو له درده ډ کې کریکې وختلې. نور یې د خپلوانو د ژوندي پاتې کېدو امید نه و. ډېرې غلې شوې. یو تن غږ کړ:
– مدینه توږۍ مدینه توږۍ!
د کلینیک د کنډوالو له منځه زړې ښځې دېخواته منډې وهلې. تک سپین سر یې لڅ او په وینو ککړ ښکارېده. آسماني یونیفورم یې په خاورو لړلی و. لمسی یې مخې ته ووت. ټول ورباندې راتاو شول. هغه وحشتځپلې وه. سر یې لړزېده. سترګې یې تاوېدلې راتاوېدلې. ویې ویل:
– ایځوک ژوندی ندی. ایځوک، ایځوک.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو په چیغو د کلینیک په لور منډه واخیستله. لمسي د نیا آسماني جامې ټکوهلې. دوړې یې وکړې. د تندي په وینه یې ورغوی وسولاوه. هغې له لاسه کلک ونیو. له روانېدو سره یې په ځان پسې کش کړ. تا به ویل ډاربږي چې څوک یې ورڅخه ونه تښتوي. کریم ورپسې منډه کړه. ویې پوښتل:

– توري، چېرته ځې؟

هغه ودرېدله. کریم وویل:

– ښځه مې په اولاد مریضه ده. ډاکټرې ویلي خامخا دې امليات شي. ښار ته مې بیوله. لاره بنده وه. څنګه وکمه کنه نو؟

د مدینې توري، ننوتې سترګې تنګې شوې. اوښکې پکې وځلېدلې. ګونجې شونډې یې ورپېدلې:

– هی هی! دلته ايڅوک نشته. ډاکټران خاورو لاندې دي!

هغه په ژړا شوه. لمسی یې کش کړ. دواړه ووتل. په کریم بیا سر وګرځېد. دا لاره هم ورباندې بنده شوه. اوس به څه کوي؟ آسمان ته یې سترګې واړولې. زړه یې غوښتل له درده چیغه کړي. په جېب کې یې ټلېفون وترنګېد. غوږ ته یې ونیو. غږ راغی:

– وهاب یمه.

– هو وهاب کاکا!

سپینږیري د کریم د کور په دهلېز کې بچیانو ته اشاره کوله چې ووځي. کړه خوله یې ټلېفون ته وراندې کړه. ویې ویل:

– دلته دوه کسه راغلي وه. تومانچې ورسره وې. تاسې یې لټوله.

– څوک وه؟

– د اغه زامنو مخونه نه ښکارېدله. چارخانه دسمالونه تې تاو وه. ټوپک نه و چې په دا کوپړۍ مې ویشتي وه.

– ولې؟

– زه ورته وایمه کور کې نشته. د اغه زامن په زوره ننوتله. ټول کور یې لټ په لټ که. د ښځو مخونه یې وکتله. ستا ښځه یې لټوله. هئ هئ! څه وکو؟ داسې ورځ راغلې ده.

– ښه؟ موږ سره یې څه کار و کنه نو؟

– د اغه زو! زه څه خبر یمه؟ ته به خپله پوهېږې نو.

د وهاب بچیان د لویې دروازې څنګ ته منتظر وو چې له هغه سره یو ځای ووځي. کریم وپوښتل:

– څه شوه؟

– نه پوهېږمه. کلینیک ته به درغلي وي نو. ای! ډزې غلې دي. موږ وځو. نور به څونه سپک شو. کیلي چېرته کېدمه؟

– چېرته ځئ؟

– هرې خواته چې لاړو. مدا د کلي نه ووځو.

– په کومه لاره وځئ کنه نو؟

– ټول خلک د جبې په پله ځي. وایه کنه! کیلي څنګه کمه؟

– د لويې دروازې ښي خواته په دېوال یې کېده! چې ښکاره نشي!

کریم چورت واهه چې دا مخېټي به څوک وي؟ له ده سره به یې څه کار وي؟ ولې له تومانچو سره راغلي وو؟ نازیه ولې لټوي؟ ښځې ته یې کیسه وکړه. هغه هم حیرانه وه. کریم په کوڅه کې مخ ته شو. په تګ کې یې وویل:

– په جبې پله ځو.

نازیه له ځایه ونه خوځېدله. غږ یې ووت:

– وی، الته موټر نشته کنه.

کریم ودرېد. مخ یې راوګرځاوه:

– راځه! د باسکیل لاره خو شته. بانډه ګۍ کې به یې چا نه واخلمه کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان شول. بیا د ټلیفون زنګ راغی. کریم په تګ کې غوږ ته ونیو :
– الو! شازمانه روکی!... کلینیک ته راغلي يو... ختم شو کنه نو... نه نه، موږ ننوتي نه وو... هو، شفاخانې ته يې باید ورسومه. که نه ماشوم مري... روان يو... سرک خو بند دی. وایي د جبې پله لاره خلاصه ده...
د نازیې کانګې راتللې. کریم له مټې ونیوله چې ونه لوېږي. شناوې ږیره يې وخوځېدله:
– ولې؟ ولې؟
نازیې سر وخنډه. په ډک ستوني يې وویل:
– وی، تا ویلې کلی به سم شي.
– صبر وکه! دستي خو نه کېږي کنه نو.
– کلینیک وران شو.
– بلا ورپسې! بېرته به جوړ شي.
– وی، کلینیک به جوړ شي، اغه خلک؟
په کریم دا بحث ښه نه لګېد. د ژبې له سره يې چق واېست. ویې ویل:
– ته پرېده! ما پورې څه؟ زما دې میرحمزه په خیر پیدا شي کنه نو.
هغه بیا ګوډ ګوډ روان شو. نازیه ولاړه وه. هغه بېرته وګرځېد. نازیې خېټه نیولې وه. ویې ویل:
– وی، دردونه ورو ورو نږدې کېږي.
د کریم سترګې غټې غټې راووتلې. ویې پوښتل:
– نږدې کېږي؟ دا به څنګه شي کنه نو؟ خو درته وایمه وخت مه تېروه!
نازیې چیغه کړه:
– وی، زه تللی نشمه، ته ګډ يې. يو شی پیدا که چې پکې لاړه شمه!
کریم هم برګ شو :
– دا حال کې څه شی پیدا کمه کنه نو؟ نه ګورې ړنده يې؟
– هرشی چې پیدا کوې پیدا که! نر ته يې که زه؟
کریم له قهره په سږمو کې وغومبېد. نازیه په ژړا شوه. ویې ویل:
– اله خیر کې خدایه! وی، زه دې نه یمه، بچی مې دې روغ پیدا شي! الله ته ورحمېږې...
ooooooooooo
نازیې په مېړه پسې درانده قدمونه اخېستل. د دوو کوڅو د تقاطع ځای ته راورسېد. کریم په کونج کې ودرېد. ورو يې سر اوږد کړ. د بلې کوڅې په سر کې ډله وسله والو سنګر نیولی و. خو ډزې يې نه کولې. یو تن دېخواته وکتل. کریم ژر شاته شو. وپسېد:
– توکل په خدای! منډه به کو!
نازیه غلې وه. کریم پوه شو. په غېږ کې يې جګه کړه. ګوډ ګوډ يې وځغاستل. چپ زنګون يې برېښن کاوه. وسله والو ورباندې ډزې وکړې. مرمیو له دېواله نرۍ دوړې جګې کړې. خو کریم تېر شوی و. ښځه يې نرمه کېښتله. له هرې خوا د وسلو غږونه راغلل. دوئ سمدلاسه روان شول. د بلې کوڅې تقاطع ته ورسېدل. مخامخ په سرپټې ځای کې دوو وسله والو يو ځوان راګیر کړی و. هغه خپلې پیسې او موبایل بېرته غوښت. یو تن ورباندې ټوپک ونیو. د ځوان سترګې له بې وسۍ ډکې وې. روان شو. د وسله والو نظر په دوئ ولګېد. غږ يې کړ:
– ای! دلته راشئ! اله!
کریم په بله کوڅه وګرځېد. نازیه يې له لاسه کشه کړه. هغې وویل:
– وی، منډې نشمه وهلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډ په مسجد ننوتل. دروازه يې په ځان پسې وتړله. په کوټه کې د پښو دربهار شو. وسله والو تر څو لغتو وروسته د دروازې قلف والوزوه. امام له لوټکې سره د توت د ونې بېخ ته هک پک ولاړ و. يو تن وپوښتل:

– اى! اغه ښځه او سړى څه شوه؟

امام د بلې خوا خلاصې دروازې ته ګوته ونيوله. وسله وال په منډه ووتل. امام ورپسې دروازه بنده کړه. ښځه او مېړه يې د لرګيو له کوټې را وايستل. ويې پوښتل:

– دا څوک دي؟ تاسې نه څه غواړي؟

کريم وويل:

– د رښا ورځې غله دي مولا صيب. الته يې د يوسف کاکا زوى وشکاوه.

دواړه په هماغې دروازې ووتل چې راغلي وو. د کورونو شاته د غنمو د پټيو په پوله پوله يې ځان کوټه ډوله لارې ته ورساوه. غټو او وړو پکې د جبې پله په لور منډې وهلې. دوئ هم ورپسې شول. پله ته نژدې وو چې ها خوا يې په دوو کسانو سترګې ولګېدلې. په چارخانه دسمالونو يې مخونه پټ وو. هر څوک يې په ځير کوت. د يو سړي ماشوم په غېږ کې و. ويې پوښتل:

– څوک لټوئ؟

مخپټي ځواب ورکړ:

– کريم او استاذ.

– څه يې کوئ؟

– تا پورې څه؟ ليدلى دې دى که نه؟

سړي سر وخنډه. مخپټي په څټ کې سپېړه ورکړه. ويې ويل:

– ځه نو! پوښتنه مکوه!

د ډزو غږونه او د اوبو شور و. کريم د هغوئ خبرې نه اورېدلې. مګر معلومېدله چې يو څوک لټوي. چورت يې واهه چې هماغه نه اوسي چې کورته ورغلي وو. پښه يې سسته کړه. دا مهال يو مخپټي وليد. راتاو شو. خپل ملګرى يې په ځنګله وواهه. کريم نازيه د پله په خوله کې ودروله. يوه شېبه دواړو خوا او يو بل ته کتل. شاته يو ځوان سا نيولى را ورسېد. په قهر يې وويل:

– کريم او استاذه! ځې که نه؟ لاره دې بنده کړې ده.

ځوان منان نومېده. په چرسي مشهور و. دده بدې اېسېده. څو ځله يې رټلى و. کريم او نازيه څنګ ته شول. منان بيا پښه تېزه کړه. د پله په منځ کې ودرېد. کټاره يې ونيوله. بېرته را وګرځېد. خو د کريم سترګې په مخپټو کې وې. منان په لوړ غږ ناري کړې:

– کريم او استاذه! څه کومک وکمه؟

دى ورباندې په قهر شو:

– ځه ورک شه! مه درېږه کنه نو!

دا مهال د مخپټو په لاسونو کې تومانچې پيدا شوې. کريم نازيه کشه کړه. منان په تعجب شاته وکتل. ډزې شوې. هغه په ټټر ولګېد. د کټارې له پاسه په سرکوندې خوړ ته ولوېد. اوبه تکې سرې شوې. کريم او نازيې د تېرو بارې ته پناه منډه وهله. مخپټي په تېزۍ پله ته ورسېدل. ښځه او مېړه په اوله کوټه کې ښي لاس ته تاو شول.

oooooooooo

سپکې وسلې بې له ځنډه چلېدلې. په منځ منځ کې به د درنو وسلو وحشتناک غږ جګ شو. شاه زمان او دلاور وړوکي مسجد ته ننوتل. څوک يې لټاوه. مسجد حويلۍ نه لرله. په ځاى يې د اوداسه لپاره لويه فلزي څېره وه. په سرپټې برنډه ګۍ کې خلک په يو سپينږيري چاپېر وو. هغه دکلي په وضعيت غږېده. نابېره په ګاونډ کې د درنې وسلې څو مرمۍ ولګېدلې. مسجد يې ولړزاوه. ښيښې دانه دانه ورژېدلې. ورسره د ښځې کريکې جګې شوې. ټول ور وځغاستل. مات ظرفونه، شکېدلي بالښتونه، د خام دېوال ټوټې او د کړکۍ پارچې په حويلۍ کې تيتې وې. کوټې مکملې ويجاړې وې. زړې ښځې په دوړه او لوګي کې چيغې وهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک ژر ژر د دستکو او لوتو په لېرې کولو لګیا شول. د ځوان جسد یې واېست. ښځې په منډه په زوی ځان واچاوه. خلکو بیره کوله که څوک ژوندی وباسي. شاه زمان او دلاور د بلې کوټې د پخسې ټوټې اړولې. مات فلزي بکس یې ولید. د جامو په منځ کې سور قطی ښکارېده. شاه زمان غلی خلاص کړ. د طلا سیټ پکې و. ژر یې په جېب تنوېست. دلاور وپسېد:

– دا څه کوې دا؟

شاه زمان په شونډو ګوته ونیوله. دلاور وبنګېد:

– د شهیدانو مال دی.

شاه زمان برګ شو:

– اغې دونیا ته یې وړي؟

– ګونا لري ګونا.

– او چپ شه! ولې یې بل چاته پرېږدو؟ موږ ورته ضرورت لرو.

شېرو لېونی په منډه ننوت. ناري یې وهلې «جنګلاوه، جنګلاوه...» د قطارو جسدونو په لیدو بېرته په منډه ووت. یو سپینږیري د ماشوم جسد په لاسونو کې جګ کړ. په ژړا یې وویل:

– اخ اخ! ویش ویش ویش!

ښځې په وحشتناکه کریکه ورمنډه کړه. دوه کوځې شاته کریم د هغې غږ واورېد. سوړ اسویلی وکړ. نازیه له ډېرې ستړیا له پښو لوېدلې وه. د دېوال په نړېدلې ټوټه کېناستله. ویې ویل:

– وی، زنګنونه مې درد کوي.

د کریم هم سا سوزېدله. نری شونډې یې وریږدلې:

– دې ځای نه چې ووځو ښه دی.

نازیې تېز تېز نفس اخېست. کله کله به یې د خېټې له درده مخ ګونځې شو. په ډک ستوني یې وویل:

– ښه، لږ صبر وکه!

کریم هم د دمې لپاره دېوال ته تکیه وکړه. خو پام یې شاته کوځې ته و، چې مخېټې را نه شي. د نازیې غریو نیولی غږ ووت:

– وی، منان کومک ته راتاو شو. زموږ دپاره ولګېده.

د کریم ورته هم خوا بده وه، هم په قهر و. غاښونه یې وچیچل:

– دا سرېټوب به پکې مخکې پیدا شوی وکنه نو. جنګ به ولې کېده؟

د نازیې اوښکې روانې شوې. د راکټ مرمۍ چېرته نژدې ولګېدله. د تېرو او لرګیو ټوټې په کوځې کې تویې شوې. د دواړو رنګ پک والوت. نازیې وویل:

– وی، کشکې خپل کور ته تللي وو.

کریم له دېواله لېرې شو. په کوڅه کې یې وکتل. غته زنه یې وخوځېدله:

– ښه دی چې لا نه رو. اغوئ به موږ التهلټوي کنه نو.

– وی، خدایه دا څوک دي؟

– څه خبر یمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نازیې د چادرې مخه په اوښکو لنده شوه. غږ یې ووت:

– وی، توبه! هرچېرته یو څوک زموږ مخه نیسي. موږ څه ګونا کړې؟

کریم سترګې پټې کړې. ویې ویل:

– بخت دی بخت. زه خو وایمه، ته یې نه منې کنه نو.

د هغه سترګې هم ډنډ شوې. نازیې سلګۍ ووهلې. له نژدې کورونو څخه د ښځو غالمغال او د سوزېدو بوی راته. کریم د لاس په څټ سترګې وسولولې. د ګوتو په سرونو ودرېد. بامونو ته یې سر اوږد کړ. تورې لوخړې یې ولیدلې. نازیې ته زنګ راغی. هغې د تل په څېر لوډسپیکر وواهه. موریې پوښتنه کوله. نازیې ورته وژړل. موریې په ژړا کې دعا کوله چې په خیر له کلي ووځي. د کریم له سترګو اوښکې وڅڅېدلې. په زړه کې یې ویل «وه خدایه د بل چا دوعا خو راته قبوله که کنه نو» په کوڅه کې غږونه شول:

– کاکا! کاکا!

دواړو شاته وکتل. وسیمه او هاجره وه. منډې یې وهلې. کریم له درده مخ بلې خواته واړاوه. ویې ویل:

– داخ، یو دوئ کمې وې کنه نو.

وربرې یې په غېږ کې ونیولې. ویې پوښتل:

– تاسې دلته څه کوئ؟ مور او پلار مو چېرته دي؟

هاجرې د سا د سوزېدو له امله په پړاو پړاو خبرې کولې:

– پلاران مو نه وه. واجد ماما مې مورګانې جبې پله ته بوتلې.

نازیې غږ کړ:

– وی، تاسې یې پرېښودلئ؟

وسیمې ګرد مخ وځنډه:

– نه، تاسې پسې راغلو.

– وی الا! دا دونه اوږده لاره؟ په دا مرمیو کې؟

– خو موږ نارې وهلې. تاسې نه درېدلئ کنه، راځئ چې ځو!

– چېرته؟

– ماما سره مې.

وسیمې شاته لاس اوږد کړ. هلته ډزې شوې. هغې له شتوهلو سره لاس راټول کړ. کریم درېواړه ټېلو هلې:

– مه درېږئ! زر زر ځئ!

شاته د خلکو شور شو. چا په کوچیانه لهجه وویل:

– امدلته سنګر نیسو. ای! ته اغې کوڅې ته ګوره! ته دېخواته...

غږ د نورعلي و. کریم له کونجه په احتیاط وکتل. لس دولس تنه د غټ ګټ او دېوال شاته پټ وو. دوو لورو ته یې کوڅې څارلې.

نورعلي په مخابره کې غږېده. په لوړ غږ یې وویل:

– موږ په درې شاخه کې یو. اغوئ ستاسې خواته وتښتېدله. ژوندي درنه ونه وځي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم حیران کتل چې دا وسایل ورسره له کومه شول؟ ور ناري یې کړې. نورعلي وړاندې راغی. غاړه یې یوې اوږې او بلې اوږې ته قاته کړه. ټک یې ووت. پزه یې له موسکا سره پراخه شوه. ویې ویل:

– کریم اوستاذه! ثوابونو کې شریک نشوې نو.

ده ځواب ور نه کړ. نورعلي ورپوښتل:

– ښه ته نو دلته څه کوې؟

کریم ورباندې برګ شو:

– تا موټر خراب راوه کنه نو. زما دې ټول کار وران که. اوس مو د کلي نه وباسه. بچی مې د ښځې په نس کې مري.

نورعلي هم زیږ شو:

– نه وینې زما څه حال دی؟ په جبې پله یې بوځه کنه!

د کریم ورته ماغزه وخوټېدل. سر یې ورېږدېده. نری، شونډې یې کېکاږلې. ویې ویل:

– نشمه. التـه ستا دوه خبیثان دي. ډزې یې راباندې وکړې کنه نو.

– په تا یې ډزې وکړې؟ اربکیان دي.

کریم لیدل چې نورعلي په رښتیا حیران دی. ویې ویل:

– په مخونو یې چارخانه دسمالونه تاو کړي.

نورعلي سر وخوځاوه:

– بیا نو د ملک صیب کسان دي. لانجه دې ورسره کړې کنه. څه که په مخه راغله ضربه به یې کمه. دا یې ته خوشاله.

د نورعلي په مخابره کې غږ شو:

– مشره، مشره!

ده خوله ورنژدې کړه:

– اورمه.

– ما ویلې ته خبر اوسه چې دوه دوښمنان مو نیولي وه.

– شابه نره! اوس چېرته دي؟

– دوزخ کې.

سرې په زوره زوره وخندل. مخابره بنده شوه. نورعلي په موسکا سر وښنده. نازیې نارې کړې:

– وه سړیه راځه!

کریم د لاس په اشاره صبر ته وبلله. بېرته یې مخ وګرځاوه. ویې ویل:

– ګوره روکی! کلیوال مړه شوه. کورونه چپه شوه کنه نو. ما کلینیک ولیده. لوټې لوټې شو.

نورعلي پخوهل. سر یې په غرور وښوروه:

– ودې لیده؟ التـه مو ښه چل پې وکه. ټول پکې مردار شوه.

د کریم مړاوی غږ ووت:

– مریضان او ډاکټران ام شهیدان شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– غم مکوه! خپل عمل د هر چا مل دی. مسلمان جنت ته ځي، کافير دوزخ ته.
کريم سوړ اسويلی وکړ:
– ولې، تا نه ليدله؟ اغه کافير وه؟
– خو نو اوس به جنت کې وي.
کريم کاږه ور وکتل:
– د وړکيانو خبرې پرېده! احتياط کوه!
– جنګ دی کنه کريم اوستاذه جنګ. ندې دي اوريدلي؟ په جنګ کې حلوا نه ويشل کېږي.
کريم ليدل چې هغه په بله هوا کې دی. په نرمه يې وويل:
– ګوره روکی! موږ خو ويلې کلی جوړوو. دا خو ورانېږي کنه نو.
– تا دا ام ويلې چې د نيک کار دپاره بايد خلک قورباني ورکي.
کريم چورت واهه چې په دې کې څه ووايي. د نورعلي غږ بيا ووت:
– غم مکوه کريم اوستاذه! صفاجان اغا يې بېرته جوړوي.
کريم پوه نه شو. سترګې يې تنګې کړې. نورعلي دوام ورکړ:
– اغه دولت سره خبرې کوي چې اربکيان وباسي. ددې ځای واک تې واخلي. پوه شوې؟ بيا به دلته زموږ پاچايي چلېږي. هرڅه به ګل او ګلزار شي. ته نه يې خبر کريم اوستاذه. خبرې غټې روانې دي.
کريم وبنګېد:
– اغو پورې به کلی ملی نه وي.
نورعلي سوړ اسويلی وکړ:
– تا خپله ويلې چې دا کلی سم ونه څنډې نه جوړېږي.
شايې واړوله، لاړ. يو دم له هرې خوا ډزې شوې. د نورعلي د ډلې شور جګ شو. کريم په منډه کې نازيې ته اشاره وکړه چې تښته. له مېرمنې څخه مخکې شو. د ښی کور نيمکښه دروازه يې ټېلو هله. ټول يو ځای ننوتل. د سور چرګ کټکټاک وخوت. سپي وغپل. نجونې په کاکا پسې ونښتلې. له دوو کوټو څخه لمبې ختلې. ټوله کورنۍ په حويلۍ کې ولاړه وه. ښځو او ماشومانو ژړل. ددوئ په ليدو په غوجلې ننوتل. همدا يو ازينۍ روغه کوټه وه. نازيه هم له نجونو سره ورغله. کريم سپينږيري ته مخ کړ:
– وبښه شا مامد کاکا! موږ ناڅاپي ننوتلو.
په ملا کوږ سپينږيری سترګې ور واړولې. غټه پزه يې لوګي توره کړې وه. په سپينه شمله يې پاکه کړه. ويې ويل:
– اورې جنګ کې پرده نه کېږي.
کريم لمبو ته لاس ونيو:
– دا ولې کنه نو؟
– اورې موږ په منځنۍ کوټې کې وو. يو درز شو. نه مو څه ليدل، نه اورېدل. اورې په يو ډول مې بچې وايستله نو.
– څوک خو ژوبل نشو؟
شاه محمد سر وښنده. کريم وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ځه اوس ام خدای فضل کړی کنه نو !

د سپينږيري غږ ووت:

– اورې امدا اسې فضل دې خدای په اغه چا وکي چې دا مرمۍ يې ويشتلې دي.

کريم يې نمجنو سترګو ته وکتل. هغه پرته له دې چې مخ را وګرځوي وپوښتل:

– اورې ستا په کور خو څه ندي شوي؟

کريم د ماشوم د سرچپه والي، کلينيک ته د تګ او د جبې په پله د ډزو کيسه وکړه. په پای کې يې وويل:

– شا مامد کاکا! ما نه خو لاره ورکه ده کنه نو. څه وکمه؟

– اورې زما او ستا درد يو دی. ستا لوی آرمان د لاسه ځي. زما د ټول عمر خواري سوزي.

کريم د هغه روانو اوښکو ته وکتل. خپلې سترګې يې ډنډ شوې. ويې ويل:

– جک نشته جک؟ ټاير چې جګوي.

– جک؟ د موټر؟

سپينږيري په کونج کې ورې کوټنۍ ته اشاره وکړه. کريم جک او د لرګي کونده واخېستله. زينه يې د کوټې دېوال ته کېښودله. سپينږيري له لاندې کتل. کريم وخوت. لوګی يې په مخ راغی. د سوزېدلي پلاستيک، ټوکر او لرګي مخلوط بوی و. د لمبو توده هوا چلېدله. مخ يې تاو ونيو. د سر له خوا د دويم دستک وتلې برخې ته يې کونده ولګوله. په هغې د پاسه يې جک ونيو. سر يې اول دستک ته تمبه کړ. د جک لاستې يې وڅرخاوه. ډنډه ورو ورو اوږدېدله. دستک بې ځايه شو. رسۍ يې ورڅخه تاوه کړه.

سپينږيري ته يې وويل:

– کاکا! کشولی شې؟

هغه پښې په ځمکه خښې کړې. ټول زور يې په رسۍ واچاوه. دستک حرکت وکړ. په منځه ملا کې مات شو. له خاورو سره د ننه کوټې ته ولوېد. د اور بڅرکي والوتل. سپي وغپل. له غوجلې د غوايي غږ راغی. کريم نارې کړې:

– پام کوه جينۍ! ودې نه وهي!

شاه محمد وويل:

– ترلی مې دی.

ښځو او ماشومانو د غوجلې له دروازې کتل. کريم بل دستک ته جک بند کړ. ويې پوښتل:

– الکان د شپې مستري خانه کې پاتې کېږي؟

– هو کنه. ښار نه مابنامي کې راتلله. وېرېدلمه ورباندې.

د دې کوټې چت يې وغورځاوه. لمبې مړې شوې. يوازې لوګي ختل. د بلې خوا کوټې ته لاړل. په کوڅه کې ضربې شوې. سپي په شاته شاته تګ غپل. سپينږيري لويه دروازه کلکه بنده کړه. کريم په زينه وخوت. کوڅې ته يې وکتل. څوک نه ښکارېدل. د څنګ کور ته يې سترګې واړولې. ويې پوښتل:

– ګاونډيان چېرته دي؟

شاه محمد سر وخنډه:

– هی هی! چې ورځ سرچپه شي هرڅوک په ځان شي. اورې ورور مې بچي ايستلي دي. زه خبر شوی ام نه يمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د دې کوټې د ستک بې ځایه کړ. رسۍ یې پکې وا چوله. سپینږیرې پښې ځمکې ته بندې کړې. رسۍ یې کشه کړه. په څو شېبو کې یې وروستی د ستک هم وغورځاوه. کریم په لوګي کې ولیدل چې د کوټې د شا دېوال سوری دی. هغه کېوت. منځنۍ کوټه له سوزېدو وژغورل شوه. سپینږیري لاسونه اسمان ته لپه کړل:

– اورې خدای دې اېڅکله شا ځمکې ته مه وروله! خدای دې بچي په خیر پیدا کړه! خدای دې...

د کریم سینه تنګه او ستونی ډک شو. دا وخت ورته زنګ راغی. بې نومه شمېره وه. له هغې خوا سړي وویل:

– چېرته یې؟

دی ټلېفون ته ځیر شو. اسانه شمېره وه. زیاتره صفرونه وو. اول ځل یې لیدله. لنډ ځواب یې ورکړ:

– کلي کې.

– کلي کې چېرته پیره؟

کریم ته شک پیدا شو. وروځې یې سره ورغلې. ویې پوښتل:

– ته څوک یې؟

– د توري زوی دې یمه کنه. سودا مې ده.

کریم د توري د ټولو زامنو غږونه پېژندل. شک یې لا زیات شو. نرۍ شونډې یې وخوځېدلې:

– د توري کوم زوی؟ اغوئ خو کلي کې نشته کنه نو.

– پیره زه ام تلو پزون ګورمه. وایي زرین کلا کې جنګ دی. ته د چا کره یې؟

– د ځان کره.

– نه، الته خو نه یې پیره.

بابا کلا ته نژدې بم وغورځېد. همدا غږ په ټلېفون کې هم و. کریم وویل:

– اغه د جبې د پله سره ته وې؟

– نه کنه پیره، کوم پول؟

کریم غاښونه وچیچل. ویې پوښتل:

– مانه څه غواړې؟

– هاهاهاها، چې و دې ګورمه درته وایمه.

– اوس ولې نه وایې کنه نو؟

– په ټلېفون کې نه کېږي پیره.

غږ یې بیخي اشنا ښکارېده. کریم بیا شمېرې ته وکتل. چورت یې واهه چې څوک دی. شاه محمد نارې کړې:

– اورې سړی د کلي دی. ستا شمېره ورسره ده.

کریم ژر ټلېفون بند کړ. ویې ویل:

– ناحقه دې غږ وباسه کاکا! پېژندلی یې نه او سې.

– نه نه، زه لرې یمه.

ټلېفون بیا وترنګېد. دا ځل شاه زمان و. دده د ځای پوښتنه یې کوله. کریم وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د شامامد کاکا کره یو . ای! وسیمه او هاجره موږ سره دي. مه یې لټوئ!

– ښه؟ مورګانو سره ندي تللي؟ څه شو کر چې جوړې دي. پام پې کوه!

ټلیفون بند شو. کریم بېرته زنګ وواهه چې کمک وغواړي. د شاه زمان شمېره مصروفه وه. فکر یې وکړ چې ده ته زنګ وهي. ښایسته شېبه یې ټلیفون ته سترګې نیولې وې. زنګ نه راته. دا وخت وسیمه په منډه راغله. وارخطا وه:

– کاکا! کاکا! ښځه دې وایي دردونه ډېر نږدې شوه.

– ډېر نږدې شوه؟

وسیمې غټ سر وخوځاوه. بېرته یې منډه واخېستله. کریم سربداله په خپل ځای وڅرخېد. له نهیلۍ څخه یې سا اخېستل تېز شول. د نازیې زګېروی راغی. غوایه وغورېد. شاه محمد وویل:

– اورې ملک صیب نږدې دی. زنګ ووهه! اغه ډېر څه کولی شي.

کریم سوړ اسوېلی وکړ:

– نه نه کنه نو. نورعلي رښتیا وایي. ما پسې د ملک کسان دي.

– اورې زه مو د لانجې نه خبر یمه. خپه کېږه مه. اغه سمه خبره کوله. دا نه ګورې څه حال دی؟ اورې اغه دونه بد سړی ندی ګوره.

– وه کاکا! ما خو بل چا سره خوله ام نده وهلې کنه نو. امدا ملک دی. هو.

شاه محمد وړوکی طلایي ټلیفون غوږ ته ونیو. کریم غوښتل ویې دروي. هغه یې لاس ټېلواهه. په ټلیفون کې یې ملک ته مشکل واضح کړ. هغه ژمنه وکړه چې اوس راځي. کریم وویل:

– کاکا! ښه دې ونکړه کنه نو.

– اورې ته وارخطا کېږه مه! زه خو یمه.

– نه کنه نو. ټوپک سره څه کولی شې؟

دروازه وټکېدله. سپي وغپل. کریم شاه محمد ته وکتل. هغه نارې کړې:

– اورې څوک یې؟

له هغې خوا غږ راغی:

– پیره خپل یو. خلاصه که دروازه!

غږ د مخېټي و. کریم وارخطا شو. وپسېد:

– مانه ویلې. امغه خلک دي. سړی درته څه ووایي کنه نو؟

د شاه محمد له تښتېدلي رنګ څخه معلومېدله چې هک حیران دی. په جګ غږ یې وپوښتل:

– اورې څه کار دې دی؟

– کریم اوستاذ ته ووایه چې راووځي!

– اورې اغه لاړ.

– پیره په سپینه ږیره دروغ مه وایه کنه. د خدای نه ووېرېږه! دروازه خلاصه که!

شاه محمد وارخطا سترګې کږځولې. غټه پزه یې ومروړله. په دروازه باندې د تومانچې ډزې وشوې. دی له ډاره شاته ولوېد. سپی اول وکورنجېد. وروسې یې غپا پیل کړه. د ماشومانو کریکې شوې. مخېټو دروازې ته لغتې ونیولې. خو خلاصه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پای کې یو تن په دېوال واوښت. سپي ورباندې حملې کولې. هغه په تومانچه په ککره وویشت. سپی له کورنجېدو سره سور پرېوت. ماشومانو کریکې وهلې. مخېټې بل ملګري ته دروازه خلاصه کړه. په حویلۍ کې یې سترګې وګرځولې. یو یې منځنۍ روغې کوټې ته او بل غوجلې ته روان شو. شامحمد په کوټې ملا په دویم پسې منډه واخېستله. ویې ویل:

– ای ای! اورې غوجلې کې ښځې دي.

خو مخېټې ټپلو اهه. هغه ولوېد. بېرته ژر جګ شو. ښځو او ماشومانو ژړل. یو په بل کې تخته شول. دا وخت کریم دوئ د سورۍ کوټې له لارې د کور شاته وتي وو. شاه محمد د غوجلې له دروازې شاته شو. مخېټی بېرته ووت. ملګري یې وارخطا غږ کړ:

– اله رامنډه که! دا سوزېدلې کوټه سورۍ ده. په دې وتي دي.

دواړه په لوګي کې ورک شول.

oooooooooo

کریم د باغ په دېوال لاس کېښود. خاوره تویه شوه. دېوال د راکټ د لګېدو له امله نیم شکېدلی او نیم اوپره ولاړ و. په احتیاط یې سر جګ کړ. شاته مخېټو د کوټې کونجونه لټول. ده په شونډو ګوته ونیوله. څلورواړه د چارمغز د چپه شوې ونې تر شاخونو لاندې ننوتل. د پاڼو تریو بوی و. نازیې مخ لټ کړ. په سختۍ یې نفس اخېسته. لکه په چادري کې چې یې زړه تنګ شوی وي. په خېټه کې د درد له امله یې زور واهه. ټلیفون وترنګېد. ټولو شټوهل. کریم ژر جیب ته لاس کړ. د بندېدو تمې یې کېکاږله. سودا یې شوه چې مخېټو غږ اورېدلی نه وي. بیا یې د دېوال له پاسه وکتل. څوک نه ښکارېده. ویې ویل:

– لږ به نور صبر وکو. چې اغوئ ښه لرې لاړ شي. بیا به د باغ نه ووځو.

ټلیفون یې راواېست. دوه کاغذه هم راووتل. شمېره یې وکتله. د شاه زمان وه. ټلیفون یې جېب ته کړ. کاغذونو ته ځیر شو. نازیې له درده مخ آسمان ته ونیو. له زور وهلو سره یې ورنونه په منګولو کېکاږل. د غاړې رګونه یې وپړسېدل. د مېږه لاس ته یې وکتل. کریم د یو کاغذ قاتونه خلاص کړل. د تېرکال جنتري وه. د سرطان له پینځه ویشتمې څخه تر ټولو ورځو کړۍ تاوې وې. له پاسه یې په ترتیب سره یو، دوه، درې لیکل شوي وو. سترګې یې ډکې شوې. رېږدېدونکې ګوته یې یوې نېټې ته سیخه کړه. وپسېد:

– د عقرب په پینځمه مې زړه ولګېده. ماویلې بچی پاتې شو کنه نو.

د نازیې ګرد مخ له درده تک سور اوښتی و. غږ یې ووت:

– وی، په یاد مې دي. پوښتنه دې وکړه. ماویلې وینه نده راغلې. د خورزې مخ کې دې غاړۍ واچوله.

هاجرې په جګ غږ وویل:

– اغه موړ ته چې دې کېک راوه. کنه کاکا؟

کریم سر وخوځاوه. چشتش یې کړ چې ورو وغږېږي. دا ځل یې ګوته د عقرب پینځه لسمې ته ور وړه. شناوۍ بېره یې ورپېدله:

– دا ورځ مې میرحمزه ته نوی کور شرو که.

ټلیفون یې په جېب کې ولړزېده. بیا شاه زمان و. کریم په ټیټ غږ وویل:

– د غفور باغ کې یو. اورې؟... که کومک کولی شې راشه! که نه زنګ مه وهه، څوک یې وانه وري.

ټلیفون یې جېب ته کړ. دویمه پاڼه یې خلاصه کړه. دا د سږکال جنتري وه. د حمل تر شلمې ټولې ورځې په نښه شوې وې. هغه ګوته یو ویشتمې نېټې ته وروړه، چې نن ورځ کېدله. مخکې له دې چې څه وواییي د ملک غږ راغی:

– کریم اوستاذه! کریم اوستاذه! چېرته یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول وارخطا شول. ملک په باغ کې سترګې ګرځولې. توره لونګۍ یې په خاورو خړه وه. په پرتو شاخونو یې پښنه اړوله. کریم له دېواله وسکېد. د شاخونو شاته ټیټ شو. جنتریانې یې په جېب ومنډلې. نجونې له سونګېدو سره په غېږ ورننوتلې. نازیې مېړه له متې کلک ونیو. وپسېدله:

– وی، خدایه خیر!

ملک اوس سیخ د دوئ خوا ته کتل. کریم بې واره و. یو دم تاو شو. په ملاسته یې دېوال په جوړه لغتو وواهه. هغه له لوېدو سره دوړه وکړه. کریم نازیه له لاسه ونیوله. نجونو ته یې وویل:

– اله منډه کئ!

څلور واړه کوڅې ته ووتل. ملک هم ورپسې منډه واخېستله. غږ یې کړ:

– ای ودرېږه! کریم اوستاذه! تاته وایمه!

خو دوئ منډې وهلې. ملک هم له باغه ووت. په کوڅه کې یې تېز تېز ګامونه اخېستل. دا وخت یې شاته مخېټې راپیدا شول. ډزې یې وکړې. مرمۍ د کریم مخ ته په ځمکه ولګېدلې. نازیې او نجونو چیغې کړې. ټول په کونج کې تاو شول. شاته د ملک او مخېټو غالمغال شو. کریم نازیې او نجونو ته وویل چې تاسې مه درېږئ. خپله کونج ته راغی. غلې یې وکتل. ملک د یو مخېټي تومانچه او د بل مټه نیولې وه. په قهر یې وویل:

– ډزې ولې کوئ؟ او، څه خبره ده؟ تاسې څوک یئ؟

تومانچې والا لاس ته ټکان ورکړ چې ځان خلاص کړي. خو ملک نه خوشې کاوه. سترګې یې ورباندې برګې کړې:

– تاسې څه کاره یئ؟ او، مخونه مو ولې پټ کړي؟

بل تن هغه ټېلو اهه:

– ته لرې کنه پیره! ستا کار ندی. اغې دونیا ته دې زړه شوی؟

تومانچه والا خوشې شو. اوس نو ملک په دواړو لاسو دویم کس ټینګ کړی و. ویې ویل:

– ای ای! زور مه وهه! پلار ته دې وایمه. ما وپېژندلئ. زه خو ناحقه ملک نه یمه.

اول مخېټي تومانچه د ملک تندي ته ونیوله. له ډز سره یې وویل:

– ملک وې.

هغه له زګېروي سره په لاره کې اوږد وغځېد. وینه په مټ خاوره روانه شوه. د کریم رنګ تک سپین واوښت. په ښځې او نجونو پسې یې منډه واخېستله. نازیه ودرېدله. سا یې سوزېدله. غاړه یې کږه کړه. ویې ویل:

– وه خدایه خپته مې چوي. پښې مې نه ځي.

کریم هغه په غېږ کې جګه کړه. ګوډ ګوډ یې منډې وهلې. پښې یې تر پخوا زیات برېښ کاوه. د لارې ښی خوا ته ویاله او د ترکارۍ پټې وو. کریم نور د نازیې د وړلو وس نه درلود. سمد لاسه ویالې ته کېوت. او به کمې وې. غږ یې کړ:

– د پله لاندې، پله لاندې!

نجونې هم کېوتلې. ټول تر وړوکي پله لاندې تخته کېناستل. پښې یې په خټو کې ننوتې وې. کریم په شونډو ګوته ایښې وه چې غږ مه باسئ. د نازیې سا اخېستلو غږ س کاوه. همدا شېبه مخېټي راپیدا شول. د کورونو مخې ته تېز تېز روان وو. هره دروازه یې ټېوهله، دننه یې کتل. د دوئ څنګ ته ورسېدل. یو تن یې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دلته دي پېره دلته!

د کريم زړه وښوېيد. خو مخپټي د دوئ شاته تېر شول. د يو کور په خلاصه دروازه ننوتل. کريم له پله ووت. وپسېد :

– پاڅېږئ! بېرته شاته ځو. زر کوئ کنه نو !

ooooooooo

کريم له ښځې او وريرو سره په کوڅه کې روان و. د درنو وسلو يو يو ډز کېده. ذهني ستړيا يې د بدن مراندې سستې کړې وې. د ښځې ځيلې ځېرې ته په کتو يې ستونی ډکېده. د مخپټو په هکله يې چورت واهه «ملک په څه شي وپېژندله؟ زه يې ولې نشمه پېژندلی؟» هرځو مره چې يې فکر د هغوئ په حرکاتو او غږ راټولوه نتيجه يې نه ورکوله. له چخپيت کټ څخه يې پښه واړوله.

نازيې شپېه په شپېه زګېروي کول. ويې ويل :

– وي، ټول ستا دلاسه. ملک صيب کومک کاوه. ته تې تښتېدلې.

– زه څه خبر ومه کنه نو ؟

– وي، خدايه، ته اېڅکله خبر نه يې. ستا ټول کارونه سرچپه دي.

د کريم ستونی لا ډک شو. د راکټ مرمۍ په ګاونډۍ کوڅې کې ولګېدلې. ده نازيه له لاسه ونيوله. ويې ويل :

– ځئ! مه درېږئ کنه نو !

د خپل کور د دېوال له سره يې کيلي واخېستله. دروازه يې خلاصه کړه. دننه يې سترګې وګرځولې. د نوي کور چت ځوړند او دېوالونه چاودېدلي وو. د کريم زړه لا سست شو. ټولې پيسې او خوارۍ يې په اوبو لاهو شوې. کور بايد مکمل له سره جوړ شوی وای. مګر موټر روغ ولاړ و. د زاړه کور په دالان کې يې د نازيې جامې وليدلې. ور منډه يې کړه. چرګان په کټکټاک وتښتېدل. د ناستې د کوټې په دېوال کې تلوېزيون نه و. ځای يې تور بخن ښکارېده. پختې يې له پښو سره کشې شوې. بالښتونه په چړې شکېدلي وو. د مېلمنو د کوټې وطني قالينه نه وه. کريم د دهلېز په پای کې د ريمې کوټې ته منډه واخېستله. هلته جامې تيتې وې. فلزي بکسونه سرچپه پراته وو. د سروزرو قطۍ نه وه. دهلېز ته راغی. سا يې سوزېدله. هاغه دسمال يې مېرمنې ته وښود چې مخکې يو لک روپۍ پکې تاوې وې. ويې ويل :

– هرڅه يې وړي دي کنه نو.

نازيه په منځ دهلېز کې کېناستله. په خېټه يې لاس ونيو. ژوره سا يې اخېستله. ويې ويل :

– وي، بلا ورپسې! مورېنه اسې ام پاتې وه.

کريم حويلۍ ته ووت. شاوخوا يې سترګې وګرځولې. د نوي کور مخته او شاته دېوالونه کنډو وو. په زړه کې يې تېر شول «غله په دې لارې راغلي او وتلي دي» په منډه يې د کور شاته سر واېست. څوک نه ښکارېده. بېرته د نازيې څنګ ته راغی. هغې پښې غځولې وې. داسې زور يې واهه لکه دروند شی چې جګوي. په سر ولاړ لمر ته يې اشاره وکړه :

– وي، ډاکټرې ويلې غرمې پورې خلاصېږې. يو څه وکه کنه! خو شې خو شې ګرځې.

– څه وکمه کنه نو ؟

نازيې سلګۍ ووهلې :

– نر يې که نه يې؟ چې دونه خبره شي پټکې دې وي. چې د کار خبره شي ماته وايې څه وکمه.

کريم له قهره وپشېد. وسيمه نازيې ته ودرېدله. ويې ويل :

– خېټه دې وسولومه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې سر وخنډه چې په سولولو نه کېږي. د خېټې لاندینۍ برخه یې په دواړو لاسونو نیولې وه. تا به ویل که یې خوشې کړي ځمکې ته به پرېوځي. له درده یې کله مخ یوې خواته اړاوه کله بلې خواته. جنګ بیا زور واخیست. هاجره او وسیمه له نازیې سره جوخته کېناستلې. ټیکري یې ژوول. کریم تاوېده راتاوېده. چورت یې واهه چې څه وکړي. د نازیې تور پرتوګ ته یې پام شو. سرېښناک لوند و. زړه یې په سینه کې کېکاږل شو. یودم یې منډه کړه. موټر یې چالان کړ. بېرته دهلېز ته راغی. ویې ویل:

– اله اله، راځه موټر کې کېنه! ځو، ځو!

– وی په سرک؟ په مرمیو؟

– هو، پروا نه کوي. زرکوه کنه نو!

نازیې دېوال ته تکیه وکړه. له زګېرویو سره یې سر وخنډه:

– وه خدایه مړه شومه. وه زه اېچېرته نه ځمه.

سلګۍ یې ووهلې. کریم په دوو پښو کېناست. له لاسه یې ونیوله. ویې ویل:

– مانه خبره مه پټوه! دا خو ډېره موهمه ده کنه نو.

نازیې په قهر ور وکتل. په ګرد مخ کې یې پېړې شونډې ورپېدلې:

– وی پرې مې ده! ته څه وایې؟ لېونی شوی یې؟

کریم یې د پرتوګ لندې برخې ته اشاره وکړه. د نازیې لکه چې تر اوسه پام نه و. وړې سترګې یې غټې غټې راووتلې. د کریم زړه ډک شو. وپسېد:

– چې میرحمزه نه وي، چا ته ژوند وکو کنه نو؟ راځه پاڅې! یا به ټول نه یو، یا به ټول یو.

د نازیې وارپار خطا و. د مېړه په مخ روانو اوښکو ته یې وکتل، پاڅېدله. نجونې هم وخوځېدلې. کریم د لاس په څټ اوښکې پاکې کړې. ویې ویل:

– نه نه، تاسې اوسئ! خطر دی، ښه؟ زه شازمان ته وایمه. اغه درپسې راځي. پوه شوئ؟

نجونې یې د نوې ودانۍ د تاکاوۍ په کونج کې وړې چاردېوالۍ ته ننوېستلې. ویې ویل چې دباندې هرڅه کېدل ونه وځي. په مخ یې ښکل کړې. ترې روان شو. نجونو په تښتېدلي رنګ ورپسې کتل. موټر په کوڅه کې په لوټو کړپېده. نازیې غږ کړ:

– وی ورو کنه! مړه دې کړمه.

کریم بېخي سست شو. د مسجد فلزي دروازې نیمه لاره بنده کړې وه. هغه یې دېوال ته کږه ودروله. دننه د حویلۍ په چمن کې د کانکرېټي چت غټې ټوټې له مات منار سره پرتې وې. کریم په زوره کلمه وویله. توبې یې واېستلې. بېرته شترېنګ ته کېناست. هرڅو مره چې سرک ته نژدې کېده د ډزو غږونه زیاتېدل. د کوڅې په پای کې تاوېده چې په ښیښه کې یې مخېټې ولیدل. په دوئ پسې یې منډې وهلې. د تومانچې مرمۍ یې د موټر په ډاله ولګېدلې. کریم اکسلرېټر ته پښه تمبه کړه. موټر د کلي په منځ سرک تېز خوشې شو. له هرې خوا ورباندې ډزې کېدلې. د ځنګ ښیښې دانه دانه پرېوتلې. هغه په نازیې چیغه کړه:

– سمله! سمله کنه نو!

خپله یې سر ټیټ نیولی و. اکسلرېټر او شترېنګ یې نه خوشې کول. د ونې شاخ ورباندې په شړکس راولوېد. په پاڼو کې پټ موټر په چټکۍ پله ته نژدې کېده. له کوم شي سره ولګېد. شاخ ترې ولوېد. مخ یې چپ پلو تاو شو. نازیې اخ اخ کړ. موټر تېز روان و. کریم وېرېده چې اوس به له دېوال سره ټکر شي. بریک ته یې پښه واچوله. خو د موټر د ټوپونو له امله بیا په اکسلرېټر کېکاږل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. هغه شترنګ وځرخاوه. د توپونو او د راکټونو ډزو غوږونه کڼول. د یو راکټ له ډز سره سم دلته هم درز شو. د کریم سر په سویچبورډ ولګېد. آرامه آرامي شوه. اوږده شېبه ګنګس و. وروسته یې ورو ورو سترګې روښانه شوې. سر یې جګ کړ. موټر په وچې ویالې کې کوږ پروت و. شاتنی ښیښه نه وه. راکټونه په بابا کلا لګېدل. خو ده یې غږونه نه اورېدل. نازیې ته یې اندېښنه شوه. سر یې اوږد کړ. ورمېږ یې درد کاوه. هغه د شاته سیټ د پښو په ځای کې غونجه تنوتې وه. کریم رېږدېدونکی لاس ور اوږد کړ. ویې ښوروله:

– نازیې! وه جینۍ! نازیې!

هغه وخوځېدله. کریم خوشحاله شو. هغې سر راپورته کړ. بې حاله وه. ویې ویل:

– وی، چېرته یو؟ ولاړ یو؟

کریم وانه ورېدل. خو د شونډو له حرکته یې پوه شو چې څه وایي. ویې پوښتل:

– ته ښه یې؟

نازیې ځان ته ښکته وکتل. په خېټه یې لاس وګرځاوه. ورنونه یې وسولول. د هوسایۍ ساه یې واخېستله. کریم له خدای تعالی څخه د مننې په دود د موټر کوږ چت ته وکتل. نازیې د پاڅېدو لپاره د مخکې سیټ تکیه ونیوله. مېږه یې له اوږو کشه کړه. په کوږ سیټ کړه کېناستله. کریم د موټر پوز ته ګوته ونیوله. ویې ویل:

– د جبار د باغ پنجره مې وهلې ده.

هغې سر وڅنډه. ویې ویل:

– نه یې اورمه.

کریم خپل غوږونه په ورغوو وموښل. پشس پکې پیدا شو. د راکټونو غږونه داسې راتلل لکه څوک چې چېرته لېرې په لښته بالښت وهي. د نازیې نالښت زیات شوی و. هغه یې له موټره واېستله. په مخ یې لاس ورکېښود. په چیغه یې وویل:

– ته دلته ویالې کې غلې کېنه! زه راځمه.

نازیه هم په جګ آواز غږېدله:

– وی، چېرته ځې؟ مه ځه! زما مړی چاته پرېدې؟

– د ننه ګورمه. که څوک وي چې زېږنتون پورې مو یوسي کنه نو.

نازیې په نهیلۍ مخ واړاوه. کریم د موبایل لړزېدل احساس کړل. له جېبه یې راواېست. شاه زمان و. غاښونه یې وچیچل «کومک نه کوي اسې زنګونه وهي» ټیلیفون یې بېخي بند کړ. د پنجرې د درز له لارې باغ ته ننوت. څوک نه ښکارېدل. د مېو د ونو له منځه یې پینځه منزله ودانۍ ولیدله. حیران شو. په دومره جنګ کې یوه مرمۍ هم ورباندې لګېدلې نه وه. د قیچي شوو بوټو ترمنځ په پخه لاره روان شو. د باغ په دروازه کې چوکیداران و د طیارو د بمبارد سېل کاوه. بل پلو یې جبار ولید چې د ودانۍ په لوېې پېک دارې دروازې ننوت. ده وریسې پښه تېزه کړه. د دروازې له خولې څخه سور فرش د ننه غځېدلی و. چپ لاس ته دریڅه خلاصه وه. په لوی ګراج کې رنګارنګ موټر ښکارېدل. یو یې امبولانس و. دی خوشحاله شو. په زړه کې یې وویل «ډاکټران راغلي. ای خدایه ورحمېږه! چې د نازیې دپاره یوه لاره پیدا شي» په فرش باندې مخته لاړ. په لوی سالون کې پستې چوکۍ تشې وې. مخامخ لویه کټاره داره زینه هم په سور فرش پوښل شوې وه. ښی لاس ته یې خلاصه دروازه ولیدله. زړه نازړه ننوت. هلته لویه کوټه وه. زېړې پردې او همرنګه کوچونه یې لرل. په مخامخ دېوال کې دروازه نیمکښه وه. له هاغه ځایه ډېر غږ راغی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سنډوله بچو! ته راشه کنه!

هلته هم لویه کوټه وه. شین فرش او شنې توشکې پکې غوړېدلې وې. خو څوک نه و. په کونج کې فلزي الماری لکه دروازه دوه پلې خلاصه وه. نژدې ورغی. هلته زینه تا کاوې ته کېوتله. غږ له هماغه ځایه راته. کریم حیران شو. په زړه کې یې وویل «پټې دروازې ته څه ضرورت دی؟» هغه په احتیاط په زینه کېوت. په پای کې فلزي پنجره خلاصه وه. کریم لا چورتي شو. دا ځای ورته غیر معمولي ښکارېده. په زړه کې یې تېر شول «کېدای شي د ډاکټرانو دپاره یې جوړ کړی وي» په پنجرې ننوت. لوی تالار و. مخامخ او چپې خواته یې د قطارو کوټو دروازې ښکارېدلې. ښی خواته اوږد دېوال و. د دېوال بېخ ته هرډول کمپیوټرونه، تلوېزیونونه، قالینې، جنرېټرونه، واټر پمپونه او نور سامان چې کریم نه پېژندل ایښي وو. داسې برېښېده چې زاړه شیان دلته ساتي. سترګې یې په یو تلوېزیون تم شوې. کونج یې لږ ګرېدلی و. نژدې ورغی. خپل یې و. په قالینو کې یې هم خپله وپېژندله. د سپینې شملې یوه برخه یې په غوړو زېړه شوې وه. هک حیران شو. په مخامخ کوټې کې خبرې او دربهار و. هغه غلی سر ننوېست. یو ځوان په ځمکه تاوېده راتاوېده. لاسونه، پښې او خوله یې تړلي وو. دوو کسو په کېبل واهه. جبار ورته ولاړ و. کریم له ډاره شاته شو. بیا یې سر دننه کړ. جبار د سړي له خولې رابرټېپ لېرې کړ. موبایل یې ونیو. ویې ویل:

– ورته ووایه چې د سلو لکو نه یوه روپۍ کمه وي ما وژني. وخله!

کریم تاو شو چې وتښتي. خو د زینې په سر کې د څو تنو خندا وه. هغه ژر په نیمکښه دروازه ننوت. هلته یې غټ سری ځوان سوټ پوټ پروت ولید. په خوله یې رابرټېپ لګېدلی و. کوړې کوړې وېښتان یې په وینو تپلي وو. دواړو یوه شېبه ړدې ړدې یو بل ته کتل. وروسته کریم په کوټې کې نظر وځغلاوه. له چته رسۍ ځړېدله. په کونج کې ډکه بوجۍ ولاړه وه. کریم ځوان ته مخ کړ. په خپلو شونډو یې ګوته ونیوله چې غږ مه کوه. نژدې ورغی. خوله یې ورپرانېستله. ځوان په ژړا شو. شکېدلې او پړسېدلې شونډې یې وخوځولې:

– خدای ته وګوره ماما! مه مې وهه!

کریم ژر وپسېد:

– چپ چپ! زه دې نه وهمه.

– ځوړندوه مې ام مه! پلار مې پیسې درکوي.

کریم یې خوله بېرته بنده کړه. ویې ویل:

– ورو غږېږه! زه د دې خلکو نه نه یمه. نوم دې څه دی؟

خوله یې ورخلاصه کړه. ځوان وپسېد:

– زړګی یمه. ای ماما! ما وباسه! وژني مې. پیسې درکومه.

کریم یې پښو ته اشاره وکړه:

– لاسونه او پښې دې ولچک دي. کیلي یې اغه خلکو سره ده. ته د چا زوی یې؟

په دهلېز کې غږ شو:

– لالا! نن زبردسته ورځ ده. داسې جنګلاوه مو ونیوله چې چې چې...

کریم د دروازې له درزه غلې وکتل. د ډاکټرانو په چپنو کې څلورو ځوانانو د اوږو قالینې وغورځولې. تلوېزیونونه یې په احتیاط ودرول. جبار راغی. په جګ غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، دا څه سپېره خلک دي. جنګلاوه خو په نورو ځايو کې ښه ده. ځئ وخت مه تېروئ!
يو غبرګ ځوان د پيسو او ګاڼو کڅوړې په لاس ورکړې. ويې پوښتل:
– اوس چېرته لاړ شو؟
جبار چې د کڅوړو محتويات کتل، وويل:
– د جومات کوڅې ته لاړ شئ! جنګ بانډه ګۍ کې دی. ای خلک کورو کې شته، که وتي دي؟
د نرۍ اوږدې پزې ځوان وويل:
– زياتره وتي. ځنې شوده ګان شته. مري خو وځي نه.
– رسوا نشئ! اغه چې نه ځي ختموئ يې! چې ځي، امبولانس کې يې باسئ!
ځوان کټ کټ وخندل:
– چې امبولانس ووينې لکه دمورډولې چې يې راغلې وي. پالوان ام لکه رښتيانی ډاکټر، داسې غټ غټ کېږي.
ټولو کړس کړس وخندل. څلور واړه بېرته په زينه وختل. جبار له خپلو دوو جلادانو سره پاتې شو. زنګ ورته راغی. هغه غټ تور ټلېفون غوږ ته ونيو:
– الو! اجي صيب!... هو جنګلاوه راټولوو... ښه ده نو. نورو نه چې خبرېږمه اغو ته نه رسي... هو، ټولو سره په تماس کې يمه... نه نه، شازمان او دلاور ندي راغلي... بې غمه اوسه!... سمه ده.
جبار ټلېفون بند کړ. د کريم په فکر کې سل پوښتنې وګرځېدلې «شازمان او دلاور ورسره څه کار کوي؟ مانه يې ولې پټه کړې ده؟ څو نه پيسې ګټي؟...» جبار د څنګ کس ته مخ کړ:
– الکه سنډوله! اغه د توجار زوی راوله!
دلته په کوټه کې زړګي سلګۍ پيل کړې. ويې ويل:
– ما وهي. ما خلاص که!...
کريم د هغه په خوله رابر ټېپ ولګاوه. خپل موبايل يې په جېب ور ومانډه. وپسېد:
– دغه کلي ته زرين کلا وايي. دا د جبار باغ دی.
دروازه خلاصه شوه. چاغ، ږيرور ځوان ننوت. بندي يې له ګرېوانه ونيو. د مردار شوي حيوان په شان يې کش کړ. کريم د بوجۍ شاته پټ و. په احتياط يې دهلېز ته سر ښکاره کړ. هغوئ په وړاندې کوټې کې له بندي سره اخته وو. دی په منډه ووت. په ويالې کې يې نازيه له متې ونيوله. وپسېد:
– جګه شه چې ځو!
– وی، پرې مې ده! څه خبره شوه؟
– خبره بله ده! بيا درته وايمه.
خو نازيه د دردونو له امله سونګېدله. په سختۍ يې قدم اخېست. کريم په غېږ کې جګه کړه. د باغ شاته تاو شو. نازيې وپوښتل:
– اوس چېرته ځو؟
– خپل کور ته.
– وی، زېړنتون ته نه ځو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کريم د زيړتتون نوم داسې خوږ لګېده لکه څوک چې جنت يادوي. زړه يې ډک شو. سر يې وڅنډه. ويې ويل:

– شازمان رښتيا د اجي او جبار اندېيوال دی. اغه ته به ووايو چې دوئ ته کومک وغواړي.

– وی، خدای دې تباکي! ترا وسه يې ولې کومک نه کاوه؟

کريم څه ونه ويل. تېز تېز يې قدمونه اخېستل. د نازيې غږ بيا ووت:

– امدلته ورته زنګ ووهه کنه!

– نه، چې دلته مو ونه ګوري. دوئ نه پوهېږي چې زه خبر يمه.

– د څه شي نه خبر يې؟

– بيا درته وايمه. يو وار زموږ کار وشي کنه نو.

oooooooooo

کريم د دېوال له کونجه خپلې کوټې ته وکتل. ډاربده چې مخېټهي نه اوسي. شمال پکې پختې او کاغذونه کولول. لوټې، لرګي او د کور سامانونه هر چېرته پراته وو. د ژونديو موجوداتو خوځښت نه ليدل کېده. لکه د بلاګانو کوټه چې وي. له بله پلوه مرمۍ وې چې په هوا کې تېرېدلې راتېرېدلې. هره شېبه د لګېدو امکان و. اوس د چخپيت کټ ځنګ ته شکېدلې تو شکه هم ښکارېدله. نازيه سسته پسته وه. شايې په دېوال وښويېوله. په دوو پښو کېناستله. شونډې يې له درده کېکاږلې. زګېروی يې وخوت «امح» کريم وويل:

– مه کېنه! رسېدلي يو.

نازيې يې لاس ونيو، پاڅېدله. قدم يې واخېست. پښې يې سستې شوې. د لوېدو په مهال کريم ونيوله. په غېږ کې يې واخېستله. د خپل کور مخې ته يې نرمه کېستله. دروازه په مخ خلاصه وه. خرپ خرپ شو. کريم شاته وکتل. د ګاونډي د کوټې نيم دېوال نه و. مالوچ په چت پسې نښتي وو. وډار شو چې دننه مخېټهي نه اوسي. خو غږ په کوټه کې د لوټو له منځه راته. کريم سر ټيټ کړ. برګ سپي د ماتې دروازې لاندې د انسان لاس خوړ. د کريم کانګې راغلې. غاښونه يې وچيچل. لوټه يې ورپسې واره کړه «چغی!» سپي داړې جينګې کړې. وغړنجېد. لاس يې په خوله کې ونيو او په کوټه کې يې منډه کړه. کريم ژر د واسکټ له جېبه تومانچه ډوله وسله راوايستله. نازيې ويوښتل:

– وی، دا څه شی دی؟

کريم وويل:

– التهلاره کې پرته وه.

هغه په سپي ډزه وکړه. ونه لګېد. مرمۍ د کوټې په پای کې کنډوالې ته ننوتله. سور لوګی ترې پورته شو. طياره راغله په هماغه ځای يې بم وغورځاوه. کريم کېناست. خو نازيې په ولاړو په سر لاسونه ونيول. دواړه کور ته ننوتل. نازيې دوه درې قدمه واخېستل. په حويلۍ کې ودرېدله. کريم بيا لاسونه ترې لاندې کړل. په برنډه کې يې له غېږې کېستله. دا وخت په حويلۍ کې د خلکو شور شو. د ماشومانو ژړا وه. دوئ وډار شول. ګاونډيانې ښځې د نوې ودانۍ له لوري راروانې وې. له شنې پردې راتېرې شوې. ښېراوې يې کولې:

– هی د توپ ننبه دې شي! هی مرمۍ دې پکې سرې نشي! هی ښه ورځ دې ونه ويني!

له دوو نارينه ګانو څخه يو قمارباز تيمور و. هاجره او وسيمه يې له لاسونو نيولې وې. دا هغوئ ژړل. چې خپل کاکا يې وليد په چيغه يې ورمنډه کړه. کريم په تيمور برګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا ولې؟ په دوئ دې څه کړي کنه نو؟

زرې ښځې وویل:

– خوشاله اوسه! خدای وساتلې.

کریم تېمور ته اشاره وکړه:

– دده نه؟

– نه.

کریم هوا ته لاس ونیو:

– د بم نه؟

ځوانې ښځې د څادر له درزه وکتل. په قهر یې وویل:

– د بې پتې نه.

– بې پتې؟

تېمور سپینه خولۍ شاته تېلو هله. ویې ویل:

– دسې چل و، چې کور کې ومه. چیغې مې واورېدلې. منډه مې کړه. ګورمه چې دوئ ام خوشې دي. چې دلته ننوتلو غړتاکاوې کې و. چې ورغلوجونې چیغې وهي او دوه کسه یې جامې باسي. یو یې په خوله لاس ونیو. بل وایې اوس یې پرېده اخر کې یې وژنو. موږ وربانديې نارې کړې. دواړه په کړکۍ وتښتېدل.

کریم وړاندې شو. تېمور یې په غېږ کې کلک ونیو. سترګو یې نم وکړ. ویې ویل:

– خیر وېسې. ما په تا شک وکه کنه نو.

تېمور سر ښکته واچاوه. شونډې یې وخوځېدلې:

– ملامت نه یې کریم اوستاذه. که موږ کې ورانې نه و دا حال به ولې راته؟ اول زه. اوس قمار نو څه شی دی چې ما وهه؟ پیسې بایلې، خلکو کې سپک یې، پلار او مور دې ځورېږي. بس د غسې خلک یو کنه. الته پښېمانه شو چې ګټه نلري.

کریم سر وخوځاوه. د نوي کور په لور یې اشاره وکړه. ویې پوښتل:

– اغه کسان څوک وه؟

دویم ډنګر سړي وویل:

– نه مالومېدله. په مخ یې چارخانه دسمالونه تاو وه.

د کریم سږمې له قهره وپړسېدلې. شونډې یې ورپړېدېدلې. بیا یې وپوښتل:

– چېرته لاړه کنه نو؟

تیمور سر کوږ کړ:

– ما د دېواله د کنډوه وکتل. د لنډۍ ویالې خواته یې منډې وهلې.

کریم دواړه په غېږ کې ونیول. له ښځو یې هم مننه وکړه. هغوئ د ډزو له امله کوپ کوپ ووتل. ده نازیې ته لاس اوږد کړ:

– ته دې ټلیفون راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان او دلاور ته زنګ نه تېرېده. سپکې سپورې يې ورته وويلې. بله شمېره يې ووهله. د حويلۍ منځ ته روان شو. همدا چې اړيکه ټينګه شوه ويې ويل:

– الکه ودروئ جنګ ودروئ!

نورعلي له څو تنو سره په بالاخانه کې په دوو پښو ناست و. ماتې کړکۍ ته يې سر جګ کړ. په دوربين کې يې بابا کلا ته وکتل. موبايل يې شونډو ته ونيو. په کوچيانه لهجه يې وپوښتل:

– کريم اوستاذه! خدای دې خير کي! بيا څه خبره شوې؟

– نور څه وشي؟ موږ ويلې غله به ورک شي، بې ناموسي به ختمه شي. اغه لا ډېره شوه. موږ ويلې خلک به هوسا شي، اغه تبا شوه. زما خپله ښځه د ګېډې د بچي سره مري. شفاخانې ته يې نشمه بيولی. دا څه حال دی کنه نو؟

– دا خو ستا شخصي موشکل دی.

د کريم شونډې لا ورېږدېدلې. چيغه يې کړه:

– ټول کلی تبا شو وايمه. ته ړوند يې؟ددې جنګ د ګټې نه تاوان ډېر دی. بند يې کئ!

نورعلي په آرامه وويل:

– ستا ايمان کمزوری شوی.

د کريم ماغزه ښخي سرچپه شول. غاښونه يې وچيچل. برګ يې وهل:

– او کېنه کمقله! زما پيشو ماته مياو. چا درباندې د دووخرو وربشې نه ويشلې. ښېرا دې نوم و ښېرا. ما درنه سړی جوړ که کنه نو.

نورعلي وخندل:

– او هو هوهو. په دونه وړه خوله دونه غټې خبرې.

– ای ای ښېرا ای! په خدای چې...

له هغې خوا غبږ شو:

– ښېرا دې اغه پلار دی کوپخوليه!

کريم نور د اورېدلو حوصله نه لرله. ټلېفون يې بند کړ. اوږده شېبه يې ژوره سا اخېستله. نجونو او نازيې له دالانه کتل. ده يو دم تېز حرکت وکړ. د نوې ودانۍ له مخې يې سيخ ګول واخېست. د دروازې په لور روان شو. نازيې ته يې وويل:

– ستا ټلېفون دې ما سره وي.

– وی نه، ادې مې زنګ وهي.

– وهي، وهي به کنه نو.

نازيې غبږ کړ:

– وی الا! ته چېرته ځې؟

کريم په تګ کې ځواب ورکړ:

– نور نه کېږي. يا به زه نه يمه يا دا دوه خبيثان.

– وه خدايه موږ به څه کوو؟

– بله چاره نشته کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازيې او نجونو مړاوي مړاوي ورپسې کتل. کريم له لويې دروازې ووت.

ooooooooo

کوڅه سمه نيمه لاره او نيمه ويياله وه. لنډۍ وياله يې بلله. هغه له خوړ څخه پيلېدله. د کلي له منځه تېرېدله. بېرته خوړ ته کېوتله. په زرين کلا کې دا مشهوره خبره وه چې نه به وخت ودرېږي، نه لنډۍ وياله. خو نن هغه وچه وه. کريم يې په غاړه قدمونه اخېستل. په زړه کې يې ويره وه. ددې وېره چې دا بد شګون به په ټول کلي کې ده ته زيان ورسوي. دوه خبرې وې. يا به دی بېرته ژوندی نه ستنېږي، يا به يې مېرمن مړه وي. ده مخ ته او زړه يې شاته زور واهه. د نازيې وروستي مړاوي کتل يې له سترګو نه لېرې کېدل. په ځان يې شک و. چې په رښتيا په مخپټو پسې وتی دی، که د بې وسۍ له امله يې ښځه او بچی پرېښودل؟ نږدې لي د دېوال ته ورسېد. د قران شريف پاڼې په کوڅه کې پرتې وې. پښه نيولی شو. پاڼې يې ښکل او د دېوال په درز ننوېستلې. د ننه حويلۍ ته يې وکتل. هرې خوا ته د کور سامان تيت و. خو د انسان حرکت نه ليدل کېده. خپله لاره يې ونيوله. نه پوهېده چې له مخپټو سره به چېرته مخامخېږي. ځان ورته داسې برېښېده لکه مېږه چې د ځناورو کمين ته روانه وي. ګوډ ګوډ کېده. خو ګامونه يې مضبوط اخېستل. د باغ د دېوال برابر روان و. مرمۍ په کړسس په ونو کې ولګېدلې. پاڼې او وړې څانګې په څرخېدو ځمکې ته کېوتلې. خو کريم سر ټيټ نه کړ. يو قرار يې لاره وهله. کونج ته ورسېد. نابېره يې غږ واورېد:

– ودرېږه! دېخوا ته دېخوا ته!

کريم سيخ ګول وهلو ته تيار کړ. په آرامه يې مخ وګرځاوه. يو کس ورباندې د دېوال له شاڅخه د ټوپک نښه نيولې وه. مخ يې دومره تور و چې ږيره او وروځې پکې نه ښکارېدلې. دا سړی يې اول ځل ليده. ويې پوښتل:

– څه وايې کنه نو؟

– خبرې مه کوه! راځه!

کريم وړاندې ورغی. خو باغ ته ننه نه وت. ويې ويل:

– زه کار لرمه. هرڅه چې وايې امدلته ووايه کنه نو!

لويه ډله د دېوال شاته پټه وه. د جالۍ خولې والا ځوان غږ کړ:

– ای څه ورته ونه وايې، څه ورته ونه وايې! کريم اوستاذ امدا دی.

بيا کړسس شو. مرمۍ ډېرې ټيټې ولګېدلې. ټول په دوو پښو کېناستل. کريم د دېوال له سره غاړه اوږده کړه. ويې ويل:

– الاګله ته يې؟

– هو کنه. ای! په دا سيخ څه کوې؟

کريم چورت واهه چې الله ګل ورسره څه کمک کولی شي. سيخ ګول ته په کتو يې شونډې ورپېدلې:

– دوه کسه لټومه. مخونه يې په چارخانه دسمالونو پټ دي.

– ښه ښه، ما د لرې نه وليدله. بره کوڅه کې يې منډې وهلې. دا څوک دي؟

کريم پوهېده چې الله ګل يې په خبره باور کوي. ويې ويل:

– اربکيان دي کنه نو. او چې زموږ کسان ووينې وژني يې.

د الله ګل څېره قهرجنه شوه:

– دا څه وايې؟ کشکې دې مخکې ويلي وه. ای! نو ته يې څه کوې؟

– ما پسې ام دي. چې مړ مې کي. يو ټوپک راکه! بېرته يې راوړمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله ګل سر وخندېده. کریم په زړه کې خوشحاله و. خو په ښکاره یې د ګیلې په دود کړېږ کړېږ وکتلې. روان شو. چورت یې واهه چې الله ګل خو یې په قهر کړ. اوس څنګه هغوئ ورته راولي. په زړه کې یې وویل «ځان به ور وښیمه او نور به وتښته. اغوئ به راپسې شي کنه نو. باغچې ته به راشمه. الله ګل ته به ناري کمه. اغه به یې وولي» په همدغو چورتونو کې یو کورته ورسېد. بالاخانه یې له شکېدلي ایراني فرش او په ختو لړلو توشکو سره په کوځې کې پرته وه. تر دروازې دننه یې وکتل. مخامخ د اوسېدو کوټې یې هم چپه شوې وې. په حویلۍ کې کړوپ بایسیکل پروت و. کریم ننوت. ناري یې کړې:

– میرزا! وه میرزا! کور کې یې؟

چا ځواب ورنه کړ. خوا ښې یې ټلیفون وکړ. ده وویل چې کورته لاړم زنګ در وهم. د سر د پاسه یې د بالاخانې د دالان ځوړند چت ته وکتل. په یو دستک ولاړ و. د دستک سر د پخسې په کړه ستنه ټینګ و. دا ځای یې خوښ شو. په حویلۍ کې یې سره پلاستیکي رسۍ پیدا کړه. یو سر یې تر دستک تاو کړ. بل سر یې د بالاخانې د دېوال کنډو ته وار کړ. په خامه زینه وخوت. پاس کوږ دالان ته راغی. ځان یې شاته نیولی و چې ښویه نه شي. تر پښو لاندې یې دستک وغنګېد. دالان لږ نور هم ټیټ شو. مخامخ حویلۍ او نړېدلې کوټې ښکارېدلې. رسۍ یې کشه ونیوله، کېناست. سیخ ګول یې څنګ ته کېښود. ټلیفون یې واېست. هاغه شمېره یې په یاد وه چې ده ته یې د شاه محمد په کور کې زنګ وهلی و. له هغې خوا «الو الو» غږ شو. ده سمدلاسه وپوښتل:

– ما سره څه دښمني لرئ کنه نو؟

– اوو، کریم اوستاذ یې؟ تا سره مو دښمني نده پیره. تا کې مو روزي ده.

هغه کړس کړس وخندل. کریم اورېدل چې بل ته وایي «خپله یې زنګ وهلی دی» ده وویل:

– زه غواړم ما مېله درسره وکمه.

– ښه خبره ده پیره. مامېله مې خوښېږي. چېرته یې؟

– د مېرزا کره.

– درغلو. چېرته لاړ نشې پیره!

کریم منتظر ناست و. په زړه کې یې وویل «چې په دروازه رانوځي زه به رسۍ کشه کمه. دستک به د ستنې نه خطا شي. دالان به یې په سر پرېوځي کنه نو» ژوره سا یې واخېستله. څنګ ته پروت سیخ ګول ته یې وکتل «که څوک ژوندی و. په ده به یې مردار کمه» پلان ورته فوق العاده برېښېده. په لاس کې یې سور ساعت ته وکتل. دوه بجې وې. په آواز یې وویل:

– چې دا خبیثان زر راشي کنه نو.

شاته کوڅه کې شور شو. هغه د بالاخانې د دېوال کنډو ته سر جګ کړ. وسله والو کسانو پنډونه په شاکړي وو. یو یې وویل:

– ای! د غنیمت مال په ټولو برابر ویشل کېږي.

بل ټپلو اهه:

– کېنه بچو! هر چا چې هرڅو نه راوړي وي د امغه دي.

کریم یو هم ونه پېژاند. خلک تېر شول. دی بېرته کېناست. ساعت یې ستر ګو ته راتاو کړ. دوه بجې او پینځه دقیقې وې. د ډاکټرې خبره وریاده شوه «سبا غرمې پورې وخت شته» خو اوس تر غرمې دوه ساعته تېر و. «میر حمزه به څنګه وي؟ نازیه ګې مې؟» ستونی یې ډک شو. چاره نه وه. باید انتظار وباسي. شېبه په شېبه یې کوڅې ته سر جګاوه. په غږ یې وویل:

– نه راځي کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نابېره يې مخامخ په حويلۍ کې دواړه مخپټي وليدل. له حيرانتيا څخه هيښ پيښ شو. هغوئ په بله لار راغلي وو. کټ کټ يې خندل. د دواړو په لاسونو کې تومانچې پيدا شوې. کريم ځان يوې خواته واچاوه. مرمۍ دده د ناستې په ځای ولګېدلې. سيخ ګول په کړنګس حويلۍ ته ولوېد. هغوئ ورمنډه کړه. کريم غوبښتل په کنډو ځان کوټې ته واړوي. خو رسۍ يې په پښو کې بنده شوه، ولوېد. دالان چوپه شو. مخپټو شاته خېز کړ. کريم ځان په کنډو پسې کلک کړی و. پښه يې وښنډله. رسۍ خوشې شوه. ځان يې بره کش کړ. بالاخره په کنډو واوښت. په کوټې کې يې په ګوډه پښه منډې وهلې. دلته چوپه شوي دالان د دروازې مخه بنده کړې وه. مخپټي هم د بالاخانې له لارې کوټې ته کېوتل. په کريم پسې شول. ډزې يې هم کولې. يو تن ورباندې غږ کړ:

– پيره! په دا ګوډه پښه به چېرته لاړ شې؟

کريم باغچې ته ورسېد. سمدلاسه په کونج تاو شو. نارې يې کړې:

– الا ګله! الا ګله!

خو هلته څوک نه و. شاته مخپټي په تېزۍ نږدې کېدل. کريم په باغچه کې خوشې شو. له پرتو شاخونو په ټوپونو اوښت. د تومانچې مرمۍ يې واسکټ سورې کړ. د باغچې د بلې خوا دېوال ته رسېدلی و چې مرمۍ يې په تشي کې ولګېدله. په ځمکه ولوغړېد. زخم يې سوخت شروع کړ. د پرتوګ په بډه يې تود وينه کېوتله. شاته يې وکتل. مخپټو په پرتو شاخونو پښې اړولې. دی پاڅېد. تشی يې نيولی و. په دېوال يې ځان هاخواته وغورځاوه. په خاپوړو روان شو. مخپټي هم دېوال ته ورسېدل. کريم ځان تر کونج پناه کړ. هلته تک تور کس دده سر ته ودرېد. ټوپک يې په لاس کې ځوړند نيولی و. کريم ورڅخه ټوپک تېز کش کړ. په پروتو لکه سيمساره تاو شو. سمدلاسه يې په مخپټو ډزې وکړې. دواړه د دېوال بېخ ته ولوېدل. ده ټوپک وغورځاوه. سر يې په ځمکه کېښود. بې حده ستړی و. الله ګل موسکی شو. په خپل کس يې غږ کړ:

– اغو دواړو نه وسلې واخلئ!

د کريم يو لاس په تشي کې و. بل لاس يې په ځمکه ولګاوه. سر يې جګ کړ. مخپټي شواړ پراته وو. نه خوځېدل. له مرميو ډکې ګردنۍ يې په غاړه وې. الله ګل له څو تنو سره د کوټې په خوله کې ولاړ و. تور سړی مخپټو ته نږدې ورغی. همدا چې يې ګردنۍ ته لاس اوږد کړ ډزې شوې. هغه شاته منډه واخېستله. الله ګل په باغچې ضربې وکړې. ويې ويل:

– کوټې ته شئ کوټې ته!

هغوئ پناه شول. شاته ورپسې د ښمنانو هم ضربې کولې، هم منډې وهلې. کريم سر کېښود. ځان يې مړ وښود. ډله تېره شوه. هغه کېناست. ښي پا يڅه يې په وينو وه. لمنه يې جګه کړه. تشی يې وکوت. په پسته کې لګېدلی و. وينه روانه وه. لاس يې ورباندې کلک ونيو. په خاپوړو د مخپټو څنګ ته لاړ. د يو چارخانه ځادر يې کش کړ. هک حيران شو. دا هماغه څښور غلام و چې سهار يې د موټر په کنکشن کې ورسره مرسته کړې وه. کريم نه پوهېده چې د غلام ورسره څه د ښمني وه. ژر ژر يې ملا وتړله چې وينه ودرېږي. د دويم کس ځادر يې لېرې کړ. د غلام د ورور بختيار څښې په رېګ خورې شوې. د کريم ستر ګې ټېغې ټېغې راوتې وې. په غږېږې وويل «خيښان» د غلام څنګ ته موبايل پروت و. هغه يې جېب ته کړ. شايې واړوله. غوبښتل يې د باغچې په دېوال واوړي. غږ راغی:

– پيره ح! کومک وکه ح!

کريم بېرته راوګرځېد. غلام کله ستر ګې خلاصولې، کله پټولې. ويې ويل:

– پيره خدای ته وګوره کنه ح! ډاکټر ته مې ورسوه ح!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم غاښونه وچیچل. له ستوني یې ونیو. ویې پوښتل:

– نه نو ولې؟ ولې مو زه وژلمه کنه نو؟

غلام وټوخېد. بدن یې لړزېدل پیل کړل. لاړې یې په سختۍ تېرې کړې. ویې ویل:

– پیسې درکومه ځ. څونه چې غواړې ځ.

کریم چیغه کړه:

– پیسې دې ځان ته ورکه رذیله. ما تاسې ته څه بد رسولي کنه نو؟

غلام سترګې خلاصې او پټې کړې. ویې ویل:

– اح، اح، ویلې امدا نن ځ، مېږه او ښځه ختم که ځ. درې لکه درکوو ځ.

کریم یې ستونی خوشې کړ. ویې پوښتل:

– چا؟ چا درې لکه درکولې کنه نو؟ خبره کوه!...

غلام لکه اورېدلي چې یې نه وي. ویې ویل:

– ډاکټر ته مې بوځه ځ! که جوړ شومه ځ، دواړه ځ، درته ځ، وژنمه ځ. پیسې مه راکوه ځ! د نر وعده ده ځ.

– اغه څوک دي څوک؟

– ستاح، ستاح، ستاح، سسـ...

کریم چیغه کړه:

– څه شی ستا ستا ستا؟

د غلام لړزېدل او شټوهل تېز شول. یودم سوړ پرېوت. سر یې کوږ او سترګې یې ودرېدلې. کریم یوه شېبه غلی ناست و. چورت یې واهه چې څوک زما وژل غواړي؟ د څه لپاره یې غواړي؟ ما چا ته تاوان رسولی دی؟ هېڅ یې سر کار نه کاوه. غوښتل یې پاڅېږي چې د شاله خوا یې لغته وخوړه. د غلام په جسد پرېوت. مخ یې وګرځاوه. الله ګل دوه لغتې نورې هم ورکړې. ویې ویل:

– تا خو ویل اربکیان دي کنه؟ دا اربکیان دي؟

کریم په قهر شو:

– غلی ورک شه! ته ما نه پېژنې؟ ته...

الله ګل غاښونه وچیچل. په دوو پښو کېناست. ویې ویل:

– زه تا ښه پېژنمه. ولې دې زموږ کسان شهیدان کړه؟

کریم بیا هک پک شو. له کېناستو سره یې جسد ونو ته ګوته ونیوله:

– دا دواړه؟

الله ګل سر وخوځاوه. بېرته پاڅېد. کریم وویل:

– دوئ ما پسې وه کنه نو. مخکې مې درته ونه ویلې؟ ته اوس ما د دوئ سره برابروې؟

الله ګل بله لغته په ورون کې ورکړه:

– چپ منافقه! ته چې کوڅو کې ګرځېدلې، موږ شکي شوو.

هغه مخابره غوږ ته ونیوله. نورعلي ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کریم اوستاذ زموږ د کشف کسان شهیدان کړه... نیولی مې دی هو... هو، امغه یې ام چل و... منافقان امداسې وي... چې کلی ونیسو بیا خو مالومه خبره ده چې زندان جوړوو... اوس پې څه وکمه؟... نه نو... ښه؟...

هغه یو قرار کریم ته کتل. وروسته یې مخ خپلو کسانو ته واړاوه:

– الکه ته او ته دا مرکز ته بوځئ!

هغوئ د ټوپک په شپېلۍ کریم مخ ته ټېلو اهه. ده الله ګل ته مخ کړ:

– ای! نور بلا پسې، ماماخېل خو دې یمه کنه نو. دو نه خو...

– ځکه درته څه نه وایمه. که نه امرو چې ضربه دې کمه.

– چېرته مې لېږې؟ زه کار لرمه. تاته خو مالومه ده. ښځه مې مریضه ده. مري کنه نو.

دده سترګې ډکې شوې. الله ګل شا اړولې وه. دوو تنو کریم مخ ته ټېلو اهه.

oooooooooo

دوئ د غره د لمنې وچ خوړ ته ورسېدل. کریم ټوله لاره د تېښتې لپاره مناسبه شېبه لټوله. خو په لاس ور نغله. هغه یې نورو کسانو ته وسپاره. د سمڅې په خوله کې اته نهه تنه ولاړ وو. په دوربین کې یې کلي ته کتل. کریم یې په کونج کې لاس تړلی کېناوه. ده ټول له نظره تېر کړل. یوازې دوست محمد یې پېژنده. هماغه چې په ده لکه زوی ګران و. خو دوست محمد داسې په قهر و لکه دده د وینو تږی چې وي. د غټې سپینې ږیرې خاوند کاږه ور وکتل. ویې ویل:

– منافقین الله تعالی خپله شرموي.

د کریم خوله وچه شوه. سر وربانديې وګرځېد. اوبه یې وغوښتلې. دوست محمد سپېره ورکړه:

– غلی منافقه! امو وژنې ام رانه اوبه غواړې؟

د کریم ورته ماغزه وخوټېدل. تنفس یې تېز شو. دوست محمد غبرګه کړه:

– مګر په یو شرط اوبه درکوو!

هغه خپلو نورو ملګرو ته مخ کړ:

– دا ډېر ښه ګیلکار دی. اغه سنګر به پې جوړ کو. بیا به ورسره ګورو.

د غټې سپینې ږیرې خاوند سر وخوځاوه. بډوهلي ځوان اوبه راوړې. کریم تنده ماته کړه. دوست محمد په لغته وواهه:

– مخکې شه! زه درته ځای ښیمه. ښه کلکه سنګکاري وکې ګوره! که نه خیر دې نشته.

دواړه له سمڅې ووتل. وچ خوړ ته په کښوتې لار روان وو. دوست محمد خبرې نه کولې. کریم وویل:

– ای خره! ته خو ما پېژنې کنه نو.

دوست محمد ونه کتل. کریم بیا غږ وابست:

– دا د مور مېړونه مو څوک دي؟ د کومه شوي کنه نو؟

دوست محمد پرته له مخ تاوولو وپسېد:

– نورعلي وایي د صفان جان اغا کسان دي.

د هغه غږ اوس تغیر کړی و. قهر پکې نه احساسېده. کریم وپوښتل:

– دلته څه کوي؟

– امدوئ موږ ته وسلې او پیسې راکوي کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم چورت واهه چې هغوئ ولې داسې کوي؟ زموږ کلیوال وربانديې دومره ګران دي؟ زه خو په غلطه روان نه یم؟ ښځه او زوی مهم دي که د خدای د رضا لپاره د کلیوالو اصلاح؟ اوس دواړه له سمڅې پناه روان وو. دوست محمد مخ ور واړاوه:

– تشی دې ولې؟

کریم یې سترګو ته ځیر شو. خوا خوږي پکې ښکارېدله. ویې ویل:

– غلام او بختیار وویشتلمه.

– ولې؟

– امدا خو زه ام پوېږدل غواړمه کنه نو.

دواړه د وچ خوړ بلې غاړې ته جګېدل چې نابېره چورلکه پیدا شوه. سمڅه یې په راکېټ وویشتله. توره دوړه پورته شوه. په غرونو کې د وحشتناک غږ انګازې شوې. مارغان والوتل. ځناور او خزندې په غارونو ننوتلې. له هوا څخه کاڼي واورېدل. دوست محمد تر غټې تیږې لاندې پټ شو. خو کریم په ګوډه پښه مخ ښکته منډه واخېستله. دوست محمد د ماشیندارې ښه وربانديې ونیوله. خو ډزې یې په چورلکه وکړې. هغه راوګرځېدله. بیا یې راکټونه خوشې کړل. کریم شاته نه کتل. له یوې تیږې یې بلې ته ټوپونه وهل. کروندو ته ورسېد. چورلکې ولید. ټیټه شوه. ضربې یې وربانديې وکړې. مرمۍ د کریم شا و خوا په ځمکه ښخېدلې. خو هغه منډې وهلې. دوست محمد بیا په چورلکه ډزې وکړې. هغې مخ ور وګرځاوه. کریم سا نیولی په کلي ننوت. سربداله روان و. یو مهال یې په سترګو تیاره شوه. ړنګ دېوال ته تکیه کېناست. کله چې یې سترګې روښانه شوې د غلام او بختیار جسدونه یې څنګ ته پراته وو. ټلیفون یې له جېبه راواېست. زنګ یې وواهه. هاخوا شاه زمان د شوروا مړۍ بېرته په کاسه کې کېښودله.

دلاور ته یې وویل:

– د نازیې ورېندار ټلیفون دی.

دلاور شخوند تېز کړ. کریم وویل:

– الو الو! شازمانه! ته چېرته ورک یې؟

– کلي کې یمه. ولې؟ څه خبره ده لالا؟

دلاور غوږ نیولی و. تېزې مړۍ یې وهلې. کریم د غلام او بختیار له خوا په نجونو د تېري کیسه وکړه. د شاه زمان ټېغې سترګې لا غټې شوې. ویې ویل:

– نه، بل څوک به وه. تاریخ دداسې ډېرو پېښو شاهد دی چې کار یو چا کړی وي تاوان په بل چا وي.

– غلی د تاریخ بچیه! بل څوک څنګه وه؟ خلکو په خپلو سترګو لیدلي کنه نو.

شاه زمان غاښونه وچیچل:

– نمک حرامه! ته ودرې! وخت یې راځي.

کریم ورته د دواړو د وژل کېدو وویل. د شاه زمان تندی ګونجې شو. ټېغې سترګې یې د دلاور خوا ته واړولې. هغه غټ مخ ته بره ټکان ورکاوه چې څه خبره ده؟ شاه زمان وپسېد:

– غلام او بختیار د تاریخ کندې ته لوېدلي دي.

دلاور د (ولې ولې؟) پوښتنه کوله. کریم غږ کړ:

– شازمانه اورې! دلاور درسره دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو.

– په منډه زموږ کور ته لاړ شئ! که وربندار دې ژوندئ وي ژر يې شفاخانې ته ورسوئ کنه نو!

– صيي ده. ته چېرته يې؟

– زه لګېدلی يمه. ماته مه ګورئ کنه نو! ای زرکوئ! خدای ته وګورئ!

ټلېفون بند شو. کريم لاس په څمکه ولګاوه چې پاڅېږي. تومانچه ګوتو ته ورغله. په رېګ کې پټه وه. راجګه يې کړه. چورت يې واهه چې وايې خلې که نه؟ په پای کې يې د واسکټ په جېب ننوېستله. له ګردنيو د مرميو په اېستلو بوخت شو. د بختيار ترڅنګلې لاندې يې بله تومانچه وليدله. هغه يې هم واخېستله. سر يې بيا وګرځېد. له باغه راوتې لښتې کې او به نه بهېدلې. وړوکی ډنډوکی پکې و. په سکېدو ورغی. دواړه لپې يې ور اوږدې کړې. همداسې يې زړه وتښتېد. درب شو، سر يې پکې ولګېد. او به تيتې شوې.

ooooooooo

شاه زمان د خامو دېوالونو په وړې تاکاوۍ کې ګرځېده. د نم بوی و. سګرېټ يې ولګاوه. کله کله به يې دباندې ډزو ته غوږ ونيو. خو اوس آرامي وه. دلاور په کونج کې ناست و. ژړ ژړ يې مړی وهلې. ورور ته يې سترګې جګې کړې. غتېه زنه يې وخوځېدله:

– راځه ډوډۍ وخوره! خبره اسې امورانه شوه ورانه.

شاه زمان برګ شو:

– چپ ورک شه! ما تاته وويلې چې خپله يې ولو. نه، ورور باندې ماشه نشمه کشولی. دا دی وخوره نو.

دلاور وروګرځېد. په ډکه خوله يې وويل:

– زه څه پوېيدمه؟

– بلا! مرګ! زه څه پوېيدمه، زه څه پوېيدمه. چې په دا خوله يې درکمه!

– او ته دې پټکې پرېده! څه کوو؟ که پېنځو بجو پورې اغه څمکه ورنکو، اجي مو وژني اجي.

شاه زمان سرې د سګرېټ په لوګي وپړسول، بېرته يې تش کړل. ويې ويل:

– کريم لالا خبر ندی چې غلام او بختيار موږ لېږلي وه.

دلاور سر وخوځاوه. شاه زمان له سګرېټ څخه دوه پړله پسې کشه وکړل. په زينه حويلۍ ته وخوت. دلاور بېرته وړوکي سپين دسترخان ته تاو شو. د شوروا له کاسې يې مړی وهلې. شبېه په شبېه يې په نارضايتۍ سر څنډه. شاه زمان بېرته راغی. دوه غټ غټ چاقوان يې په لاس کې وو. يو يې دلاور ته ونيو. هغه لاس اوږد نه کړ. ويې پوښتل:

– څه پې وکمه څه؟

شاه زمان ټېغې سترګې برګې کړې:

– ته دا واخله ای! څونه وېرېږې.

دلاور دا ځل لاس کړ. شاه زمان وويل:

– دا وار سستې ونکې! سست خلک په تاريخ کې ناکامه وي.

دلاور مړی تېره کړه. ويې ويل:

– ای! که کريم لالا پوی شي پوی؟

– په څه شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د غلام ټلیفون ورسره دی کنه. نن تا ورته څو نه زنګونه وهلي زنګونه.
شاه زمان چورتي شو. ویې ویل:
– نه، دې ته به یې څه پام شي؟
– که شي؟
– او ته پیشکې مه راخوشې کوه ورک شه! پام دې یې شي، نو څه؟ زنګ وهل خو دا مانا نلري. د سې کوو، زه به یې په خبرو کې ګیر کمه. ته یې په دا تشي کې چاقو ننباسه!
دلاور برندې برندې کتلې. شاه زمان سګرېټ کش کړ. لوګی یې په مخ راغی. ټېغې سترګې یې تنګې شوې. لوګی د کوټې د چت تر وراسته دستکه ورسېد. هلته ورک شو. دی تر دېواله لاړ. بېرته راوګرځېد. په لاس کې ساعت ته یې وکتل. ویې ویل:
– لړ ناوخته ځو. چې کریم لالا ام کور کې وي. چې دواړه ختم کو.
ooooooooooo
کریم سترګې وغړولې. نیم مخ او ټټر یې په اوبو کې و. پاڅېد. ختې یې له مخه ومینځلې. تشي یې وسوزېد. لمن یې جګه کړه. له مرمیو ډک جېبونه یې وشرنګېدل. زخم یې وکوت. وینه بنده وه. ډاربده چې وینه دننه نس ته تللې نه وي. که نه نو ولې یې زړه تبنتي؟ هغه پاڅېد چې لاړ شي. په باغچه کې د پښو دربهار شو. یوه ډله حربکیان راورسېدل. غټ غبرګ مشر یې د غوړو څښو له منځه کله کریم کله د غلام او بختیار جسدونو ته کتل. خپلو کسانو ته یې امر وکړ:
– ویې نیسئ!
د کریم لاس ولړزید. غوښتل یې تومانچې راواخلي. خو مطمئن نه و چې مرمۍ پکې شته. دوو تنو په هغه ټوپک ونیو. د کریم غږ ووت:
– څه مې کړي کنه نو؟
مشر له سر تا وولو سره څښې واچولې. ویې ویل:
– تا لا څه ندي کړي صایبه. دا زموږ کسان دې وژلي. دا ایځ ندي صایبه؟
د کریم سترګې بیا له تعجبه راووتلې. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:
– دا ستاسې کسان دي؟
مشر په ګوابښ سر وخوځاوه. ویې ویل:
– هو صایبه هو. د دوښمن په منځ کې یې کار کاوه. دا وایه چې تاسې څنګه وپېژندله؟
کریم هک پک و. مشر د ټوپک قنداق په خېټه کې ورکړ. د کریم کولمې له درده تاوې شوې. کېناست. مشر وویل:
– وایه وایه! په موږ کې څوک ستاسې جاسوس دی؟
د کریم په خاورو ککړه شناوۍ ږیره ورپېدله:
– زه د ایچا سره نه یمه کنه نو.
خدای خدای یې کول چې تومانچې ورسره ونه ویني. مشر بل قنداق د چپې پښې په زنګون کې ورکړ. ترک شو. کریم له چیغې سره په ناستو په ښي پښه وڅرخېد. هماغسې درد یې احساس کړ لکه اول ځل چې ماته شوې وه. مشر چیغه کړه:
– موږ دې پېژنو ګوډا. اصلي مردار ته یې. کلي کې الکان تا زموږ په ضد لمسول. پوی شوې؟ څو دیقې مخکې د دوښمن مرکز کې لیدل شوی یې صایبه. وایه زموږ د رازونو نه څنګه خبرېږئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کريم په غريو نيولي غږ وويل:

– نه کنه نو. زه يې بندي کړی ومه. اغوئ ام وايي...

مشر په سپېړه داسې کلک وواهه چې کريم په ځمکه ولوېد. يوه شېبه يې ګنګس کتل. غوږونو يې بنګس کاوه. مشر لګيا و. ګوته يې څنډله. ده خبرې سمې نه اورېدلې. وروسته يې غوږونه ورو ورو خلاص شوه. مشر يو تن ته امر وکړ:

– وله يې!

وسله وال کس ټوپک ورواړاوه. د کريم سر بيا ګنګس شو. کوږ کېناست. سا يې بنده بنده شوه. سترګې يې ټېغې ټېغې او ښتې وې. ستوني يې له سا اخېستلو سره غږس کاوه. لاس يې جګ کړ. ويې ويل:

– وايمه، وايمه. هرڅه وايمه کنه نو.

مشر خپل کس ته د صبر کولو اشاره وکړه. يو قدم وړاندې راغی. سر ته يې ټکان ورکړ:

– وايه وايه صايبه!

کريم د تندي خولې په ورغوي پاکې کړې. په روغه پښه يې زور کړ، پاڅېد. شناوی ږيره يې ورپېدله:

– ما سره د جنګ نقشه ده.

– کومه ده؟

– په مغزو کې ده.

– وايه وايه!

– قلم او کاغذ غواړي کنه نو.

مشر يوه شېبه قهرجن کتل. د مخابرې شور جګ شو. تڼۍ يې ووهله. ويې ويل:

– قوماندان صيب سرور خانه اورې؟

له هغې خوا غږ شو:

– الکه چېرته ورک يې؟ ولې ترا وسه نه يې رسېدلی؟ بسم الله ګی کومک ته ضرورت لري.

ده په خوشحالۍ خبر ورکړ:

– ما اصلي کس نيولی دی. پوی شوې؟

– څوک دی؟

– اوس يې درلېږمه. خپله به يې وګورې. د دوښمن د جنګ نقشه ورسره ده. پوی شوې؟

– سمه ده. د بسم الله ګي چيغې وختلې. په يوه سا کنځا کوي. ته ځان زر رسوه!

مخابره بنده شوه. مشر د بډوهلو پايڅو ځوان ته امر وکړ:

– دا بابا کلا ته بوځه! که يې دروغ ويلي وه خپله يې وله! پوی شوې؟ جواب يې زه وايمه.

کريم يې مخ ته کړ. هغه په يوه پښه په باغچه کې ټوپونه وهل. د زړه زور يې ښخي کم شوی و. ځوان وويل:

– سم ځه نازوليه! وخت مه تېروه! که نه خو وادې ورېدل. امدلته دې سوړ غور ځومه.

کريم د شونډو په کېکاږلو او د غاښونو په چيچلو د پښې درد زغمه. ويې ويل:

– په چپه پښه زور نشمه کولی. لکه چې بيا ماته شوه کنه نو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ د لنډۍ ویالې په غاړه روان وو. کریم چورت واهه چې څنګه ځان خلاص کړي. کلیوال هم په مخه نه ورتلل چې مرسته وغواړي. هغه ودرېد. ویې ویل:

– ای! تاسې خبر نه یئ. دا ورونو دواړو خواوو ته کار کاوه کنه نو.

– په پاکو شهیدانو تومت وایې؟

د کریم سا سوزېدله. ویې ویل:

– په خدای او رسول.

– ته څه پوی شوې؟

– خو اغوئ ام په امدې ګونا نیولی وه کنه نو.

ځوان کټ کټ وخندل. ویې ویل:

– ښه کیسه دې جوړه کړه.

– نه، دې ته حیران یمه چې زه یې ولې وژلمه؟

ځوان بیا وخندل. د ټوپک په خوله یې ټېلواهه:

– څه چې کیسې به دې دلته خلاصې شي. الته به څه وایې؟

کریم په یوه پښه ټوپونه ووهل. دا ځل یې په جېب کې د مرمیو شرنګي ته د ځوان پام شو. ویې پوښتل:

– دا څه دي؟

د کریم هم پام واوښت. په یو جېب کې یې پیسې وې. ودرېد. ویې ویل:

– ای وروره! زما بندي کولو کې تا ته څه ګټه ده؟

ځوان ځواب ورکړ:

– یو دوښمن به کم شي.

– زه دوښمن نه یمه کنه نو. او که خوشې مې کې تا ته ګټه شته.

ځوان ورځیر شو. د کریم د ننوتې خولې نرۍ شونډې بیا ورپېدلې:

– زه به پیسې درکمه. شل زره. برابر موټرسکېل پې کېږي.

ځوان په ملنډو په سړمو کې وپشېد. د کریم غږ بیا ووت:

– زه به وتښتمه. ته به هوایي ډزې وکې. که چا څه ویلې وایه دوښمن لاره نیولې وه. ایله مې ځان وباسه.

ځوان یې غټې څېرې ته کاږه وکتل. ویې ویل:

– په تا څه ایتبار دی؟ او کیسې کول دې ام خوښېږي.

کریم پیسې راواېستلې. په ورغوي کې یې ورکېښودلې:

– زه دونه کمقله نه یمه کنه نو. د نیکي قدر راسره شته.

ځوان شا واړوله. پیسې یې وشمېرلې. شررناکه موسکا یې په شونډو وځغلېدله. تېز راوګرځېد چې ضربه یې کړي. کریم نه و. هغه د بلې کوڅې د دېوال په اوږدو په یوه پښه ټوپونه وهل. له کونجه تاو شو. شا ته یې وکتل. وسله وال ځوان نه ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټليفون يې راواېست. شاه زمان ته يې زنګ وواهه. هغه دده کور ته په لاره کې و. کريم په قهر شو چې ولې تر اوسه رسېدلی نه دی. ټليفون يې ورباندې بند کړ.

∞∞∞∞∞

د ټوپکو ډزې بيا داسې وې چې تا به ويل آسمان غرمبېږي. فرق دومره و چې آسمان کله کله دمه کوي. کريم په پښنه کشولو په کوټه ننوت. وسيمې او هاجرې ورمنډه کړه. ګاونډۍ ښځې شاته وکتل. موسکۍ شوه. ګوتې يې روماتېزم کړې کړې وې. خلکو شوټکۍ بلله. لوند دسمال يې په کړه منګوله د نازيې له تندي لېرې کړ. تېزه ووتله. کريم يوه شېبه دېوال ته تکيه ولاړ و. نازيې ته يې کتل. هغې سر جګ کړ. دده د خوشحالۍ اوښکې وبهېدلې. له خولې يې ووتل:

– ته تر اوسه ژوندی...؟ مير حمزه به...

د نازيې غږ له زګېروي سره ووت:

– وۍ اوس ام کله کله خوځېږي.

کريم د بې وسۍ سلګۍ ووهلې. نازيې غږ کړ:

– ته چېرته وې؟

کريم دوه تومانچې او موبايل ور وښودل. نازيې په ډک ستوني وويل:

– وۍ وخت دې ډېر تېر که.

کريم سر وخوځاوه. سترګې يې جال جال شوې. دېوال ته تکيه کېناست. د ښځې يې په وينو سور تشي ته پام شو. په ګرد مخ کې يې ورېږ سترګې غټې غټې راووتلې. چيغه يې کړه:

– وۍ وۍ وۍ! ته لګېدلی يې؟

د جګېدو هڅه يې وکړه. په سختۍ کېناستله. کريم لمنه پورته کړه. تشي يې وکوت. د غلام څادر په وينو تک سور و. ويې ويل:

– پسته ده. وينه ولاړه ده. د پښې نه خلاص شو مه کنه نو.

نازيې يې غځېدلې پښې ته وکتل. د کريم زړه تنبتېده. لمنه يې خوشې کړه. ويې ويل:

– که تللی شې ماته مه ګوره ځه! لاره خوشې ده. د جبې د پله.

– وۍ الا پښې زما ندي. زه کله بې تا چېرته تللې يمه؟ ته مې بو ځه!

کريم سر وڅنډه. نازيه دېوال ته تکيه تکيه کونج ته لاړه. واسلين يې له ورې الماری راوړ. څنګ ته يې کېناستله. پايڅه يې ورجګه کړه. واسلين يې په زنګون وسولاوه. کريم له ډېره درده وسونګېد. نازيې سولول نرم کړل. په دسمال يې وتاړه. ويې ويل:

– پاڅېږه چې ځو!

د کريم په سترګو تياره شوه. اوږد وغځېد. رنګ يې تک سپين واوښت. نازيې د «ولې؟ ولې؟» چيغې وهلې. نجونې هم په ژړا شوې. کريم بېرته سر راجګ کړ. ويې ويل:

– لږې اوبه راکئ کنه نو!

هاجرې په دالان کې د منګيو ځای ته منډه کړه. په ورې برنډه کې باندې کودړې پراته وو. يوازې يو منګی روغ ولاړ و. حلبي ګيلاس يې ډک کړ. دننه نازيې د کريم په تندي لاس کېښود. په ګرد مخ کې يې ډبلې شونډې ورپېدلې:

– وۍ الا، ته مه سمله! پاڅې! د مير حمزه غمه وخوره!

کريم سلګۍ ووهلې. عميقه سا يې واخېستله. له اوبو يې غړپ وکړ. زړه يې لږ بېداره شو. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– شازمان او دلاور ته مې ویلي چې تا بوځي. چېرته ورک دي، دا خره؟

نازيې دېوال ته تکیه وکړه. کریم غوښتل شاه زمان ته زنګ ووهي. د غلام ټلیفون یې په لاس کې و. د روښانولو تڼۍ یې ووهله. په سر کې شمېره راغله. د شاه زمان وه. ده ته اشنا ښکاره شوه. خو ویې نه پېژندله. هر څومره یې چورت وواهه د شاه زمان شمېره یې په یاده نه شوه. دا موبایل یې کېښود. د نازيې ټلیفون یې له جېبه واېست. د شاه زمان نوم یې پیدا کړ. ورباندې په قهر شو. هغه وویل اوس درځو. دده پوښتنه یې کوله چې چېرته دی؟ ده له قهره ځواب ورنه کړ. طیاره د کور په سر وبنګېدله. کریم کړکۍ ته وکتل. ورسره سم درز شو. نجونې په چیغه کېناستلې. د کریم له لاسه ټلیفون ولوېد. دېوالونه لړل راغلل. له چته خاورې تویې شوې. نازيې اخ کړ. خېټه یې ونیوله. له درده یې زګېروي وکړل. لاسونه یې شاته په ځمکه ولګول. خېټه یې مخته کړه چې فشار ورباندې کم شي. کریم د پاڅېدو هڅه وکړه. کونډو درېد. ویې ویل:

– د نوي کور تاکاوۍ ته ځو. اغه ځای کلک دی.

نازیه په څلورو شوه. دېوال ته یې لاس تکیه کړ. په سختۍ پاڅېدله. کریم په ښي پښه د ټوپونو وهلو هڅه وکړه. زړه یې زور نه اخېست. نازيې لاس ورکړ. هاجرې د کریم او وسیمې د نازيې بل لاس ونیو. څلور واړه ورو ورو دالان ته ووتل. د چاودنې له امله د حویلۍ دپاسه دوړه خوره وه.

ooooooooo

په وطن چوک کې ترافیک لارۍ درولې وه. ویل یې د ورځې له خوا غټو موټرو ته د ګرځېدو اجازه نه شته. څښور کلینر په جینګه خوله زارۍ کولې. ډرېور راکېوت. د برېتونو لکۍ یې د زنې تر سره رسېدله. سمدلاسه یې جېب ته لاس کړ. پیسې یې د ترافیک په موټي ومنډلې. هغه د پیسو مقدار ته وکتل. شا یې واړوله روان شو. ډرېور وبنګېد «ټول ایمان یې امدا و» لړوراندې کراچۍ والا ځوان تېز تېز په کڅوړه کې رومیان اچول. خېټور مشتري نه پرېښود چې خوسا پکې تېر کړي. تورلنډکروزر په ګڼه ګوڼه کې راتاو شو. شاته یې له پیک آپ موټر څخه وسله وال تن ځمکې ته ټوپ کړ. د کراچۍ په خاوند برګ شو:

– رونډ یې؟ د میدان لاره دې بنده کړې ده بوتله!

ځوان سر وښنډه. د رومیانو کراچۍ یې ټېلوهله. دواړو موټرو په میدان کې بریک ونیو. نرۍ دوړه یې په ډنګر عینکي سړي ورغله. هغه لاسونه په وارخطایۍ جګ کړل. دوه قدمه شاته لاړ، چې موټر یې ونه وهي. ساتونکي شاوخوا ودرېدل. د پیک آپ له سیټ څخه دوه تنه ځوانان کېوتل. د ښویه او هوښیارې څېرې خاوند د لنډکروزر څنګ ته په درناوي ودرېد. د دېو په شان غټ ځوان دروازه کشه کړه. حاجي رسول په آرامه کېوت. له عینکي سړي سره تر روغبړ وروسته یې نظر په میدان وځغلاوه. ډېر نور موټر هم ولاړ وو. مخ یې بېرته راوګرځاوه. ویې پوښتل:

– اینجینر صیب! دلته څنګه مارکېټ جوړېږي قوربان؟

ډنګر عینکي انجینر وویل:

– شاته برخه کې؟

– نه قوربان، په دا ټوله ځمکه کې.

– ښه، دا مو ام واخېستله اجي صیب؟

– امدا سې یې وبوله قوربان. د قرض په بدل کې یې راکوي.

انجینر موسکی شو. سترګې یې په ټوله ځمکه وګرځولې. ویې ویل:

– هر ډول چې وغواړې امغسې مارکېټ راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د صرافۍ مارکېټ؟
– کېږي.
– ته پې کار شرو که قوربان!
انجینر سر وښندېه:
– اول قواله جوړه که اجي صیب.
– داسې وبوله چې جوړه ده.
انجینر وویل:
– زه وایمه چې کار پاک وي.
– غم مکوه قوربان.
وړوکی سوزوکي راغی چې په میدان کې ودرېږي. غټ ځوان یو ساتونکي ته اشاره وکړه. هغه موټر ته نژدې ورغی. برګ شو:
– دلته ایجازه نشته.
موټروان وویل:
– پینځه دیقې یې دروه، بېرته وځمه.
– ایجازه نشته. کوڼ یې؟
موټر مخ وګرځاوه. حاجي غټ ځوان ته وویل:
– ټول خبر که چې نور دلته موټران ونه دروي. او دا کراچۍ ایسته وغورځوئ!
ځوان خپلو کسانو ته د سر اشاره وکړه. هغوئ روان شول. د انجینر غږ جګ شو:
– اجي صیب! زه خبر یمه د مارکېټ امر دې امندی اخېستی.
– اخیستی یې وبوله قوربان. زه یوازې نقشه نه غواړمه، تعمیر ام راته جیګ که!
په انجینر دا خبره ښه ولګېدله. موسکی موسکی کېده. حاجي د ښویه او هوښیارې څېرې ځوان ته ګوته ونیوله:
– الکه جان مامده! یو څه پیشکي ورکه!
جان محمد په آرامه موټر ته روان شو. له بېرته راتګ سره یې دوه بستې زرګوني د انجینر په ورغوي کېښودلې. هغه ژر په جېب ومنډلې. د سرک په لور یې وکتل چې چا خو ونه لید. په موسکا یې وویل:
– ما ددې دپاره نه ویلې...
حاجي یې خبرې پرې کړې:
– بله افته باید تاداب ایستل شرو شي قوربان! بې غمه کار کوه! څوک درته کړې نشي کتلی.
انجینر سر وخوځاوه. حاجي دواړه ځوانان له ځان سره لنډکروزر ته وخېژول. موټر په عمومي جاده وګرځېد. حاجي رسول وویل:
– چې موږ کارپیل کو او لوحه ولګوو، بیا نو ښاروال ببرک ته امر نه ورکوي. یو مارکېټ شته، بل ته څه ضرورت؟
ځوانان موسکي شول. حاجي ژوره سا واخېستله. تکې سرې شونډې یې ورپېدلې:
– تر ټولو لویه کمقلي د غریب سړي ضد دی قوربان. کریم اوستاذ یاد ومه. ښه څه ګټه؟ خوار شې ګوډا! ځان دې تبا که.
جان محمد او غټ ځوان سرونه وخوځول. حاجي ډرېور ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زرین کلا ته ځو قوربان.

ooooooooooo

شاه زمان په لاره تېز تېز ګامونه اخېستل. غابنونه یې چیچل. دلاور ترې یو قدم هم شاته نه پاتې کېده. دواړو په لاسونو کې چړې کلکې نیولې وې. کوځې تشې او اکثره کورونه چپه وو. د یو کور مخې ته د توت غټه ونه سمه نیمه په ځمکه پرته وه. دواړه د غټ شاخ لاندې تېر شول. شاه زمان وویل:

– دې بوډۍ راباندې ناوخته که!

دلاور د چړې په څوکه د لاس څټ وګراوه. غږ یې کړ:

– ترور ده کنه. نو په چا یې غږ کړی وای په چا؟

– رنګ یې ورک که! موږ کار لرو. دا وایي اله اور مړ کئ! اله اور مړکئ! بچي یې ټول وتي دي. دا ناسته ده. کور ساتي. ګوډ دې شه! اغه مرمۍ ام نه پې برابرېږي. که خدای مو تې بې غمه کي.

– د ثواب کار و د ثواب!

– غلی ورک شه! موږ خپله څه حال کې یو؟ وبه دې ګورمه چې الته څه کوې؟

دلاور په غټ مخ لاس تېر کړ. رنګ یې تښتېدلی و. سترګې یې تاوېدلې راتاوېدلې. ویې ویل:

– که دا وار مې ماشین بور شو زما نور بس دی بس. دا لاین پرېدمه.

شاه زمان ودرېد. له سګرېټ څخه یې کش وکړ. په خپل برابر غږ یې وویل:

– بچي به دې خاورې خوري؟

دلاور تګ ته دوام ورکړ. غټه زنه یې وخوځېدله:

– خدای مهربانه دی. که ایڅ کار نه و د شامامد کاکا بچیانو سره به میستریخانه کې شریک شمه شریک.

شاه زمان هم ورپسې پښه تېزه کړه. ویې ویل:

– اغه لېوني دي چې تا سره خپله ګټه نیمه کي؟

– سوال به وکمه. نور توبه!

– پزه به راپرې کې کمقله! غوږ ونیسه! دسې به وکو، د میرګل غوندې به د اجي سره شو. خدای مهربانه دی چې موږ نه ام غټ کاروباریان جوړ شي. نه وایې چې اوسې په خوئ به د اغو سې. ماته دا تاریخي چانس ښکاري. او تاریخ ګوره سړي ته یو ځل چانس ورکوي.

– نه نه، دا بدل موبلاین دي. په نیمه لاره کې دې پرېدي نیمه لاره کې.

– غلی ورک شه! یو خو تا سمې خبرې زده نکړې. لکه مستریخانه کې چې ناست یې.

– ته دې ام د تاریخ مالېمي پرېده!

شاه زمان یې د خولې پېښې وکړې:

– د توریخ مولیمې پرېده! ښه کومه کنه. تا غوندې اېرې دوړې نه وایمه. دې ته علمي بحث وایي. ای کمقله! وادې نه ورېدل میرګل څه ویلې؟ ام تنخا ورکوي، ام اخوا دېخوا کار کېږي.

– زه پو پېږمه اخوا دېخوا یې څه ته ویلې څه ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه ته یې ویلې؟ مدا پیسې پیدا شي. ته وایې ټول خلک حلاله ګټې؟ دروغ. ما په تاریخ کې څوک ندي لیدلي چې په حلاله پیسه داره شي.

دلاور مخ بلې خواته واړاوه. ویې ویل:

– داسې ام نده نو. چې ځان ګوري جهان ګوري.

– داسې نده؟ تا په مستري توب کې د موټرو پرزې نه پټولې؟ د لسو روپو کار دې په دوه سوه نه کوه؟ څه فرق کوي؟ که په زوره دې چانه واخېستلې که په چل؟

دلاور په جېب لاس ومانډه بېرته یې تش راواېست. ویې ویل:

– کومه دی؟ پیسه داره خو نشومه پیسه داره.

– پیسه داری، ته یوازې پیسې شکول بس ندي، عقل ام غواړي. تا کې اغه نشته.

دلاور بیا مخ واړاوه. شاه زمان سګرېټ کش کړ. لوګی یې په خوله کې ورک شو. بل کش یې وکړ. ټول لوګی یې په یو ځل واېست. په رنګ کور ننوت. ویې ویل:

– کوټې نه دا لاره ښه ده. څوک په مخه رانشي. د سې لنډه ام ده.

دلاور پکې نظر نه درلود. ورپسې روان و. هغوئ له دوو کنډوالو تېر شول. شاه زمان بلې کوټې ته تر داخلېد و مخکې لاس جګ کړ. دلاور ودرېد. هغه سر اوږد کړ. برې خواته رنګو دېوالونو کو څه بنده کړې وه. خو څوک نه ښکارېده. کوزې خواته روان شو. سګرېټ یې ګوتې وسوزولې. بل یې ورسره کنکشن کړ. نیم سوخته یې تر توري ننګرهاری څپلی لاندې وسولاوه. له نوي څخه یې څو پرله پسې کشه وکړل. سترګو ته یې جګ کړ. مطمئن شو چې ښه لګېدلی دی. ویې ویل:

– هاجره او وسیمه به راته ګوري. چې لاس دې ونه لړزېږي ګوره!

دلاور په سږمو کې وپشېد. شاه زمان وویل:

– پش پش مه کوه! دا څه چې دونیا کې ګورې، د ټولو ژوند د بل په مرګ کې دی. خدای تالا امداسې پیدا کړي. پوی شوې؟ ځناور وګوره! که د غوا سره شرافت وکې د ولړې مري کنه.

دلاور غټ مخ وروا واړاوه. زنه یې وخوځېدله:

– ملا صیب وایي اینسان او ځناور فرق لري. اغه د ځان دپاره بل جاروي. مګر اینسان د بل دپاره ځان. اضرت ابراهیم الی سلام چې اسمایل...

شاه زمان برګ شو:

– غلی ورک شه! ته جنګ ته روان یې که تبلیغ ته؟

دلاور له ډاره لېرې شو. شاه زمان وویل:

– ته په څه خبر یې؟ تاریخ ما لوستی که تا؟ دا اوسني خلک چې ګرځي ته وایې د سړیتوب د وجې ژوندي دي؟ نه نه. ددوئ نیکونو نور وژلي چې خپله ژوندي پاتې شي. پوی شوې؟

دلاور سر وخوځاوه. ویې ویل:

– تاریخ ما ام ویلی. ستا یوازې جنګونه په یاد دي. اغه نورې خبرې دې هېرې دي هېرې.

غبرګ ځوان نابېره د دوئ مخه بنده کړه. سپینه چپنه یې په تن وه. دواړو شټو هل. هغه غټ ټلیفون وړاندې کړ. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وغرېږه!

شاه زمان زړه نازړه غوږ ته ونیو. حاجي رسول د لنډکروزر په شاته سیټ کې د دوو ځوانانو په منځ کې ناست و. تکه سپینه ګردۍ ږیره یې وخوځېدله:

– دا وسلې واخله قوربان! په کارې به دې شي.

غبرګ ځوان دلاور ته دوه ماشینګنې او دوه تومانچې په لاس ورکړې. شاه زمان د هوسایۍ سا واخېستله. ویې ویل:

– اوح، اجي صیب ته یې؟ خیر ویسې! ما ویلې...

تور لنډکروزر له دوو پیک آپو سره زرین کلا ته تېز روان و. حاجي رسول د شازمان خبرې پرې کړې:

– چې کار وشو خپله به یې بېرته جبار ته ورکې قوربان!

– سمه ده.

– که کار ونشو مور به یې درنه واخلو قوربان.

د شاه زمان سر جیټکه وکړه. پوهېده چې هدف یې د دوئ وژل وو. شونډې یې وخوځېدې:

– غم مه کوه اجي صیب! اسې به خدای نه کوي. اوس سل په سلو کې کار کېږي.

حاجي ټلیفون بند کړ. دلته امبولانس د کوڅې سر ته راغی. غبرګ ځوان ور وخوت. موټر پناه شو. دلاور په وازه خوله وویل:

– موږ یې څنګه پیدا کړو څنګه؟

شاه زمان تومانچه او چاړه د نصواري جامو په جېب ومنډلې. غږ یې ووت:

– پېریان ام اجي ته کار کوي.

دواړو ماشینګنې اوږو ته واچولې. شاه زمان وویل:

– اوس ښه کار شو. چړې نه په کارېږي. ای پدې دې ډزې کړي؟

دلاور سر وښنده:

– نه، ډزې نو څه سختې لري؟ د وژلو کار دی. افغانان یې د مور په نس کې یادوي د مور په نس کې.

ترخه موسکا یې وکړه. شاه زمان د سګرېټ د کشولو په ترخ کې تېرې ورو وکتلې. ویې ویل:

– ته وښیه! یویو ډز څنګه کېږي او ضربه څنګه کېږي؟

دلاور ماشینګنه واړوله راواړوله. په شاجوړ یې یوې او بلې خواته زورونه ووهل. شاه زمان یې لاس ټېلواهه. په غټه ګوته یې نرۍ او سپنې ته اشاره وکړه. ویې ویل:

– دا ګوره! اوس یو یو ډز کوي.

هغه په اوسپنه فشار راوړ. وښوېېدله. په بله درجه کې ودرېدله:

– اح! اوس ضربه کوي.

دلاور وپوښتل:

– امدا دوه ګېره لري دوه ګېره؟

شاه زمان له قهره آسمان ته وکتل. ویې ویل:

– څادر پې راکش که کمقله، چې طیاره دې ونه ولي!

ꝏꝏꝏꝏꝏ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاکاوی چت او دېوالونو درزونه کړي وو. د هر راکټ له ډز سره به وغرچېدل. نجونې د ستنې څنګ ته ولاړې وې. رنګ يې الوتی او د ټيکري څنډې يې ژوولې. شپه په شپه يې زينې ته کتل. داسې برېښېده چې د خپلو پلرونو راتللو ته منتظرې وې. ډارېدلې چې تر هغو پورې يې په کاکا څه ونه شي. کريم اوږد پروت و. يوازې خېټه يې له سا اخېستلو سره جګېدله او ټيټېدله. نازيه يې څنګ ته غځېدلې پښې ناسته وه. له ډېره درده يې مخ اسمان ته واړاوه او چيغه يې کړه:

– وی الاح!

کريم ورپېږدېد. ورو يې سر جګ کړ. له خولې يې ووتل:

– شازمان او دلاور ندي راغلي؟

نازيې بيا چيغه کړه:

– وی الا مړه شومه ح.

کريم کاږه ور وکتل. اوښکې يې وڅڅېدلې. په پټو سترګو له ځان سره وبنګېد:

– خلک حرام خوري. قتلونه کوي. بې ناموسي رسوي. نه يې خدای وهي نه بنده کنه نو. ما د چا يوه روپۍ نده خوړلې... خلکو لا زما خوړلي... دا ولې؟

وسيمه او هاجره وسونګېدلې. نازيه هم اوږده پرېوتله. له زور وهلو سره يې زګېروي کول. لاس يې د کريم په مخ کېښود. په هغه يې پوست ورغوی ښه ولګېد. مخ يې ورپسې کلک ونيو. ږيره يې وخوځېدله:

– ای نازيې! ته خو وينې. ما کوشش ډېر وکه کنه نو. بخت مې بدل نشو. دا دی اغه وګټله. ما بايلوله.

نازيې سر وخوځاوه چې مه ژاړه. د کريم نرۍ شونډې ورپېدلې:

– ما ورسره زور واهه. اغه ويلې ته ودرې، داسې سرچپه کانې درباندې وکمه. اغه دی ويې کړې. لاړې يې بندې کړې، روغه ورځ يې راباندې سرچپه کړه. که د اوله مې غاړه ايښې وه دونه به يې نه ځورولمه.

نازيې هم سلګۍ ووهلې. کريم وويل:

– اولاد يې راته په خېټه کې سرچپه که کنه نو.

دواړو يوه شېبه غلي غلي وژړل. وروسته کريم ژوره سا واخېستله. دا ځل يې په ستوني کې ډوب غږ ووت:

– زما د لاسه په کليوالو ام دونيا سرچپه شوه.

هغه مخ نازيې ته واړاوه. ويې ويل:

– خدای شته، ما داسې ورځ نه غوښتله. خدای خو د زړه نه خبر دی. ما الکان د نېک کار دپاره ټولول کنه نو.

نازيې هماغسې سلګۍ وهلې. د کريم نرۍ شونډې ورپېدلې:

– ما ويلې چرسيان، پوډريان، بېلماځان به ورک شي. اغه لا خرابه شوه کنه نو.

نازيې په سر لاس ورتېر کړ. په سلګيو کې وپسېدله:

– وی خدايه! زه پوهېږمه. تا د کليوالو خير غوښته.

– نو ولې سرچپه شوه؟ ولې؟ ولې کنه نو؟

نازيې ور وکتل. مړاوې سترګې يې پټې کړې. سر يې په ځمکه کېښود. اوښکې يې د سترګو له کونجه د غوږو خوا ته وکولېدلې. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تا ته ځان ټولو نه او ښیار ښکارېده. ځکه.

کریم له سا اخېستلو سره د سلګیو جیټکې خوړلې. ویې ویل:

– نه نه...

– هو کنه. د چا خبره دې ببخي نه اورېدله.

کریم ته وریاد شوه چې د نازیې هره خبره به یې یا په ټوکو یا په قهر ردوله. ویې ویل:

– د صفاجان اغا خبره خو مې اورېدله. امغسې مې کول.

نازیې ور وکتل. تندی یې راټول شو. سپېرې شونډې یې ورپېدلې:

– یانې خپل بخت دې اغه ته په لاس ورکړی و. هر څه چې ورباندې کوي ودې کي.

– نه...

– وی، دا څوک دی؟ تا یې اېڅکله نوم ندی اخېستی.

کریم عمیق نفس واخېست:

– زه یې ام سم نه پېژنمه. د هر څه باره کې غږېده. مګر د ځان باره کې نه غږېده.

– کور یې چېرته دی؟

– ندی راته مالوم.

– وی، پېری به وي.

– نه، بزرګ غونډې ښکاري. ښار کې یې دېره ده.

– چې بزرګ دی ولې یې تا ته خرابه لاره ښودله؟

– اغه ښې خبرې کولې.

– وی، دا څه وایې؟ ښې خبرې خو اغه دي چې اخېره یې ښه وي. تا یې اخېر ته فیکر نه کاوه؟

– دا خو زه کمقل و مه کنه نو.

نازیه غلې شوه. بېرته یې سر کېښود. کریم وغځوله:

– ای! کمقل ته خدای جزا ورکوي؟ اغه خو نه پوهېږي. که پوهېدی خو اسې یې نه کول کنه نو.

نازیې جواب ورنه کړ. د هغې ټول بدن په خولو کې جب او جوپ و. خوله یې وچرېپېدله. د پېړو شونډو سرونه یې سپېره وو. او به یې وغوښتې. کریم نجونو ته وکتل. د ستنې څنګ ته غونجې ناستې وې. زړه یې ونه شو چې په اوبو پسې یې ولېږي. ډارېده چې په حویلۍ کې په مرمۍ ونه لګېږي. خپله په سختۍ پاڅېد. په دېوال یې لاس لګاوه او په ښی پښه یې ټوپ کاوه. خو زړه یې ورسره ټنبټېده. چېرته نژدې راکټ ولګېد. کور وجړکېد. له چته شګې تویې شوې. د کریم پښه هم په زینه وښوېېدله. دوه پلګیه وکولېد. بېرته پاڅېد. زنګون یې کلک ونیو. له خولې یې ووتل «اوووح، اممح» له درده یې مخ تک سور واوښت. تېزه تېزه سا یې واخېستله. روان شو. په دمه دمه یې په ښي پښه ټوپ واهه. په حویلۍ کې له شنې پردې تېر شو. د زاړه کور په دالان کې یې له یوازیني روغ منګي ګیلاس ډک کړ. بېرته روان و چې ګاونډۍ ښځه ببر سر راغله. چیغې یې وهلې. په کریم یې شوټې منګولې خښې کړې:

– اله بچیان مې چت لاندې شوه! اله زرکوه خو! اله د خدای دپاره...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم یې کش کړ. هغه ولوېد. پښې یې بې اندازه درد وکړ. او بیا یې په تېز چپه شوې. په بدن یې سړه څپه راغله. ګیلاس په ځمکه وکولېد. ښځې، لکه لېونۍ، په ملاستو کش کړ. هغه بېرته جګ شو. په یوه پښه یې ورسره منډه واخېستله. هلته د چت یو سر د پخوا په شان د دېوال د پاسه وو. خو بل سر یې د کوټې په منځ کې لګېده. له دننه د ماشومانو چیغې راتللې. کریم د ښځې په مرسته یو یو دستک په احتیاط لېرې کړ. لاره پیدا شوه. درېواړه ماشومان سپېره راووتل. ښځې بچي په غېږ کې کلک ونیول. په چیغو چیغو یې وژړل. په کریم د ضعف حمله راتله. سا یې سوزېدله. مخ یې ښځې ته کړ:

– لېونۍ! څه دپاره ناسته یې؟ ټول کلي وتي دي کنه نو.

د ښځې ایله اوس خپل لڅ سر ته پام شو. په ځمکه پروت ټیکری یې جګ کړ. ویې ویل:

– تاسې ام یئ خو.

– موږ تللي نشو کنه نو.

– مېړه مې ایجازه نده کړې خو.

– اغه چېرته دی؟

ښځې اوږې واچولې. کریم وویل:

– اغه به راتللی نشي کنه نو. بچي باسه!

ښځه له ځایه ونه خوځېدله. د کریم زړه تنبتېده. بېرته خپلې حویلۍ ته راغی. ګیلاس یې له ځمکې جګ کړ. شیبه پس په زینه تاکاوۍ ته کېوت. سر یې زنګېده. نازیې سترګې پرانېستلې. کریم ګیلاس ورکړ. هغې په سر واړاوه. کریم له درب سره اوږد وغځېد. نجونو ور منډه کړه. نازیې د پاڅېدو هڅه وکړه. ونه شوه. په ملاسته یې وپوښتل:

– وی، ولې؟ وه سړیه پاڅېږه! څه وشوه؟

کریم سر وخنډه. په شونډو یې ژبه تېره کړه. ویې ویل:

– نه پوهېږمه. کله مې زړه وتښتي. نه څه اورمه، نه وینمه.

نازیې نجونو ته مخ کړ:

– اله اوبه راوړئ! وی سنګتیا مې دې شي! ما ولې وسکلې؟

هاجرې یې له لاسه ګیلاس واخېست. منډه یې کړه. خو د کریم په سترګو تیاره شوه. شواړ پرېوت.

ooooooooo

شاه زمان او دلاور د کوڅې په منځ کې د کریم د کور کونج ته ورسېدل. د دېوال له سره د راوتو انارو تویې شوې څانګې او پاڼې یې تر پښو لاندې شوې. شاوخوا یې وکتل. څوک نه لیدل کېده. شاه زمان د کریم لویه فلزي دروازه تر نظر تېره کړه. غوږ یې ونیو. ویې ویل:

– د چا غږ مږ نشته. بل ځای ته یې هجرت نه وي کړی.

– دزې دي کنه. زه ستا غږ سم نا اورمه ستا.

د لویې دروازې په څنډه کې د انسانانو د تګ راتګ لپاره وړه دروازه نیمکښه وه. دواړه هغې ته ودرېدل. شاه زمان غلې ټېلوهله. غنګس یې وخوت. زړې ودانۍ ته یې وکتل. وپسېد:

– یوه ښیښه یې ام نشته.

– راکېږ به لګېدلی وي راکېږ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چپ شه! خدای دې نکي. وسیمه او هاجره ورسره دي.
دلاور برندې برندې وکتلې. شاه زمان بېرته ډاډ ورکړ:
– نه نه، خیر و خیریت دی. مخکې یې را سره خبرې وکړې.
په تاکاوۍ کې نازیې سر یوې او بلې خوا ته زنګاوه. خېټه یې نیولې وه. زګېروي یې ختل. بیا به یې د کریم په مخ او به وشیندلې. وبه یې خوځاوه. په پای کې کریم سترګې وغړولې. نازیې ورته د خوشحالۍ اوښکې وڅڅولې. ګیلاس یې هاجرې ته ورکړ. کریم شا وخوا وکتل. ویې پوښتل:
– د شازمان او دلاور سره لاړه نه شوې؟
نازیه وغځېدله. ویې ویل:
– وی ح، ندي راغلي ح. وی ح، الله ح.
کریم لاسونه ولګول. د جګېدو هڅه یې وکړه. مګر زور یې ونه رسېد. بېرته پرېوت. ویې ویل:
– دا چېرته ورک دي؟ په سخته کې چې په کار نشي بیا یې څوک په بلا وهي کنه نو؟
سترګې یې نجونو ته واړولې. ویې ویل:
– دا ټلیفون راکه!
وسیمې له ځمکې څخه د غلام ټلیفون ورکړ. کریم وویل:
– آبل راکه!
هاجرې ګیلاس وړاندې کړ. کریم واخېست. ویې ویل:
– د نازیې ټلیفون یاد و مه. د شازمان شمېره مې په یاده نده کنه نو.
هاجرې او وسیمې د نازیې جېبونه لټول پیل کړل. کریم اوبه وڅښلې. زړه یې لا تازه شو. لاسونه یې ولګول، کېناست. خېټه یې وغورېدله. وړی و. وسیمې او هاجرې ته یې وکتل. هغوئ هم ټوله ورځ ډوډۍ نه وه خوړلې. خو غږ یې نه کاوه. ده چورت واهه چې په دسترخوان کې ډوډۍ پاتې وه که نه. په لاس کې یې د غلام ټلیفون اړاوه را اړاوه. پاس د واړه ورونه له زاړه کوره تېز را ووتل. شاه زمان وویل:
– تللي دي.
دلاور لاس د نوي کور په لور وخوځاوه. دواړه لکه غله د ګوتو په سرونو ور وخوځېدل. له شنې پردې تېر شول. په نوې ودانۍ ننوتل. په تاکاوۍ کې غږونه وو. شاه زمان ورور ته په خوښۍ وکتل. دلاور د تاکاوۍ د زینې په سر کې نارې کړې:
– کریم لالا! مور راغلو، مور راغلو.
چا ځواب ورنه کړ. هغوئ په زینه کېوتل. د تاکاوۍ په منځ کې یې لوښې ولیدلې. لکه دوئ ته چې منتظرې وې. خو کریم او نازیه نه ښکارېدل. دوئ پښنه تېزه کړه. شاه زمان خپل څادر د اوږې د پاسه ټول کړ. ماشینګنه یې ښکاره شوه. وسیمه یې په غېږ کې کلکه ونیوله. په مخ یې ښکل کړه. دلاور هم له هاجرې لاسونه تاو کړل. شکرونه یې واېستل. شاه زمان وپوښتل:
– کاکا دې څه شو لورې؟
وسیمه غلې وه. د کونج له وړې چاردېوالۍ غږ راغی:
– دلته یمه. ونه خوځېږئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د چاردېوالۍ په خوله کې کوږ ولاړ و. د تومانچې شپېلۍ یې سیخ دوئ ته برابره وه. دلاور وویل:
– لالا! ولې؟ دا څه کوې دا؟
کریم سر وخوځاوه. سترګې یې ډکې وې. شناوۍ یې ورپېدله:
– زه په ټوله خبره پوی یمه. تاسې غلام او بختیار زموږ وژلو پسې رالېږلي وو کنه نو. زه وایمه چې شازمان څنګه دیقه په دیقه زنګ وهي. زموږ د ځای پته یې اغوئ ته ورکوله.
– نه لالا نه، په خدای که...
کریم د غلام ټلیفون ور وښود:
– په دې کې هر څه شته. شازمان ورته وایي چېرته یئ؟ کریم لالا او وربندار مو څنګه کړه؟
د کریم سترګې پټېدلې. سر یې وڅنډه. چې ځان بیداره وساتي. ویې ویل:
– ای ای! خبره خلاصه ده کنه نو. وسلې کېدئ!
دواړه ورونه یودم د خپلو لوښو شاته کړوپ شول. شاه زمان غږ کړ:
– ډز ونکې! وربره دې لګېږي.
دلاور غبرګه کړه:
– دا دواړه خو په جنګ کې درپسې درغلې. دونه وربانډې ګران یې ګران.
کریم ناري کړې:
– بل څوک وغولوئ! ودرېږئ! ولمه مو. ودرېږئ کنه نو!
هغوئ په شاتګ زینې ته لاړل. نجونې یې له ځان سره کشولې. کریم د تومانچې نښنه نیولې وه. له چاردېوالۍ راووت. خطایي ډز یې وکړ. نجونو چیغې کړې. نازیې په چاردېوالۍ کې له ځېږوي سره ککره راپورته کړه. شاه زمان او دلاور لونې نه خوشې کولې. کریم په یوه پښه ټوپونه ووهل. سترګو یې سیاهي کوله. همداسې په زینه ورپسې وخوت. دواړه ورونه په حویلۍ کې له شنې پردې تېر شول. کریم له نوې ودانۍ ونه وت. د دروازې له څنګه یې کتل. یودم ضربه شوه. دده څنګ ته مرمۍ ولګېدلې.
هغه ژر شاته شو. د دلاور غږ راغی:
– لالا! لالا!
کریم ځواب ور نه کړ. بیا بیا ضربې شوې. د نازیې ځېږوي راتلل. کریم په اندېښنه د تاکاوۍ په لور مخ وګرځاوه. یودم پاڅېد. د کړکۍ نه یې څو ډزې د حویلۍ د دروازې په لور وکړې. بېرته کېناست. له هغې خوا هم د ماشینګنې ضربې شوې. دا هاغه ورونه وو چې ده وربانډې مکتب ووایه. ودونه یې ورته وکړل. کریم سلګۍ ووهلې. په زړه کې یې وویل «بخته! چې نور دې راته څه کرلي دي؟» د مېرمنې ځېږوی ورته د ځنکدن په څېر ښکاره شو. په یوه پښه یې تاکاوۍ ته منډه کړه. نازیه له چاردېوالۍ راوتې او په منځ میدان کې پرته وه. ویې خوځوله. هغې سترګې خلاصې کړې. ویې ویل:
– وی ح، پرې مې ده ح!
کریم یې څنګ ته کېناست. په مخ یې لاس ورتېر کړ. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:
– پاڅېږه کنه نو؟
نازیې اوږد ځېږوی وکړ. سره پرېوتله. د کریم شونډې مرۍ مرۍ شوې. په ژړا کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای نازیې! ته مه مړه کېږه! میرحمزه درسره دی کنه نو.

هغې لکه چې نه اورېدل. کریم یې په مخ لاس کېښود. نرمه یې وخوځوله. ویې ویل:

– ای! امدونه وه؟ آ؟ دې دونیا کې زموږ برخه امدونه وه؟ ای نازیې! اورې؟ زه نه وایمه، مري خو هر څوک مري. سخته اغه ده چې ارمانجن مړ شي کنه نو.

کریم عمیق تنفس وکړ. زړه یې سست شو. په څنګ کې یې پرېوت. د هغې په څنګله یې سر کېښود. سترګې یې پټې کړې. بیا یې په خاورو خړه ږیره وخوځېدله:

– په یاد دې دي؟ تا ویلې بله ښځه وکه چې بچی راوړي! زه په قار شومه. ما ویلې موږ ژوند یوازې د اولاد د پاره کوو؟ ځان ته یې نه کوو؟ تا خو ام زما دپاره ویلې. زړه خو دې نه و کنه نو.

هغه سترګې وغړولې. نازیې ته یې وکتل. هغې له اوږدو سلګیو سره اوږده زورونه وهل. کریم په دمه دمه دوام ورکړ:

– زه دې خفه کړمه. هو کنه نو. تا فیکر کاوه، چې، ماته ټولې ښځې یو شی دي؟ نه کنه نو. ته خو مې د واده نه مخکې ام خوښېدلې. د ځانه راته ګرانه وې، د ځانه. خیر دی، مه یې منه. هو، د خلکو خبرو، طانو کترو زما ټول پام اولاد ته اړولی و. زه ځورېدلمه. ځمکه راته سوراور شوې وه. ما لیدلې. ته ام راسره سوزېدلې. خو کومک مې نشو کولی. خدای منې؟ په امغه حال کې ام ته راته د ټولې دونیا نه ګرانه وې. ځکه مې بله ښځه ونکړه کنه نو. خو خدای شته چې میرحمزه دې په نس شو زه بدل شومه. نه پوېږمه ولې؟ ځان او جهان خو پرېده د تا نه ام راته اغه ډېر ګران شو...

کریم سلګۍ ووهلې. سر یې دروند شو. سترګې یې پټې کړې. د باندې ډزې یې لږې لږې اورېدلې. وبنګېد:

– ای ګرانې! اغې دونیا کې خو به درېواړه یو ځای شو...

په سترګو یې تیاره او خبرې یې په ستوني کې ورکې شوې.

ꝏꝏꝏꝏꝏ

دواړو ورونو د کنډو څنګ ته شا لګولې وه. په بامونو مرمۍ تېرېدې راتېرېدې. شاه زمان شېبه په شېبه د لاس ساعت سترګو ته جګاوه. نجونې د نړېدلي دېوال د ټوټو ترمنځ نورې هم ننوتلې. شاه زمان د کریم د کور دننه وکتل. دلاور وپسېد:

– ای! لالا او ورېندار خپله مري. موږ ته ضرورت ام نشته ضرورت.

شاه زمان مخ ور واړاوه. ټېغې سترګې یې برګې کړې:

– ته به پاتې شې؟ پینځه بجې کېږي کنه.

دلاور په افسوس سر وخوځاوه. شاه زمان وویل:

– چې څنګه یې اویلی، ته راوباسو؟

موبایل یې وترنګېده. د جبار زنګ و. په جړ غږ یې وویل:

– شازمان یې؟

– هو.

– یو سات وخت لرئ.

ټلیفون بند شو. د شاه زمان سا اخېستل تېز شول. ټېغې سترګې یې بې واره څرخېدلې. یو مهال په نجونو تم شوې. دلاور یې حرکات څارل. هغه نجونو ته اشاره وکړه چې دلته راشئ. دواړه په منډه ورغلې. ده وویل:

– تاسې به یو تاریخي کار وکئ! کریم کاکا دې تاسې ته څه نه وایي. دننه لاړې شئ! اغه مړ کئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو خولې وازې پاتې وې. دلاور يودم ورتاو شو:
- دا څه وايې؟ د مغزو ويرېنګ دې خراب شوی ويرېنګ.
- او غلی! په تاريخ کې شازادګانو خپل پلرونه وژلي. دا خو کاکا دی.
دلاور سر وښنده:
- نه نه...
شاه زمان په قهر ورتاو شو:
- چاره څه ده؟ که داسې ونکو يو سات پسته به موږ ام تاريخ شو.
- کېنه تاريخ شو تاريخ شو! زه مې خپله لور نه پرېږدمه نه.
- په تا لکه چې مانه ډېره ګرانه ده.
دننه کريم هما غسې د نازيې په څنګله سر ايښی و. سترګې يې پټې وې. هغې شڼوهل. ژرژر يې سا واخېستله. سترګې يې خلاصې کړې. غټه ګوته يې د مېږه په اننګي ووهله. غږ يې کړ:
- وسرېږه ح! د ميرحمزه پلاره ح!
کريم يودم نېغ کېناست. له خولې يې ووتل:
-آ؟ نازيې! څه دې ويلې کنه نو؟ ميرحمزه څه شو؟
د هغې سترګې پټې وې. په زور وهلو کې يې ډبلې شونډې ورپېدلې:
- ما ويلې ح... ته ځه ح! ماته مه ګوره ح!
کريم يوه شېبه کتل. بيا يې خپل مخ په ورغوو کې ونيو. ويې ويل:
- ته راپورې خاندې؟
- نه کنه ح. زه خو مرمه ح، ته خو به ژوندی يې کنه ح.
د دلاور غږ راغی:
- کريم لالا! کريم لالا! وسيمه او هاجره درته يو څه وايي. ويې نه ولې!
د کريم سترګې مړاوې مړاوې کېدلې. د زينې په لور يې واړولې. وسيمه او هاجره پښه نيولې روانې وې. لاسونه يې شاته وو.
کريم غږ کړ:
- تېزې راځئ کنه نو.
خو هغوئ له هر قدم سره په بل قدم فکر کاوه. کريم شاته په ستنه سر لګولی و. بيا يې غږ کړ:
- پام پام کنه نو! پښو ته ګورئ! ونه ولېږئ!
هغوئ هم پلګيو ته وکتل. په پای کې ورسېدلې. بدن يې رېږدېده. سا يې تېزه تېزه اخېستله. کريم لاس اوږد کړ. ويې ويل:
- راځئ کنه نو!
خو هغوئ نه نژدې کېدلې. دی په ناستو لږ ور وسکېده. يودم د دواړو په لاسونو کې تومانچې پيدا شوې. د کريم سا بنده شوه. هغوئ په ماشو زور واهه. دی په بيړه شاته وسکېده. ځان يې په نازيې واچاوه. هغه يې ټوله پټه کړه. ډزې شوې. مرمې يوې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلې خوا ته ولګېدلې. ده شا ته وکتل. نجونو زېړ رنګ نيولی و. تومانچې په ځمکه پرتې وې. کريم لاسونه په ستنه ولګول، پاڅېد. په ټوپونو ورغی. دواړه يې له مټو ونيولې. نجونو هېڅ نه ويل. يو قرار يې کاکا ته کتل. له باندې څخه د دلاور غږ راغی:

– هاجرې! وسيمې! هاجرې! هاجرې!

د نجونو سترګې هم ونه رپېدلې. بيا بيا غږ ونه شول. کريم په لوړ غږ ځواب ورکړ:

– ژوندۍ دي.

مخ يې نجونو ته واړاوه:

– تاسې زه وژلمه؟

يو ې هم ځواب ونه وايه. کريم دواړه مخته ټېلو هلې. په خپلو ټيکريو يې په ستنې پسې وتړلې. د نازيې ټلېفون يې راواخېست. زنګ يې وواهه. ويې ويل:

– ای! خبيثه! اورې؟ پينځه دیقې وخت درکومه. لاسونه جګ کړ ئ د ننه راشئ! که رانغلئ کنه نو، لورګانې مو وژنمه.

د هاجرې او وسيمې چونګس پورته شو. شاه زمان وويل:

– نه نه، ته دا کار نکوې.

– ولې زه درته نر نه ښکارمه؟ تاسې يې ماسره کولی شئ، زه يې نشمه کولی؟

د شاه زمان سترګې راووتلې. غږ يې کړ:

– ای ای ای! داسې ونکې! په خدای چې ټوټه ټوټه دې کمه.

– ما سات قيد که. لاس دې خلاص کنه نو.

شاه زمان نارې کړې:

– ته ودرې! ته غوږ ونيسه! په خدای او رسول...

ټلېفون بند شو. دلاور وارخطا و. دېوال ته پناه کوپ کوپ نژدې ورغی چې په هوايي مرمۍ ونه لګېږي. ويې پوښتل:

– څه وايي څه وايي؟

– وايي تسليم شئ که نه هاجره او وسيمه وژنمه.

دلاور نيغ ودرېد:

– ما تا ته ويلې چې مکوه! مکوه! په خدای چې په هاجرې څه وشي، زه بيا تا سره ګورمه.

شاه زمان مړاوی و. ويې ويل:

– دادی وګوره! ما درته نه ويلې؟ ورور دی او ورور دی. دا يې ورور. ورې ماصومې ورېرې يې دي. اغوئ څه ګونا کړې؟

هاخوا کريم په هاجرې او وسيمې تومانچه ونيوله. هغوئ کريکې وهلې. نازيې سر لېږ جګ کړ. ويې ويل:

– وی ح خوشې ح! مه کوه ح!

– ته ودرېږه چې پوی شي کنه نو. چې بد سړی کېدل اسانه دي. ښه سړيتوب سخت دی.

هلته دلاور د لور کريکې اورېدلې. وارخطا و. شاه زمان يې له لاسه کش کړ:

– راځه چې ورشو کنه! څه ته ناست يې څه ته؟

– مه کړتېږه ورک شه! چې لاړ شو خو ما او تا ام وژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیر دی. چې لورکۍ مې خوشې کې لورکۍ مې.

شاه زمان په آرامه وویل:

– لېونی کېږه مه! عقل نه کار واخله. ته داسې وکه! ننوځه! کوټې ته مه ځه! پرې چې اغه راووځي! امدا چې راووت زه یې ولمه.

دلاور وویل:

– ښه او ښیار یې. خپله نه ځې. ما لېږې ما. که ومې ولي؟

– نه کنه. چې دواړه نه یو یوازې تا ته څه نه وایي. ځه مه وېرېږه! زر کوه! پینځه دیقې پوره کېږي.

شاه زمان د دېوال له شاځخه نښه نیولې وه. دلاور ننوت. له پردې تېر شو. ټوپک یې دزو ته تیار نیولی و. غږ یې کړ:

– کریم لالا! چېرته یې؟

له هغې خوا ځواب راغی:

– تاکاوۍ ته راځئ!

دلاور شاه زمان ته وکتل. هغه اشاره وکړه چې لاړ نه شې. ده غږ کړ:

– نه، هرڅه چې وایې په اویلۍ کې یې ووایه په اویلۍ کې!

– تاسې نه غواړۍ چې لورګانې مو ژوندۍ اوسي کنه نو.

د هاجرې او وسیمې د ژړا غږ جګ شو. دلاور وویل:

– مکوه مکوه! درځمه.

ورو ورو وړاندې ورغی. د نوي کور سالون ته ځیر و. شاه زمان له قهره مخ واړاوه. دلاور په لینده ډوله زینه پورته شو. شاه زمان وریسې و. دلاور سالون ته داخل شو. ورو ورو د تاکاوۍ د زینې سر ته ورغی. لاندې یې وکتل. څوک نه ښکارېدل. د هغه ټول پام په کونج کې ورې چاردېوالۍ ته و. په زینه یو قدم کېوت. شاه زمان هم وریسې سالون ته ننوت. کریم په حویلۍ کې له کونجه تاو شو. د چپې پښې په ځای یې لرګی په ځمکه لګاوه. د نوې ودانۍ په زینه وخوت. شاه زمان د لرګي ټک ټک واورېد. مخ یې وګرځاوه. کریم تومانچه ورباندې نیولې وه. په شونډو یې ګوته کېښوده. شاه زمان لاسونه جګ کړل. دواړه په زینه تاکاوۍ ته روان شول. هلته کریم په دلاور غږ وکړ:

– الکه! شاته ونه ګورې! ټوپک کېده!

هغه همداسې وکړه. کریم نژدې ورغی. ویې ویل:

– مخونه دېوال ته کړئ!

د دلاور ټوپک یې په لرګي لېرې ټېلواهه. پلاستیکي رسۍ یې ورکړه. نرۍ شونډې یې ورپېدلې:

– د شازمان لاسونه شاته وتړه! کلک یې وتړې!

دلاور همداسې وکړل. کریم وویل:

– اوس ته شا واړاوه!

خپله یې د رسۍ په بل سر د ده لاسونه وتړل. بیا یې کلک سوک په خوله کې ورواهه. هغه ولوېد. د ده خپله هم سر وګرځېد. شاته چپه شو. بېرته کېناست. سر یې وځنډه. سترګې یې ښې خلاصې ونیولې. پاڅېد. لرګی یې د دلاور ملا ته واړاوه. هغه چیغې وهلې، ده وارونه کول. نجونو هم په زوره زوره ژړل. کریم همدا کار له شاه زمان سره هم وکړ. دواړه په ځمکه پراته وو. له پزو یې وینې تللې. د کریم جامې په خولو کې لندې خیشتې وې. مخامخ د دېوال بیخ ته کېناست. د ټوپک خوله یې وراړولې وه. ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما په تاسې ظلم کړی؟
دواړو سرونه وښورول.
– ستاسې مال مې خوړلی؟
هغوئ بیا سر وښوراوه. کریم غاښونه وچیچل. لاس یې په دېوال ولګاوه پاڅېد. ویې ویل:
– ولې؟ ولې کنه نو؟
د دلاور په وینو سرې شونډې وخوځېدلې:
– د اجي رسول د لاسه داجي رسول.
د کریم نظر د هغه په مخ تم شو. ویې ویل:
– ای څپلۍ مخیه! زه درته کمقله ښکارمه؟ د اجي رسول په دې کې څه کار دی کنه نو؟
شاه زمان د خولې وینې تو کړې. غږ یې ووت:
– د اغه په موږ قرض دی.
کریم له چیغې سره مخ تاو کړ:
– په ما پورې یې څه کنه نو؟
– یو سلو شل لکه دي.
کریم مکمل راوګرځېد. خپل تندی یې په ګوتو کېکاږه. ورو یې وویل:
– یو سلو شل لکه؟ هه، تاسې په دونه پیسو څه کول؟
شاه زمان غلی شو. دلاور غږ کړ:
– تاته مو ندي ویلي لالا. موږ په پوډریانو پوډر خرڅوو پوډر. څه وخت مخکې یو سړی راغی. ډېر پوډر یې په کار وه. خارج ته یې وړل. ښه ګټه پکې وه. موږ د اجي د کس نه په قرض واخېستل. پوډر مو اغه سړي ته ورل. په لاره کې پولیسو ونیولو. خدای فضل وکه اجي راپیدا شو اجي. موږ یې پولیسو نه خلاص کړو.
شاه زمان او دلاور په څلورو شول چې کېني. کریم سر وښوراوه:
– تاسې خره وئ چې داکار مو کاوه؟
دلاور سر وخوځاوه:
– خره نو څه ته وایې؟
شاه زمان پزه په اوږه وسولوله. ویې ویل:
– بیا موږ ځمکو قوالې ورکړې. خو اغه کمې وې. یو ه افته وخت یې راکړی و. ویلې یا به پیسې راوړئ یا مو وژنمه.
کریم له درده وخندل:
– لېونی دی؟ چې تاسې مړه کې پیسې به یې څنګه شي؟
دلاور ژر وویل:
– اغه امداسې کوي.
– دا جنګ کې یې پلار نشي راتللی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه زمان سر ښکته واچاوه، ويې ويل:
– ته يې مه منه.
– تاسې خو ژوندي يئ کنه نو.
– نن پينځو بجو پورې وخت شته.
کريم شا واړوله. ويې ويل:
– چې مانه مو پټه کړې وه بلا مې درپسې. مانه څه غواړئ مانه؟
– خو اجي ستا د ښار ځمکه غواړي.
دلاور غبرګه کړه:
– ويلې ويې وژنئ، ځمکه يې درته په ميراث پاتې کېږي. قرض پې خلاصېږي.
– تاسې ام ومنله؟
– نه، موږ اول تاته وويلې تاته. تا رانکړه.
– تاسې خو داسې ونه ويلې کنه نو.
شاه زمان تېغې سترګې بلې خواته واړولې:
– څنګه مو ويلي وه؟ که ته خبر شوی وې چې موږ پوډر خرڅوو...
هغه خبره نيمه پرېښودله. کريم سر وخوځاوه:
– چې جنګ شو تاسې ته خدای درکړه کنه نو. هر کار وکه څوک نه خبرېږي. چې غلام او بختيار مو څنګه راضي کړه؟
دلاور وويل:
– موږ خبر وو چې اغوئ په پيسو هر کار کوي هر کار.
د کريم زړه ډک شو. سلګۍ يې ووهلې. ويې ويل:
– موبارک! تاسې کاميابه شوئ. موبارک! نازيه ګۍ او مير حمزه مو ووژل.
دواړو ورونو د پرتې ورېندار په لور وکتل. کريم په سلګيو کې غږ واېست:
– په تاسې لورګانې څونه ګرانې دي؟ امداسې په ما ام ښځه او بچی ګران دي کنه نو... يو بچی و... پيدا کېدو پورې پاتې نشو...
ژړا يې د خبرو مخه نيوله. عميقه سا يې واخېستله. ويې ويل:
– زه په ژوند کې نور څه لرمه؟ په خوب کې، په ويښه، په لمانځه کې مې بچی ليده. تاسې اغه رانه...
هغه په چيغو چيغو وژړل. نازيه وسونګېدله. بيا په اړخ واوښتله. کريم په ټوپونو ورغی. غږونه يې ورباندې وکړل:
– نازيې! نازيې!
هغه وبنګېدله:
– وی ح، ژوندی يمه ح.
د کريم بدن په سلګيو ولړزېده. په پای کې يې ژوره سا واخېستله. لاړې يې تېرې کړې. مخ يې ورونو ته وګرځاوه. ويې ويل:
– که زه ستاسې او تاسې زما په ځای وای ماسره مو څه کول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دواړو له خولې خبره نه وتله. کريم مرمۍ تېره کړه. هغوئ هک پک کتل. وسيمه او هاجره وسونګېدلې. کريم دواړه له ستنې خلاصې کړې. په غېږ کې يې کلکې ونيولې. په مخ مخ يې ښکل کړې. ويې ويل:

– لېونو! تاسې خو زما ورېرې يئ. زه نو تاسې وژنمه؟ ما په تاسې دا دوه خره نيول کنه نو.

نجونو کلکه غېږه ورکړه. په زوره زوره يې وژړل. د دلاور هم بغارې شوې. نارې يې کړې:

– خدای ته وګوره! بد شوي. مرګ زموږ سترګې نيولې. عقل کار نه کوي عقل. ای لالا! چې ته هر څه وايې اغه کوو.

د شاه زمان هم اوښکې وبهېدلې. کريم غاښونه وچيچل. ټوپک يې د دلاور په تندي کېښود. هغه سترګې ژرژر رپولې. سا يې تېزه تېزه اخېستله. هاجره وسونګېدله. کريم هغه پرېښود. ټوپک يې د شاه زمان په تندي ونيو. د هغه ټېغې سترګې بېخي له پولو راووتلې. دا ځل د وسيمې سونګی وخوت. کريم ژور تنفس کاوه. له ټوپک لېرې کولو سره يې يو دم شا واړوله. په برابر غږ يې وويل:

– ورېندار مو شفاخانې ته ورسوئ! زه چې هر څه لرمه ستاسې شوه.

دواړه ورونه هک پک شول. ډار او ژړا يې وتښتېدل. باور يې نه کاوه. کريم غږ کړ:

– که مامېله مو قبوله وي زر کوئ کنه نو.

دواړو ژر ژر سرونه وښورول. کريم يې لاسونه خوشې کړل. درېواړه د نازيې سر ته ودرېدل. د هغې سترګې نيمې خلاصې وې. له سا اخېستلو سره يې اوږد زګېروی وخوت. ملا يې له ځمکې جګه کړه. بېرته درب ولګېدله. شاه زمان کريم ته کړ:

– که په شفاخانه کې مړه شوه؟

– تاسې يې ژوندۍ ورسوئ. زما جايداد ستاسې شو.

دلاور تاو شو چې ورېندار په شا کړي. کريم غږ کړ:

– کراچۍ شته.

هغه يې په کراچې کې کېږه سملوله. دواړو ورونو د سترګو په رپ کې له حويلۍ واېستله. کريم او نجونې هم ورپسې شوې. د کوڅې په سر کې ميرګل له درېو تنو سره ولاړ و. هغه وپوښتل:

– ترورزيه! چېرته چېرته؟

شاه زمان وويل:

– ورېندار مو ده. شفاخانې ته يې بيايو.

– بس ايجازه نشته ترورزيه.

دلاور دلاس ساعت ژر سترګو ته ور وړاندې کړ:

– پينځه ويشت ديقې خو شته پينځه ويشت ديقې. د ونه وخت کې مکمل اينجن جګېږي.

ميرګل بېرې وروځې بره کش کړې:

– نه ترورزيه. بس اينجن بيا په اغې دونيا کې جګوه! دونه وخت کې ايله ورسېږو.

– د اجي صيب پيسو دپاره دا کار کوو کنه.

– بس مخکې به مو کړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم لرګی په ځمکه لګاوه را ورسېد. د نازیې په پښو یې چادري سمه کړه. پوښتنه یې کوله چې څه خبره ده؟ د دواړو ورونو رنګ پک الوتی و. شاه زمان ټلیفون را واخیست. ویې ویل:

– ته ودرېږه! د اجي صیب سره وغږېږمه. الو! اجي صیب! ... هو کار شوی وبوله. خو ورېندار مې باید شفاخانې ته ورسومه... نه، وخت پوره ندی... نه نه، خو د کریم لالا سره زموږ ما مېله امداسې ده... نه اغې ته ضرورت نشته خپله یې را کوي... شل دیقو کې به کوشش وکو... نه، خو... کېږي...

ټیلیفون بند شو. میرګل وویل:

– ترورزیانو! بس مخته شئ!

شاه زمان یو قرار ورکتل. په پای کې یې په آرامه غږ واېست:

– ته ودرېږه! دا ورېندار خو کور ته بوځو کنه. دو نه وخت خو شته.

ټول بېرته حویلۍ ته ننوتل. په تاکاوۍ کې شاه زمان ټلیفون را واخیست. ژر ژر یې ګوتې ووهلې. غوږ ته یې ونیو:

– الو! قوماندان صیب سرور یې؟... شازمان یمه، مالیم شازمان... ما ویلې یو کار وکه!... مریض لرمه. عاجل دی. شفاخانې ته یې بیایو... نه، لګېدلی ندی. ښځه ده. په ماشوم مریضه ده... د اجي رسول کسان مې نه پرېږدي... ته څنګه پکې نه یې؟... دا خو ستاسې تاریخي مسولیت دی چې د ظلم مخه ونیسئ... ګوره... ته غوږ ونیسه...

ټلفون بند شو. هغه بله شمېره ووهله. ویې ویل:

– الو! نورعلي! ... نورعلي شهید شو؟... ته څوک یې؟ ... الله ګل؟... شازمان خبرې کومه... خدای ته وګوره خوریه! کومک وکه!... مریض مې مري... هو ورېندار مې ده... د اجي رسول راباندې پیسې دي. اوس شفاخانې ته مو نه پرېږدي... څنګه دې په اجي زور نه رسي؟... هو کریم اوستاذ ژوندی دی...

ټلفون بند شو. هغه له ځان سره سپکې سپورې وویلې. دروازه وټکېدله. میرګل نارې کړې:

– ترورزیانو را ووځئ کنه! پینځه لس دیقې پاتې شوې.

د شاه زمان خوله وچه وه. دلاور په ډک ستوني وویل:

– خبره خلاصه ده خلاصه. هاجرې لورې! مور ته دې وایه بخشش کوه!

غټه زنه یې ولړزېدله. شونډې یې مرۍ مرۍ شوې. درېواړه سالون ته وختل. خو وسله یوازې له کریم سره وه. میرګل غږ کړ:

– بس را ووځئ که درپسې درشو؟

کریم نارې کړې:

– الکه! دا زما کور دی کنه نو. که ننوتلئ ګیله د ځانه کوئ!

د میرګل مخ تک سور شو. ویې ویل:

– ترورزیه! بس ستا ام اجل راغلی.

خپلو کسانو ته یې امر وکړ چې په کور واوړي. بېر څټې د دېوال له سره سالون تر برېد لاندې ونیو. دوه تنه د کنډو له لارې په کور ننوتل. کریم لرګی لګاوه روان شو. فرش شوې کوټې ته لاړ. د کړکۍ له لارې یې دواړه د دېوال په بېخ کې وویشتل. دلاور د سالون له کړکۍ هر څه لیدل. سر یې په دواړو لاسونو کې ونیو. کېناست. ویې ویل:

– څه خبره بېخي خرابه شوه. اوس د اجي بریکو نه څوک نیسي څوک؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرګل د کنډو له ځنګه د خپلو کسانو مړي ولیدل. ځنګ ته ولاړ ببر ځتهي کس ته یې وویل:
– ترورزیه! بس دا ګوډ خو سم لیونی دی.
ملګري یې غابنونه وچیچل. په کوریې دوامداره ضربه وکړه. دننه وسیمه په منډه سالون ته راوختله. د ضربو له امله ولوېدله. په پروتو یې غږ کړ:
– الله کاکا ښځه! کاکا ښځه!
کریم له لرګي سره په یوه پښه په زینه منډه واخېستله. د نازیې سر ته ودرېد. هغې به شتهوا هه بیا به ارامه پرېوتله. لکه سا چې نه اخلي. ده ورباندې غږونه وکړل. خو هغې هېڅ ډول عکس العمل نه ښود. کریم په زوره زوره وژړل. نجونو هم ورسره چیغې وهلې.
شاه زمان او دلاور ورسېدل. کریم یې له متهو ونیو. هغه لاسونه کش کړل. ویې ویل:
– لاړه! نازیه مې ارمانجنه لاړه کنه نو.
سلګۍ یې ووهلې. بیا یې غږ ووت:
– وه میرحمزه مې! وه ومې نه لیده کنه نو.
ښه یې چیغې ووهلې. وروسته یې سر ښکته واچاوه. شا یې له سلګیو سره غورځېدله. خو غږ یې نه خوت. شاه زمان او دلاور نا ارامه تاوېدل. کریم او ښکې پاکې کړې. د لرګي په مرسته پاڅېد. شاه زمان ته له لاس اوږدولو سره یې وویل:
– ته ټلیفون راکه!
حاجي رسول ته یې زنګ وواهه. په برابر غږ یې وویل:
– زه درته په خپل کور کې منتظریمه...هو، د ښار د ځمکې قواله درکومه.
دواړو ورونو غتهې کتلې. نازیې شتهو هل. زګېروي یې وختل. په کریم بیا د سلګیو حمله راغله. ورونو ته یې مخ واړاوه:
– ځئ! شاته دېوال سوری دی. تاسې نجونې وباسئ! زه اجي سره مامېله خلاصومه.
دلاور وویل:
– موږ به ام یو موږ.
– نه، چې تاسې نه یئ ښه ده.
شاه زمان غږ کړ:
– تا یوازې نه پرېدو.
کریم نازیې ته مخ کړ. ویې ویل:
– زه ام یوازې نه پاتې کېږمه. ځئ چې اغه اوس رسېږي کنه نو.
دواړه ورونه او نجونې د کړکۍ په لور روان شول. کریم ورپسې غږ کړ:
– ما ویلې موږ دواړه ځنګ په ځنګ خښ کئ!
شاه زمان او دلاور یو بل ته وکتل. د کریم غږ بیا راغی:
– که میرحمزه مړ...
ستونی یې داسې وپړسېد چې خبرې یې بندې شوې. بیا یې هڅه وکړه:
– که بچی مې مړ پیدا و... اغه ته په منځ کې قبر جوړ کئ... چې دواړو ته نزدې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د سلګیو حمله وربانديٍ راغله. ورونو یې هیڅ ونه ویل. د وړې کرکۍ له لارې یې اول لوښې واېستلې. وروسته خپله وختل. د ودانۍ شاته تاو شول چې په سوري د دېوال ووځي. میرګل وربانديٍ ټوپک ونیو. وپسېد :

– تروزیانو ! بس خبرې ونکئ !

oooooooooo

کریم ځوړند سر په حویلۍ کې کېناست. لرګی یې څنګ ته کېښود. چې زړه به یې تنبتېده نو خوله به یې آسمان ته کړه. ژوره سا به یې واخېستله. د دېوال له کنډو څخه یې لمر ته وکتل. له هرې خوا د ماشیندارو غږونه راتلل. دا مهال د کلي په کوز سر کې ډزې ودرېدلې. کریم غوږ ونیو. فکر یې وکړ چې یوه خوا ماته شوه. ورو ورو نژدې ډزې هم بندې شوې. الوتکې لا هم ګرځېدلې. له کوڅې څخه د موټر غرهار راغی. تورلنډ کروزر له دوو پیک آپو سره د کور مخې ته ودرېد. د ګڼو پښو درب درب شو. په لسګونو وسله وال په دروازه ننوتل. د حویلۍ په بېلابېلو برخو کې ځای په ځای شول. حاجي رسول او جبار ترشنې پردې تېر شول. کریم شوا ر ناست و. حاجي د نوي کور ځوړند چت ته وکتل. په درندو قدمونو وړاندې راغی. جبار وویل :

– کریم اوستاذه څنګه یې ؟

هغه ځواب ورنه کړ. جبار خپلو پرتو مړو ته د لاس اشاره وکړه :

– تا زما کسان ووژل.

کریم بیا ځواب ورنه کړ. میرګل د نوې ودانۍ د دېوال له کونجه کتل. څنګ ته یې د شاه زمان او دلاور لاسونه تړلي او په ځمکه پراته وو. هاجره او وسیمه یې سرونو ته ناستې وې. په خولو یې دسمالونه تاو وو. دلته حاجي په آرامه کریم ته وویل :

– کاش چې دا عقل دې مخکې پیدا کړی و قوربان. ستا ورونه زما دوستان دي. زه د دوستانو ...

کریم یې په خبرو کې ولوېد :

– دوستان؟ ههها ...

– ولې دې وخندل قوربان؟

کریم غټ سر وښنډه. خوله یې وچه شوې وه. نرۍ شونډې یې ورپېدې :

– سړي دوستان نه غولوي کنه نو.

– موږ کې غولول مولول نشته قوربان. سپینه مامدینه ده.

د کریم په تندي درد شو. سترګو یې سیاهي وکړه. څوک یې سم نه لیده. په مخ یې لاس کش کړ. سترګې یې لږې روښانه شوې. په دمه دمه یې وویل :

– تا زما ورونو ته دام ایښی و. د دروغو مامېله دې جوړه کړې وه. بیا دې پوډر ورکړی وه. خریدار ام ستا کس و، پولیس ام.

په کونج کې د میرګل تندي ګونجې وکړې. حاجي په هوا کې څرخکې ته کتل. غږ یې ووت :

– ستا کړتو ته وخت نلرمه. مامېله خلاصوه قوربان!

کریم دوام ورکړ :

– پوډر ام بېرته تاته رسېدلي کنه نو.

– زه داسې بې غیرته نه یمه. ته قاضي یې که قرضدار ؟

کریم مخ اسمان ته کړ چې تنفس ښه وکړي. غږ یې کړ :

– پولیس څه خبر شوه چې دوئ سره دونه ډېر پوډر دي؟ بیا یې ولې ستا په خبره خوشې کړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاجي زړه تنګ او مخ لا سور شو. ژوره سا يې واخيستله. ويې ويل:
– تا ته زما زور نه دی مالوم قوربان.
کريم خپله خبره نه پرېښودله. ويې ويل:
– او دا ټوله خواري دې زما د ځمکې دپاره کړې ده کنه نو.
مير ګل له کونج څخه قهرجن کتل. حاجي وويل:
– ستا ځمکه ما ته په درياب کې څاڅکی دی.
– تا ام يو يو څاڅکی امداسې ټول کړی چې درياب شي کنه نو.
د حاجي سترمې وپړسېدلې. مخ يې واړاوه. له بېرته تاوولو سره يې وويل:
– ځمکه راکوې که نه؟
د کريم سا بندېدله. په ټټر يې لاس کلک وسولاوه. ښه لويه سا يې واخيستله. په آرامه يې وويل:
– ځمکه نه، جنګلاوه.
د حاجي تندی ګونجې شو. کريم سر وخوځاوه:
– ما يو وخت يو کس ته کور جوړ کړی و. ډېر رانه خوشاله دی. د جنګ نه خبر شوی و. زنګ يې راته وواهه. هغه ستا د کارونو ټوله کيسه راته وکړه. جنګلاوه، ههههه ښه نوم دې پې ايښی. سېلاو کې چې خلک لړګي نيسي سېلاوه ورته وايي. په جنګ کې چې ته مالونه لوټې جنګلاوه يې بولې.
حاجي غاښونه وچيچل:
– ګل احمد اجي و؟
کريم موسکی شو. حاجي له قهره کټ کټ وخندل. ويې ويل:
– اغه دې ام راباندې خميره که. ای! ځه دا يې جنګلاوه. څه دې د لاسه پوره دي قوربان؟
– ايڅ، تا د ببرک کارمل د وخته چوروټپيل کړي. وبښه! د کارمل د وخته دې جنګلاوه نيول پيل کړي. د دولت او مجاهدو قوماندانان به دې شريکان کړه. بيا به اغوئ قصدن کورونه ويشتل. په لوډسپيکر کې به يې ام نارې وهلې چې کورونه پرېدئ. وروسې به ستا کسان ورغلل. هر څه به يې يوړه.
حاجي رسول شونډې کېکاږلې:
– ښه مالومات يې درکړي.
– اغې دونيا کې به يو د شپرو جواب څنګه وايې کنه نو؟
– کوم شپرو؟
– ځان ناګاره مه نيسه کنه نو! لېونی شپرو يادومه. د اغه کور دې ام چور کړی و. بيا دې ټوله کورنۍ ويشتې وه. چې ستا راز چا ته ونه وايي. اغه خدای ژوندی پاتې که. خو ستا طالې وې. لېونی شو.
– کړتې بندې که چې تا نه بل شپرو جوړومه. جنګلاوه مې راکه!
– درکومه يې؟ يوه خبره راته اجيبه ښکاري. دونه دارايي سره اوس ام د خلکو واړه واړه شيان په جنګلاوه کې وړې.
حاجي خپل زوم ته وکتل. په شونډو کې موسکی شو. سپينه ګردکۍ ږيره يې وخوځېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغه کار چې یوازې ته یې کولی شې بېل خوند لري قوربان.

جبار کټ کټ وخندل. نورو کسانو یې له هرې خوا پخوهل. کریم نری، شونډې ویټې کړې. هوا ته یې اشاره وکړه. ویې ویل:

– کار دې وشو. جنګ دې ختم که کنه نو.

حاجي سر وښوراوه. غږ یې ووت:

– ځان ته هوښیار وایې خو کمقل یې قوربان. صفا جان اغا ختم که. اغه ستا ملګري یې ام دولت ته تسلیم کړه.

د کریم تندی ګونجې شو. حاجي په ملنډو وموسل. ویې ویل:

– د اغه شرطونه دولت ومنل، نور یې نو څه کول؟

– ښه؟ دا زموږ کلی یې د خپلو شرطونو دپاره وران که؟

حاجي سر وخوځاوه:

– هرڅوک خو تا غوندې کمقله ندي. ښه ځه خبره خلاصوه قوربان! ډېره اوږده شوه.

کریم کاغذونه جګ ونیول. شونډې یې ورپېدلې:

– دا زما د ښار د ځمکې قواله ده، او دا اقرار، چې په تامې خرڅه کړې ده. زما د ورونو قوالې راکه! دا واخله!

حاجي وخندل. خپل مالي کس جان محمد ته یې اشاره وکړه. هغه په آرامو قدمونو موټر ته روان شو. حاجي وویل:

– ته ډېر زړور یې قوربان.

کریم د هغه څېره سمه نه لیدله. شونډې یې ورپېدلې:

– ما کې ډار ته ځای ندی پاتې.

د جبار ټلیفون ته زنګ راغی. هغه غوږ ته ونیو. ویې پوښتل:

– څوک دې؟... پولیس؟... د باغ حجره کې یې کېښوئ! قدر یې وکئ! موږ اوس راځو.

جان محمد بېرته راغی. حاجي د کریم په لور اشاره وکړه. هغه ورسره کاغذونه تبادله کړل. حاجي پاڼې واړولې راواړولې.

سترګې یې تېرې او سا اخېستل یې تېز شول. چیغه یې کړه:

– دا خو قوالې ندي.

کریم له جېبه د غټې خولې تومانچه راایستې وه. هوا ته یې ونیوله. ډزې یې وکړ. مرمۍ له رڼا سره جګه شوه. حاجي غږ کړ:

– دادې څه وکړه؟

مرمۍ سیخ د حویلۍ په منځ کې په شنې پردې راکېوتله. کریم له بې حاله پرېوتو سره وویل:

– دې نه پس جنګلاوه ختمه کنه نو. ههههه

سور غلیظ لوګی پورته شو. طیارو مخونه راوګرځول. حاجي منډه واخېستله. په جان محمد او جبار یې چیغه کړه:

– ځان باسئ!

ساتونکو یې هم په وارخطایۍ هوا ته وکتل او په حاجي پسې یې وځغاستل. دا مهال شېرو لېونی راپیدا شو. حاجي یې دروازې ته نژدې په غېږ کې کلک ونیو. له ځان سره وغومبېد «جنګلاوه، جنګلاوه...» حاجي زورونه وهل چې ځان ترې خلاص کړي.

ساتونکي هم ورپسې نښتي وو. خو شېرو نه خوشې کاوه. طیارې راورسېدلې. په کور یې ضربې وکړې. بمونه یې وغورځول. دا کار یې درې ځله تکرار کړ. ټوله فضا توره لوخړه شوه. طیارو بېرته مخونه وګرځول. ورکې شوې.

ooooooooooo

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام قضا و. د دېوالونو سیوري د زړو کنډوالو په شان بربنډېدل. هرې خوا ته چیغې وې. خلک د موټرو د ټراغونو مخې ته تېرېدل راتېرېدل. شاه زمان او دلاور منډې وهلې. د کریم د حویلۍ دېوالونه په تور لنډکروزر او دوو پیک آپو دپاسه پراته وو. د ننه یې د حاجي رسول، شېرو او جبار تر جسدونو پښې واړولې. نوی او زوړ کور له ځمکې سره برابر وو. وزه د لویو کنډو شاوخوا تاوېدله. خاوند ته یې رمباړې وهلې. د وئ کونج په کونج وګرځېدل. خو کریم یې ونه موند. سترګې یې ډکې شوې. بېرته تېز ووتل. دلاور شترنګ ته کېناست. موټر تېز حرکت وکړ. دواړه په شفاخانه کې د ښځو برخې ته ودرېدل. د نیلي چپنې ترور یې مخه ونیوله. شاه زمان په برابر غږ وپوښتل:

– اغه ښځه چې موږ راوړې وه، اغه څنګه شوه؟

شاته میرګل ځواب ورکړ:

– ترورزیه! وراره پیدا شو. وربندار ام ښه ده.

دواړه ورونه په وازو سترګو ورتاو شول. میرګل په خپل لاس کې د ماشوم جامو ته اشاره وکړه. نرسې د هغه له لاسه کڅوړه واخېستله. د تګ په مهال یې وویل:

– موبارک! موبارک! بېرته راځمه. پلار یې څوک دی؟ شېریني به راکوي.

د دوئ له سترګو اوښکې راغلې. درېواړه په حویلۍ کې تر ټراغ لاندې په اوږدې چوکۍ کېناستل. مخته یې د کوړیو وېښتانو ځوان تېر شو. شونډې یې شکېدلې او سترګې یې پړسېدلې وې. دا زړګی و. هغه چې د جبار په تاکاوۍ کې کریم خپل ټلیفون ورکړ. د عاجلې برخې نرسې ورڅخه کڅوړه واخېستله. زړګي وپوښتل:

– څنګه دی؟

– دی نو. تشویش مکوه! مشر ورور دې دی؟

زړګي د بېرته تګ په مهال سر وخوځاوه:

– ورور نه ام راتېر دی.

هغه په حویلۍ کې په چوکۍ کېناست. تر سرک هاخوا دلاور په سلګیو کې غږ واېست:

– زوی یې ونه لیده زوی.

میرګل سر وخوځاوه:

– ترورزیه! بس چې پوه شومه چې زه یې ام غولولی یمه، ما ویلې د اجي رسول وینې وڅکمه. د کریم اوستاذ د ښځې خبره وه. که نه اول ما مرداروه.

زړګی پاڅېد. تر سرک تېر شو. د پلې لارې په سر اوږدې چوکې ته ودرېد. ویې پوښتل:

– دزرین کلا کریم اوستاذ خو نه یادوئ؟

درېواړه نېغ ودرېدل. میرګل وپوښتل:

– ترورزیه! ته اغه څه پېژنې؟

زړګي سر غمجن وښوراوه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کیسه اوږده ده. زه جبار اختطاف کړی ومه. کریم او ستاذ خدايي الته راغی. ماته يې موبايل پرېښود. ما مې پلار ته زنګ وواهه. پولیسو وباسلمه. زه د جبار د خبرو نه پوه ومه چې کریم او ستاذ وژني. ما ويلې چې ورسره کومک ونکمه نه ځمه. کور مې پیدا که. بمبار شوی و. ډېر خلک مړه وو. اغه ام ټوک ټوک پروت و. مګر سا يې اخېستله. زر مې شفاخانې ته راوه.

ټولو يو بل ته وکتل. يو ځای عاجلې برخې ته روان شول. شاه زمان په تګ کې وويل:

– مو ږ يې ګورو.

زرګي يې مخه ونيوله:

– مه ځئ! اېښوک نه پرېږدي.

ooooooooo

کریم کړکۍ ته کتل. دباندې فضا تکه توره وه. په کوټه کې زګېروي ختل. د ټولو مریضانو په مخونو پسې د اکسېجن ماسکونه نښتي وو. ده د سر دپاسه او سپنيزې لکړې ته سترګې واړولې. د سېروم له کڅوړې يو يو څاڅکی په نري پايپ کې تويېده. زړه يې ډوب ډوب کېده. سا يې په سختۍ اخېستله. لاس يې جګ کړ چې د اکسېجن ماسک له مخه لېرې کړي. لاس يې درون د و. ويې ليدل چې سر تر پښو په سپينو لتو کې تاو دی. يوازې د ګوتو زېړ سرونه يې ښکارېدل. نارينه نرس يې سر ته ولاړ و. کريم ماسک لږ کش کړ. خرېدو ته ورته غږ يې واېست:

– زړه مې تنګ دی کنه نو.

نرس وويل:

– ماسک مه کشوه! خير دی. او صېله وکه! ښه کېږې.

– زه نه ښه کېږمه.

نرس موسکی شو. له وړې الماری څخه يې دوا راواخېستله. ويې پوښتل:

– درد نشې تېرولی؟ اوس به سېروم کې درته دغه زوروره پيچکاري وکمه. دردونه به دې دسې ورک شي. لکه نه چې وه.

– زما درد په پيچکاری نه ورک کېږي.

نرس يې ډکو سترګو ته ځير شو. ښځه نرسه راغله. نارينه ته يې غوږ کې څه وويل. هغه دوا بېرته په الماری کې کېښودله. د کريم چپرکټ يې د دروازې په لور ټېلواهه. نرسې ورسره د اکسېجن ډبه په ټايرونو کشوله. په لوی دهلېز کې روان وو. کريم نه پوهېده چې چېرته يې بيايي. کړس شو. دده چپرکټ جېټکه وخوړه. نرسان لېرې لاړل. کريم مخ وګرځاوه. نازيه يې څنګ ته په بل چپرکټ کې وليدله. سورمخی غومبرور ما شوم ورسره په خواړه خوب ويده و. د کريم سترګې راووتلې. د اکسېجن ماسک يې له غټې ګردې پزې او ننوتې خولې جګ کړ. ويې پوښتل:

– مير حمزه؟ مير حمزه؟

نازيې سر وخوځاوه. د دواړو اوښکې وڅڅېدلې. کريم ماسک په مخ خوشې کړ. سر يې په بالښت کېښود. اوښکې يې له سترګو لکه له چينې راووتلې. ښه زيات اکسېجن يې واخېستل. بيا يې ماسک له خولې ښکته ونيو. مخ يې مېرحمزه ته کړ. په ديدن يې نه مړېده. د لاس په لته يې سترګې پاکې کړې. شاوخوا يې وکتل چې خلک دده خوشحاليويني که نه. د نرسانو څنګ ته يې دواړه ورونه له ميرګل او زرګی سره ولاړ وو. کريم د زوی په لور اشاره وکړه. خرېدو ته ورته غږ يې ووت:

– ميرحمزه وينئ ميرحمزه؟

هغوئ سرونه وخوځول. ورونه يې نژدې ورغلل. کريم وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه به ستاسې احسان اېښکله پوره نه کمه کړنه نو.

هغوئ په ډکو سترګو موسکي شول. کريم ماسک په مخ کېښود. ښه يې نفس واخېست. لاس يې وغځاوه. د زوی په مخ يې ګوته ووهله. دلاور ماشوم په غېږ کې امانت ورکېښود. خپله يې هم کلک کړی و. کريم هما غسې ترې لاس تاو کړ لکه په خوبونو کې چې يې تاووه. ټټر يې تود شو. پښې او لاسونه يې ور ښکل کړل. سلګۍ يې ووهلې. ماشوم ويښ شو. وچونګېد. کريم اشاره وکړه چې مور ته يې ورکړئ. بيا يې ماسک جګ کړ. مخ يې ورونو ته واړاوه. په خرېدلي غږ يې وويل:

– زما ټول جايداد ستاسې دی.

دلاور په سرمو کې وپشېد. اوښکې يې پاکې کړې. ويې ويل:

– اصل کې موږ بايد تا ته خپل جايداد درکو. موږ ستا په مرګ پسې اخستې وه. او تا موږ د مرګه بچ کړو د مرګه.

مير حمزه په کريکو شو. خوله يې خوځوله. تې يې غوښت. نازيې ګرېوان ته لاس کړ. شاه زمان او دلاور بېرته لاړل. مير حمزه د مور په تې خوله خښه کړه. کريم په موسکا کتل. اوښکې يې يو قرار جاري وې. سا يې په سختۍ اخېستله. ويې ويل:

– شوکر! ته ژوندۍ يې.

– وی، بېخي جوړه يمه. خېټه يې راڅيرې کړې. بېرته يې ګنډلې ده. درد نشته. ته څنګه يې؟

– ما نه په دونيا کې ښه نشته کنه نو. خو... خلک مې تبا کړه.

نازيه يې سترګو ته ځير شوه. کريم ژوره سا واخېستله. د ننوتې خوله نرۍ شونډې يې ورپېډلې:

– په اصل کې په کلي کې جنګ ما واچاوه. خدای تعالی به د هريو د درد او مرګ پوښتنه مانه کوي کنه نو.

نازيې سر وڅنډه. ويې ويل:

– وی، اوس شوی کار دی. زړه پې مه خوره!

– نه کېږي. امدا مې ځوروي کنه نو. ما ويلې په جنګونو کې ښه او بد وي. ښه جنګونه نېکمرغي راولي. خو کمقل ومه کنه نو. جنګ يوازې بدمرغي راولي.

نازيې مير حمزه سينې ته ښه نژدې کړ. ويې ويل:

– وی، ولې داسې وايې؟ تا خو ټوپک ته لاس ام ندی کړی.

– د ټوپک نه ځان ساتل اسانه دي کنه نو. ځان نه به دېوال تاو کې. د کرکې او نفرت نه ځان ساتل سخت دي. اغه د اوسپنې دېوالونو نه ام تېرېږي. او ما نفرت خپراوه.

– وی، يوازې ته خو نه وې.

– هو، صفاجان اغا ما غونډې ډېر روزلي، او وبه يې روزي. خو زه به د خپلې ګونا جواب وايمه کنه نو. امدې کې خراب يمه.

هغه موسکی شو:

– يو کار مې کړی. خلک مې د اجي رسول د جنګلاوې نه خلاص کړه. که خدای مې په امدې وبښې کنه نو.

هغه د مير حمزه په اوږه لاس کېښود. ويې ويل:

– اوس د مرګ نه نه وېرېږمه. د بخت سره جنګ مې وګټه. زموږ لوی ارمان پوره شو. دا دی مير حمزه دې غېږ کې دی.

نازيې اوښکې وڅڅولې. د ماشوم په سر يې لاس تېر کړ. پېړې شونډې يې وخوځېدې:

– هو، مير حمزه مې غېږ کې دی. ای دا زموږ زوی دی. ګورې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم سر وښوراوه:

– تاسې مور او زوی ډېر ښایسته ښکارئ کنه نو.

نازیه په روانو اوښکو موسکۍ شوه. څادر یې په سر سم کړ. څه ته یې پام شو. ویې ویل:

– ای سړیه! دلته چادري نه پرېږدي.

کریم غټ سر وځنډه. نرۍ شونډې یې ورپېړلې:

– امدا څادر دې ښه دی.

نازیې باور نه کاوه. د کریم خرېږدو ته ورته غږېیا ووت:

– تا رښتیا ویلې. نېکمرغۍ ته د رسېدلو نه د اغې ساتل ګران وي.

هغه میرحمزه ته ګوته ونیوله:

– ته به همت کوې. دا نېکمرغي به ساتې.

– ولې یوازې زه؟

کریم سترګې ورجګې نه کړې. له لنډې لنډې سا سره یې خبرو ته دوام ورکړ:

– میرحمزه باندې مکتب ووایه! پوهنتون پې ووایه! سړی تې جوړ که! چې خپل بخت یې په خپل لاس کې وي. چې د بل په خوله روان نه وي کنه نو. دې وطن کې امدا د سړو کمی دی بس. ځکه خو هر څوک پکې جنګ اچوي، هر څوک جنګلاوه نیسي.

– شوکر ته یې. ته یې کوه!

دا ځل کریم سترګې ورجګې کړې. خبرې یې وغځولې:

– ته تکړه شه! غم ونکې! غم د څه دپاره؟ ستا ارمان امپوره دی. زما ام کنه نو.

نازیې سر وخوځاوه. ویې ویل:

– وی غم نه مې دې خدای وساتي! غم ولې وکمه؟

– وعده ده؟

نازیه یې غټو سترګو ته ځیر وه. پېړې شونډې یې ورپولې:

– وعده ده.

د کریم ټټر تود شو. د هوساینې او کامیابۍ احساس یې کاوه. سر یې آرام په بالښت کېښود. سینه یې په خوند له هوا ډکه او بېرته تشه کړه. په شونډو یې نرۍ موسکا خوره وه. نابېره یې ستونی بند شو. غږس یې کاوه. هوا یې په بې اندازه زور کشوله. ماسک یې ژر په مخ پرېښود. خو ستونی یې خلاص نه شو. پښې او لاسونه یې ولړزېدل. نازیه وارخطا کېناستله. نرسانو ورمنډه کړه. کریم د سا اخېستلو په سختۍ کې سر جګ کړ. نازیې ته موسکی شو. لړزېدونکی لاس یې وخوځاوه چې وارخطا نه شي. هغې د سر په اشاره ومنله. کریم یو دم بې خوځښته پرېوت. نازیې په ټول زور کریکه کړه.

ooooooooo

دوه کاله وروسته ماشي سراچه د ښار په کنه ګونه کې روانه وه. دلاور موټر چلاوه. شاه زمان په مخکې سیټ کې ناست و. شاته وسیمې او هاجرې له میرحمزه سره تخنول کول. د ماشوم خوږه خندا په ټولو ښه لګېدله. ترځنګ یې نازیې تور څادر په سر سم کړ. د مکتب د دویم صنف کتاب یې سترګو ته نیولی و. په زړه کې یې لوستل کول. میرحمزه وپرنجېده. هغې غږ کړ:

– وی لکه چې یخ وواهه. دا ښیښنه خو جګه کئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلاور د ښيښي تښې ته ګوتې وروړې. شاه زمان وويل:
– ورېنداري! جمع او منفي دې بس ده. نن نه پس درته ضرب ښيمه.
موټر د لس منزله بنګلې ښويه حويلۍ ته په زينتي کتاره ننوت. د لويې دروازې پيک يې په سپين ټوکر پټ و. دلاور پاس وکتل. ويې ويل:
– شيش محل دی شيش محل.
د بنګلې مخې ته خلک راټول و. اکثره له زرين کلا څخه راغلي وو. خو تر پيک لاندې کسان شتمن مېلمانه ښکارېدل. دوئ له موټره کېوتل. زرګۍ او سپينږيرۍ پلار يې په سپينو جامو او تورو واسکټونو کې مخې ته ورغلل. سپينږيري وويل:
– نازيې خورې! دا دی ستا په خوښه مو هرڅه نن ورځې ته تيار کړه.
نازيې مننه وکړه. شاه زمان او زرګۍ هم ورسره د خلکو منځ ته لاړل. ميرګل ورته د سلام اشاره وکړه. سپينږيري د لويې دروازې مخ ته د زينو په سر لاسونه وپرکول. ويې ويل:
– ورونو هرکله راشئ! موږ تاسې ته د ښار ددې نوې ودانۍ د افتتاح لپاره زحمت درکړی. خو بايد ووايم چې دا ودانۍ له نورو فرق لري. ددې بنسټ د پيسو د ګټلو د اميد په اساس نه، بلکې د خواخوږۍ او انساني مينې په اساس ايښودل شوی. که خدای ښبلي کريم استاد د اختطافچيانو څخه د زرګۍ په خلاصولو کې کومک نه وای کړی، نن به دا ودانۍ نه وه.
خلکو سرونه وخوځول. سپينږيري خبرو ته دوام ورکړ:
– ددې ځمکه د محترمې بي بي نازيې ده. او تعمير پکې موږ جوړ کړی دی. يانې دواړه پکې برابر شريکان يو. خبرې نه اوږدومه. د نازيې خورکۍ نه هيله کوو چې د تعمير د مخ دا نقاب لرې کي!
نازيې د زرګۍ په لار ښوونه رسۍ کشه کړه. لوی ټوکر ځمکې ته پرېوت. د ودانۍ د پيک په سر غټ ليکل شوي وو «ميرحمزه پلازا» ټولو چکچکې وکړې. د نازيې په سترګو کې نم وځلېد. مخ ته شوه. ويې ويل:
– خير ويسئ! خدای دې ستاسې راتګ تاسې ته په نېکو کارونو کې ايساب کي. دا د کريم ارمان و چې دلته امداسې بنګله جګه کي. اجي صيب او زرګۍ دې خير يوسي چې د اغه دا ارمان يې پوره که. نن د اغه د مرګ ټيک دوه کاله کېږي. خو د کريم اخري ارمان دا و چې موږ سرې ولرو. داسې سرې چې نېکمرغي وساتي او د جنګ مخه ونيسي. که داسې سرې ولرو بيا به دا بنګلې ډېر وخته پورې ولاړې وي. او که نه، چې هرڅونه جګې او کلکې يې جوړې کو بېرته به ورانېږي. زه به دې بنګلې کې يوازې داسې کارونه وکمه چې د کريم دا بل ارمان ام پوره شي. او اغو کليوالو ته به پکې کار پيدا کوم چې د زرين کلا په جنګ کې يې ضرر ليدلی.
د چکچکو شور جګ شو. لاروي ودرېدل. دبنګلې سيل يې کاوه. نازيې له شاه زمان څخه ميرحمزه واخېست. هغه د هاجرې او وسيمې چکچکو ته کټ کټ وخندل. خپله يې هم نازک لاسونه وټکول.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library